

BIBLIOTHECA
UNIV. JAGELL.
CRACOVENSIS

910485

Mag. St. Dr.

I

Q
C

20

nr: 8 9
K. C. B.

3

. 910485 I

Mag. St. Dr.

R.R

115

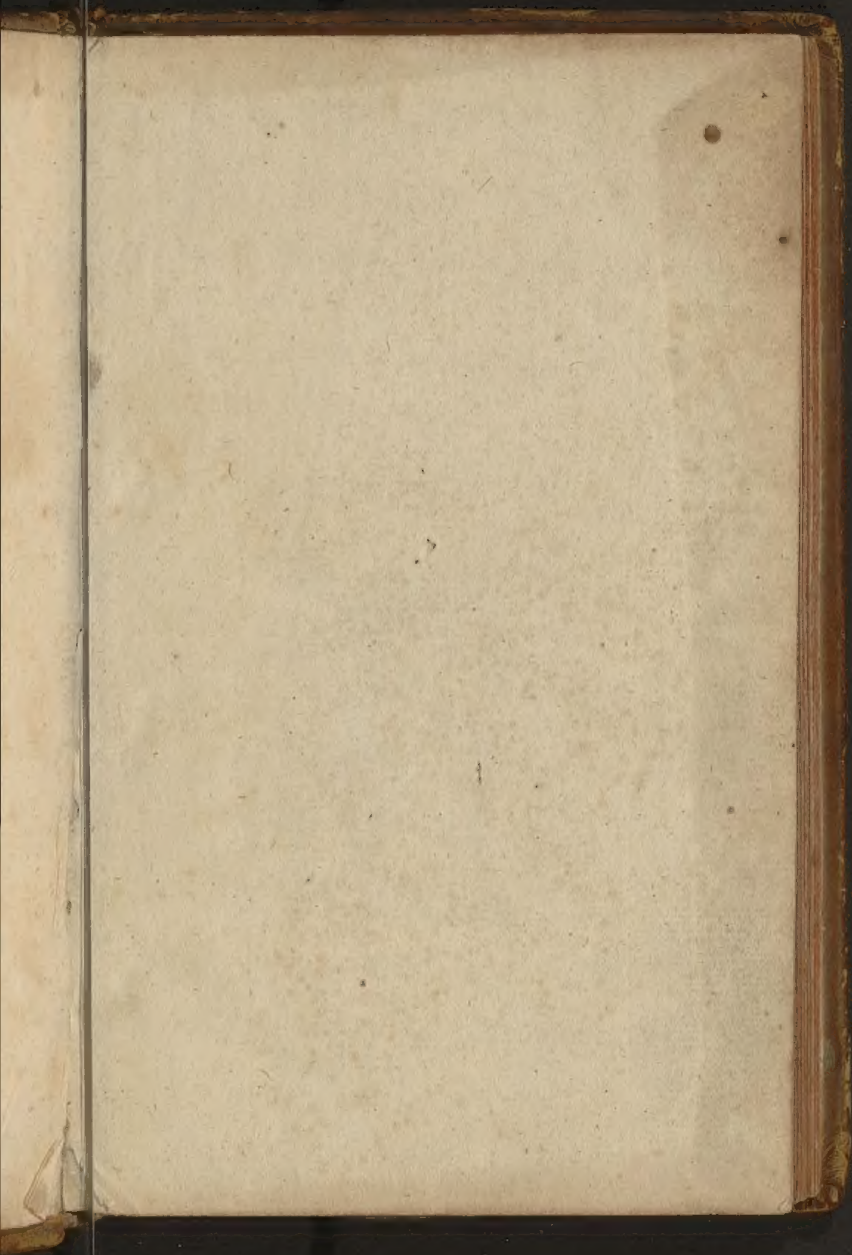
1-6

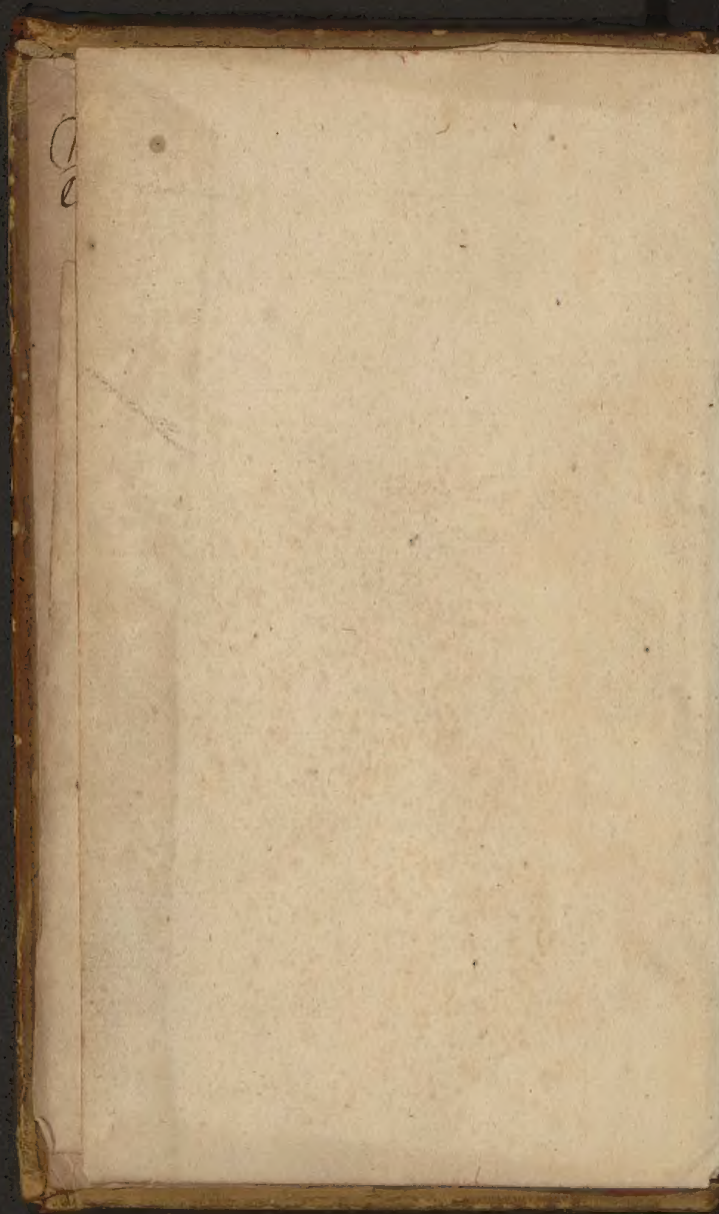

Q
c

20

H I

G C

J

Ex O

ERICI OLAI
HISTORIA
SUECORUM
GOTHORUMQUE,

A
JOHANNЕ LOCCENIO

Iterum edita.

et
Brevibus Notis illustrata.

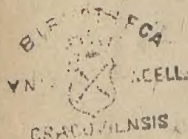
HOLMIAE,

Ex Officina JOHANNIS JANSSONII,
Regii Typographi.
ANNO MDC LIV.

910485 I

SERENISSIMO ET POTENTIS-
SIMO

PRINCIPI

AC DOMINO

DOMINO

CAROLO GVSTAVO

D. G.

SVECORVM, GOTHORVM ET VANDA-
LORVM REGI, MAGNO PRINCIPI FIN-
LANDIÆ, DVCI ESTHONIÆ, CARE-
LIÆ, BREMÆ, VERDÆ, STETINI PO-
MERANIÆ, CASSVBIÆ ET VENDIÆ,
PRINCIPI RVGIÆ, DOMINO INGRIÆ
ET VVISMARIÆ, COMITI PALATINO
AD RHENVM IN BAVARIA, IVLIÆ,
CLIVIÆ ET MONTIVM DVCI &c. PIO,
FELICI, AVGVSTO, REGI ET DOMINO
SVO CLEMENTISSIMO.

$\frac{2}{w}$

Post 1791.

St. Dr. 2016-D. 252/22

(208)

flas Tua
tione fa
nim C
neret, u
dignior
cui potio
nascendi
re confer
Ordinun
tam effus
tia nara c

S E R E N I S S I M E

E T

P O T E N T I S S I M E

R E X,

D O M I N E

C L E M E N T I S S I M E.

UANTO populi applausu & lato fremitu exceptus sit ille dies, quo Coronam regni Sueciae è manu Reginae CHRISTINAE, sed auspice & auctore summo DEO, Majestas Tua accepit, in ore hominum & celebratione famae passim circumfertur. Quum enim CHRISTINA imperium ideo deponeret, ut Tua Majestas illud reciperet; non dignior tali successione reperiri potuit, nec cui potiori titulo deberetur, quam T. M^{ti}. & nascendi sorte, & jurata regni lege, & amicis ac consentientibus omnium hujus incluti regni Ordinum suffragiis ad imperium evectae. Unde tam effusa ac larga publicae laetitiae seges ac materia nata est: quod omnes T. M^{tis}. subditi in Tua
(?) 2 non

ND
FIN
CARE
PO
DIA,
GRIAE
ATINO
VLIA,
PIO,
OMINO

22
(208)

DEDICATIO.

non solum potentia, sed etiam pietate, benignitate ac iustitia, quibus potentiam firmas, salutis suae praesidium ponunt. Hanc publicam & omnibus communem felicitatem, ex occasione publicè deprædicare pro mea tenuitate volui. Quum verò nihil aliud in promptu esset, quo humilimum devotionis meae affectum testationem redderem, obtulit se vetus Historia Suecica Erici Upsaliensis, quam, quod non amplius exstaret, è re visum publica & literaria, iterum in lucem emittere: ut in plurium manus & notitiam veniret rerum Suecicarum scriptor, non tam nitore verborum; quippe eo sæculo degens, quod barbaries & inficetæ Latinitatis veluti tabes quædam invaserat; quàm fidei integritate & ipsæ descriptionis argumento commendandus. Eius suo tempore Johannis Magni Historia emendatior & Notis illustrata, atque, si Deus vitam mihi concesserit & vota mea benignè provexerit Historia Suecica ab initio rerum à Suconibus gestarum usque ad nostram ætatem non interruptæ serie à me continuata subsequetur. Ad quod me non solum eruditi, sed & illustres viri, quibus Historia mea Suetica nuper edita placuit consilio & autoritate sua exstimularunt. Ad illud verò laborem promptior & alacrior exurgam, si, quod subjectissimè spero, M^{ti}. Tu-

clemen

clemen
antea M
baras fu
Quanta
quum a
miam h
ejus me
ram no
M^{ti}. T.
quio, &
luculen
tis ac d
Ram. T
tus con
cissimè

DEDICATIO.

clementiam & favorem promerebitur: quum
 antea M^{ti}. Tuæ lucubrationes meas non impro-
 batas fuisse humilimo latoque animo recorder.
 Quanta verò benignitate & gratia T. Meas.
 quum ad Regium culmen eveheretur, Acade-
 miam hanc suam, & inter ceteros Professores
 ejus me qualecunque membrum dignata sit, co-
 ram nostro ordine, summam illam dignitatem
 M^{ti}. T. humilimè gratulante, benignissimo allo-
 quio, & post Coronationem, Regio donativo
 luculenter testata est; quæ omnes & singuli gra-
 tis ac devotissimis animis agnoscimus. Deus
 Ram. Tm. Mtem. publico bono natam & divini-
 tus concessam, ei quam diutissimè, quam feli-
 cissimè superesse velit.

Vpsalia. d. 25. Sept. c10. 10 c. l i v.

(?) 3

C A R-

C A R M E N
G R A T U L A T O R I U M.

Quum Regina CHRISTINA abdicaret imperium Sueciæ, & in CAROLUM GUSTAVUM Principem, nunc Regem, transferret.

Exonerare cupit dum se CHRISTINA suorum
Imperio, atque alii munia tanta dare;
Dat successorem CAROLUM: regnoque suisque
Reddere post sese quo meliora nequit.

A L I U D.

Mente pari regnum dum possidet atque resignat
CHRISTINA, & regno grandius audet
opus,
Tradere dum CAROLO sceptrum sedet atque coronam;
Quam tamen ille alia sumere lege velit,
Nimirum sera CHRISTINÆ morte relictam;
Hic CAROLI pietas prælia amica movet:
Imperii curam Sueconum, bene, ut hæcenus, actam
CHRISTINAM porrò continuare rogat,
Nec desiderio se subtrahere ante suorum,
Quam ponenda sibi sceptraque luxque simul.

Propo-

Propositi constans sed ubi Regina repugnat:

Hac volumus potior sit pietate tua
Publica caussa, inquit, quæ me nunc maxima
movit;

Principis hic pietas dat superata manus.

Detrectare nefas, tantum, non impete natum,

Regina affectum judiciumque, putat.

Et prius invisis regnum quam cedere votis,

Et prius ancipiti quam velit esse loco,

Sanguinis & regni CAROLUS quos jurè mere-
tur,

Sed Virtus ipsi pollicita ante sua est,

CHRISTINÆ accepit, missos hac fecit honores.

Ille sua vacuum sede subivit onus.

Regina tanta Princeps succedito felix.

Est tua mens regno regia digna suo.

Qui dedit, hanc servet, vitam viresque regendi.

Te magnæ curæ gloria magna manet.

IN REGIS
CAROLI GUSTAVI
CORONATIONEM.

QUum capit imperium CAROLUS GUSTA-
VUS, in ipsum
A se quod transfert CHRISTINA, & tradit
habenas
Regni, hic more quidem patrio solennia servat;
Sed nimia cumulum non vult admittere pompe:
Virtutis proprio quod sat fulgore relucet.

Ræ. Mti.

Subiectissimus

JOHANNES LOCCENIUS.

HISTO-

HISTORIA SVECORUM GOTHORUMQUE,

Ab

Erico Olai, quondam Ecclesiæ Ubsälensis Decano fideliter conscripta.

LIBER PRIMUS.

EXtat in lateribus aquilonis regio amplissima, Gothia quidem famosius, sed Suecia nunc vulgarius nominata, in cujus quasi medio locus est quidam amœnus & eminens, tanquam insignior ob decentiam in caput Regni à primo mox incolatu post diluvium extiterat, constitutus. Est enim locus ipse multorum in circuitu fontium scaturigine circumfluus, habens à latere fluvium quendam labentium omniquaque decursus aquarum in se colligentem, & in stagnum juxta positum deferentem. In circuitu verò ac ambitu longè patentem florigerorum camporum distensam habet planiciem, undè adventantibus à longè, facile loci venerandus largitur aspectus; cui è regione trans fluvium ipsum insignis admodum civitas ob loci frequentiam est fundata. Locus autem à primordio nativâ linguâ Vbsala dicebatur; sed postmodum eliminatâ Deorum spurcitiâ, & ædificatâ ibidem S. Trinitatis ecclesia, mons Domini deinceps est vocatus. Erat siquidem in monte præfato templum mirificum multâ ambitione constructum, auroque rectum, in quo trium Deorum erectæ imagines habebantur, quorum hæc erant nomina: Thor, Oden & Frigga collateraliter quidem in tricliniis collocati. Sed Thor tantam potentissimus & summus Deorum, in medio & aliis altior residebat, imagine viri nudi, dexterâ quidem sceptrum, sinistrâ verò VII stellas præferentis, insignis. Hos tres Deos Suecorum populus mirâ affectione venerabatur, sed diversâ

ratione singulos: nam propluvia & aura necessaria, invocabat Thorum, tanquam potentem in sublimi, cuius etiam patrocinio se sperabant ab incommodis impressionum, tonitruo ac tempestatibus, fulmine grandineque conservari; cui singulis hebdomadis quintâ feriâ per deputatos sacerdotes sacrificia offerebat, à quo erat dies illa dicta *Þbersdagh*. Secundum verò scilicet Othinum, pro danda & conservanda eis pace, & vita tranquilla colebant Sueci. Quando erant contra hostes pugnaturi, eum pro victoriâ invocabant, quartam feriâ ei pro libaminis tempore deputantes, à quo dicta est dies illa *Þdensdagh*. Tertium numen erat Frigga, quam pro fertilitate & abundantia frugum & fructuum terræ, hominum, jumentorumque honorabant & assidue venerabantur; præcipue autem feriâ sextâ, à quâ dies illa vulgò vocatur *Friggerdagh*. Singulis porro horum trium deputati fuerunt in suo ordine sacerdotes, qui oblationes & sacrificia populi præsentarent, & continuè servirent in ritu & sacrificiis hujus templi.

Præter hæc autem instituta fuerat quædam solennitas generalis, de novennio in novennium exactissime celebranda, ad quam omnis multitudo omnium provinciarum Gothicæ nationis venire, & donaria tenebatur offerre; quando & viva offerebantur sacrificia de hominibus & brutis, quorum sanguine Deos placabant. Corpora verò in luco quodam proximo suspendebant, putantes arbores ipsas ex morte immolatorum divas & sacras, quibus ideo plurimum deferrebant. Unde & propter celebritatem loci, & cultum Deorum, communi omnium consensu juxta prælatum montem sedes Regni firmata est, & Regalis diutina habitatio collocata. Reducto enim Regno tam amplo & multarum ac diversarum provinciarum ad unius Principis monarchiam, & Regalis nominis principatum, statuit universa tam Procerum & nobilium, quam vulgarium multitudo, ut apud Vbsaliam Regiæ celsitudinis mansio haberetur. Extrat igitur in civitate juxta posita, & sub pede montis ejus trans amnem in loco humili, depresso & quasi paludinoso locata, monticulus quidam, *Stenungshäær* vocatus, in quo Regia domus & habitatio creditur instituta, & multo ibidem tempore continuata. Deinde quasi ad eminentiorem locum, ad colles quos-

dam

dam sublimem
Deorum præ
temporibus
tigua Vbsalia
pa-is, sed ant
nunc Archiep
sis. Nam fide
cathedrals Ec
ut præmittu
illo famoso &
sub gentilitat
anni idolo. ac
Trinitatis. S
gio! Hæc rev
tum est illu
bundavit in
lement. a Sa
Ac locus
quavis a pri
olatria per m
simulachro
den singulari
ze Trinitatis
tendam, ve
tentia adom
A terra idolis
ued fecerun
paratus mo
quiti & dicen
pcedit nos v
enti, & simu
Subsequent
eratur inter
scripto pingu
incipatum f
thore Deo
treno videlic
in regno
omino, ut ap

dam sublimes & planos, non longè distantes ab urbe & à loco Deorum præfato translata, ubi etiam postea multo decursu temporum Reges residere consueverunt; qui locus nunc antiqua Vbsalia vocatur; ob translationem sedis Archiepiscopalis; sed antiquior est illa, quæ nunc Vbsalia dicitur, & ubi nunc Archiepiscopalis sedes floret, Metropolisque Vbsalienis. Nam fide tandem catholica in Regno firmatâ, fundandæ cathedralis Ecclesiæ electus est locus in collibus illis, ad quos, ut præmittitur, translata iam fuerat sedes Regia; Sed in loco illo famoso & celebri, ubi trium Deorum cultus & templum ubi gentilitatis decursu floruerat, extirpatâ & eliminatâ omni idololatriæ spurcitiæ, ædificata est Ecclesia beatissimæ Trinitatis. Sic ex iniquo principio salubris constata est religio! Hæc revera mutatio dexteræ Excelsi, & à Domino factum est istud quod est mirabile in oculis nostris. Vbi enim bundavit iniquitas & delictum, superabundavit gratia & clementia Salvatoris.

Ac locus iste, caput videlicet totius Sueticæ nationis, uamvis à primordio gentis illius, aut saltem postquam idolatria per mundum invaluit universum, præfatorum trium simulachrorum fuerit superstitione fœdatus; à Domino tamen singulariter credendum est, esse illum electum ad æternæ Trinitatis gloriam, & in confessionem veræ fidei agnoscendam, verique omnipotentis Dei unitatem in maiestatis potentia adorandam. Ait enim Deus per Prophetam: Repleta est terra idolis, opus manuum suarum adoraverunt; opus quod fecerunt digiti eorum; sed erit in novissimis diebus præparatus mons Domini in vertice montium & ibunt populi ultri & dicent: Venite ascendamus ad montem Domini, & docebit nos vias suas. In illa die projiciet homo idola æmuli, & simulachra auri sui quæ fecerat sibi ut adoraret.

Subsequentis autem opusculi sive compendii circa hoc versatur intentio, ut regni Suecorum & Gothorum aliqualis scripto pingatur dispositio, & ad hæc nostra tempora incipitum successio. Verum quia superius est expressum, thore Deo ecclesiasticam hierarchiam duplici principatu, reno videlicet & ecclesiastico gubernari, & locum quem in regno Suecorum esse famosum Vbsala vocatum, à Domino, ut apparet, electum ac in Regni soliam atque Me-

HIST. ERICI VBSALENSIS.

4
tropolim à Deo & hominibus ordinatum, apud quem utiq; gladius, duplexque principatus & originaliter & principaliter exerceretur, ut ex ore sedentis in throno Monarchiæ mundalis, hujus duplicis potestatis officio, industria & ministerio, ad dissipandum omne malū procedat gladius bis acutus, ideo non est hujus operis omniū Regum & Principum, qui à primordio incolatus hujus regni gubernacula regenda susceperunt; nec omnium Episcoporum qui Gothicam sive Suevicam Ecclesiam rexerant gesta annotare; Sed eorum duntaxat principaliter Regum, qui ex electione vel successione jus sibi regnandi acceverant, & apud Vbsaliam regalis residentie curiam, sedemque tenuerant, eorumque præcipuè, qui, postquam regnum ad principatum Monarchicum devenerat, Reipub. præstabant. Et pariformiter quantum ad Ecclesiasticum principatum præsentis est propositi, Archiepiscoporum & eorum qui eos in eadem sede præcesserant Episcoporum facere mentionem, qui Metropolim rexerant Vbsalensem.

Quia vero gens ipsa Gothorum dispari conditione incolatum sibi fundavit in terris; pars enim statuit in terra native, vel quam primum in sortem accepit, consistere; pars autem altera elegit per climata mundi multa vagari, & multis nationibus subactis, in diversis mundi partibus sedes & habitaculo collocare, non est præsentis opusculi intentio de his qui ingressi de regno, nationes alias turbaverunt, bellicis congressibus fatigarunt; & à suis sedibus ejicientes pro eis regnaverunt, narrare; quamvis & ipsi post fidem Christi suscepit Ecclesiam defenderint, fidem provexerint, hereticosque fugaverint, eorum enim actus & gesta magnifica, tanquam vivaci digna memoria, nulla potuit exacti temporis vetustate delere, cum ex multorum scribentium fidelis ad posterum transmiserit autoritas. Restat ergo ut patria ipsa regnumque Gothorum, & Suecorum quale in sui dispositione fuerit, quibusque & qualibus Regibus in solo paterno gubernatum, rectum hactenus extiterit, describatur.

Est regio quædam Europæ SVECIA vocata, in lateribus aquilonis situata, verè dextera Domini plantata, variisq; donorum Dei muneribus insignita. Est enim terra ipsa frugifera, fertilis & sœcunda, frumento, siligine & annonæ cæterisque quæ ex terra gigni consueverant, & huma-

ustibus inferis
uplicium m
continue
maxime Ale
vitas Lubec
divitiarum g
drectum sal
comparanda
magare. E
ladibus ac
dat in pecori
ut in his & s
eam illic vi
multarum ac
quibus vesce
scentia præ
lecta, sunt
pro soderata
piscibus plen
monia inter
lic humana
ad molendum
parati. Præ
sumunt, præ
man parte
mosas & ma
tas, in medi
it regnum v
dine ducer
dine simili
Bella ad ori
tas, quantu
ad partes ip
sæ tiro, cli
tas, ad ag
coerit, inre
tam. Hæc re
quædam reg
ansano
utili

usibus inferviunt abundans. Habet & terra illa mineras mul-
 tiplicium metallorum, argenti, cupri, plumbi & ferri, quæ
 continuè & in multa abundantia ac pondere ad terras alias,
 maximè Alemanniam deportantur. Creditur enim quòd ci-
 vitas Lubecensis ex his Sueconum mercimoniis, ad tantam
 divitiarum gloriam & potentiam sit promota, cum Sueci ob
 defectum salis & vini, & quarundam rerum voluptatis causa
 comparandarum, ad littora Lubecensium necesse habeant
 navigare. Est & Suecia abundans in pascuis, pratis, & pa-
 ludibus ac nemoribus graminosis, propter quod etià abun-
 dat in pecoribus & armento, ac per hoc lacte, caseo & butyro,
 ac in his & sibi sufficiat, & alias regiones alat & foveat. Sunt
 etià illic viridaria & fructus arborum copiosi, illicque sylve
 multarum avium venaticarum habitationibus aptæ, illic feræ
 quibus vesci licitum est, in humanas delicias à divina muni-
 centia præparatæ; Illic & bestiarum nobilium pellium vellere
 est, sunt in magna multitudine & copia, quarum pelles
 pro foderatura aptissimæ; Illic aquæ & stagna latissima, &
 piscibus plena ac navigationibus apta, quibus rectò merci-
 monia inter civitates regni deferuntur & communicantur.
 Illic flumina & torrentes, qui & ipsi piscibus sunt repleri, &
 ad molendina pro comminuendis frumentis & fructibus de-
 putati. Præter autem innumera quasi stagna, piscaturas &
 lumina, præterque mare salum, Balticum scilicet, quod pro
 maiori parte sua attinet huic regno, habet Suecia tres aquas fa-
 nosas & magnas, multas habentes in circuitu civitates, mul-
 tasque in medio insulas, diversis possidentium usibus servientes.
 Regnum verò istud quasi quadrilaterum, habet in longi-
 tudine ducenta milliaria Gothica sive Alemannica, & in lati-
 tudine similiter: Termini ejus secundum latitudinem sunt
 Russia ad orientem, ad occidentem verò oceanus Britanni-
 us, quantum ad partes regni australes: Norvegia verò quo-
 ad partes ipsius boreales: Sed termini longitudinis ejus in
 usuro, est medium maris Baltici inter Gotlandiam & Prus-
 siam, ad aquilonem desumptâ pertingentiâ usque ad sinum
 oceanii, inter insulas Norvegiæ ad Russiam usque proten-
 sum. Hæc regio tam magna & maribus spaciola, quinque
 quondam regnis particularibus distinguebatur, & quinque
 regibus famolis & potentibus regebatur.

HIST: ERICI VBSALENSIS

Primum regnum ejus & Russiæ proximum erat Finlandia, cum adjunctis sibi regionibus, quæ sunt: Tavastia, Carelia, Lapponia, Nylandia, Ostrobotnia & Alandia, cæterisque minoribus Districtib. & Contractis, inter Russiæ confinia & sinum maris Baltici ab austro in aquilonem protensis.

Secundum Regnum erat Helsingia, cum regionib. in Norlandiis sibi conjunctis, quæ sunt: Angermannia, Norbotnia, Medelpadia & Gestricia, quas regiones fluvius Elff distinguat à Suecia.

Tertium regnum erat Suecia, continens in se Vplandiam cum trib. Folchlandiis, & Vefmanniam, Sudermanniam ac Nericiam, cum multis regionib. insularibus & Contractis; Et hoc erat regnum principale totius Gothicæ nationis, cujus rex dicebatur Rex Sueciæ, vel Rex Vbsalensis; Sicut de rege Ring legitur, eò quod hæc portio quasi sol in medio planetarum, centralis esset & media totius Gothicæ Monarchiæ.

Quartum erat regnum Gothorum, cæteris antiquius & nomen sibi retinens generale, continens in se Ostrogothiam & VVestrogothiam, atque Verendiam, Oelandiam & Smalandiam, latas quidem & amplissimas regiones.

Quintum Regnum erat VVermelandia cum VVesterdalia & Oesterdalia ac confiniis earum.

Egressi verò de Scythia gentes quondam stirpis & posteritatis Iaphet, & hanc regionem ingressæ, Scythiam eam nominaverunt, tanquam dignam patriæ, primitivæ vocabulo, & processu temporis Sueciam appellarunt, sicut gens illa nunquam contenta idiomate suo, semper in melius proficere vel pejus. Sed ad aliquam differentiam inter hanc & Scythiam, Sueciam suam Messiam, quasi minorem Scythiam vocaverunt. Gentes autem istæ, nescio quo eventu aut cognatione vocatæ sunt Getæ, ac per hoc post hujus regionis introitum Massagetæ; Deinceps verò mutato, ut assolet, nomine, qui prius dicti Getæ, sunt postmodum Gothi vocati, & nihilominus. Sueci ob vocabulum regionis. Verum cum processu temporis quinque regna prædicta in duo tandem regna, & in duos essent redacta regios principatus, unum Sueciæ, alterum Gothorum Regnum extat nominatum. Sed & usque hodie omnibus in regionibus in unum contractis monarchicum

prin

principatum
nominat S
nis hoc m
duo regna,
Suitenhum
vocatur Bro
& ipsi simili
orientem ter
dentem verg
S. Olavs die
Regem Ru
Sicut aut
dicib. regeb
cipio reges
in agendo d
gentes & fan
potentiâ, v
quid domin
coram Don
vigentes, &
ipsi sibi nom
dære quoda
tempore ma
siliis studeb
terra, cujus
cientes, & a
nore habiti
pulo princi
rum, & mi
suos usque
rum. Creve
cati sunt ac
terat eos cap
ma eorum r
Continuè e
sicut in num
examina ap
terras circum
Scania, Scla

principatum, Rex pro tempore duplici sub titulo se regem nominat Sueciæ & Gothorum. Vnde quidam nomen regionis hoc modo interpretantur & scribunt: *Swertijfe* / hoc est duo regna. Cui concordare dicunt, quod civitas principalis Suitensium, quæ se à Suecis sive Gothis devenisse fateatur, vocatur *Swertijf* / id est, duo Regna, & latine Turegum; Qui & ipsi similiter se diviserunt in duo regna, alterum quod ad orientem tendit vocantes *Ostertijfe* / alterum quod ad occidentem vergit Sueviam, quasi Sueciam nominantes. Nota, S. Olaus dicitur fugisse ad Ducem Austriæ, quia fugit ad Regem Russiæ.

Sicut autem populus Israël antequam reges acciperet à iudicibus regebatur, sic & ista gens Gothorum non statim à principio reges habebat, sed aliquamdiu viris alicujus eminentiæ in agendo ducebatur. Erant enim gigantes in terra, viri potentes & famosi à seculo, qui corporis elegantia vel virium potentiâ, vel utroque cæteris præeminebant, & hi sibi aliquid dominij vendicabant, sicut Nimrot robustus venator coram Domino. Erant item & alij consilii & prudentia vigentes, & aliis in agendis suis consiliis diligentiores, ut & ipsi sibi nomen facerent sicut gigantes, qui gesta sua characterere quodam litterarum lapidibus inscribebant, eoque tempore magnificis actibus & prudentibus responsis ac consiliis studebatur. Insuper & ars magica multum vivebat in terra, cujus artis professores multa miranda & terrifica facientes, & alios ad stuporem vertentes, etiam ipsi amplò honore habiti sunt. Sed & sacerdotes idolorum gerebant in populo principatum. Crevit autem interea populus Gothorum, & mirum in modum multiplicatus, extendit palmites suos usque ad mare, & usque ad flumina & propagines eorum. Creverant enim Gothi, & quasi germinantes multiplicati sunt ac roborati nimis, impleveruntque terram, nec poterat eos capere terra ut habitarent simul: Erat quippe summa eorum multitudo, & non quiebant habitare communiter. Continuè ergò dilatabatur & extendebatur eorum habitatio, sicut in numero populus augebatur, & tanquam ex alveo examina apum, in remota deinde & distantia loca derivantes, terras circumpositas occupare ceperunt. Vnde factum est, ut Scania, Selandia, Lalandia, Fyonia, Mœden & Falster, de-

steritate & sanguine Gothorum incolis replerentur, & post multa temporum curricula potentiores in eis obtinuerunt regnum, unusquisque in suo loco, & imposuerunt sibi diademata, & filij eorum post eos annis multis.

Regalis verò potentie successio in regno Sueciæ sive Gothorum, difficulter aliquo ordine certo deducta, & raro scripturæ authenticæ invenitur testimonio comprobata, saltem usque ad ea tempora, quibus Christianæ professionis in terra illa fundata est religio: Quod quidem multis & diversis ex causis contigisse ratio ipsa demonstrat. Fuerunt enim viri paucissimi in conscribendis rebus huiusmodi diligentes, qui ea curarent styli diligentia humanæ memoriæ commendare. Sed quæ in exteris nationib. per Gothos sunt gesta, multis viris famosis & authenticis scribentibus, sic memoriis hominum sunt infixæ, ut nullo temporum defluxu possint in oblivionem dari, propter multam aliarum nationum diligentiam in scribendo. Alia causa est, quod etsi diligenter quæque scripta fuerint, ac ab avis & proavis multo catenus studio conservata, & quasi hæreditario ad hæredes & successores transmissa; Ad talium tamen tandem hæredum manus devenerunt, qui consilia seniorum, actus & gesta minimè curantes, nihilque virtutis & prudentiæ sapientis, juniorum consiliis ut Roboam adhærentes, preciosa deposita quasi puerilia quædam, & alphabetica scripta ad manus dedere servorum, & inter puerios & Ribaldos dispergi, & conculcari fecerunt. A longis enim retroactis temporibus ceperunt Gothi, maxime nobiles & potentes, commensationibus & ebrietatibus vehementissime intervire. Tertia denique quod exacto sanguine regio, aut pravitate discordiæ, cum Reges aliunde cepissent, illi occasione accepta, ut gentis nobilitatem redigerent ad occasum, & nomen Regum à sanguine Gothorum auferrent, per subordinatos viros industrios, genealogias ubicunque repertas, subdola calliditate sibi tradi procurantes, omnem penè regiam propinquitatem in oblivionem duxerunt. Vltima, quod propter nimiam amplitudinem Gothicæ nationis, in multos erat regio divisa principatus, multique per regionem principabantur. Ac demùm ad duo regna principalia tota natione reducta, bellis se continuis fatigarunt, & nunc unus, nunc alius regium sibi titulum vendicabat, populusque sub-

tr, & post
btinuerunt
nt sibi dia-

ueciæ sive
ta, & raro
bata, sal-
fessionis in
& iueris
t enim viri
gentes, qui
umendare.
ta, multis
hominum
in oblivio-
gentiam in
eque scripta
o conserva-
transmissa;
erunt, qui

g, nihilque
ilis ut Ro-
ia quædam,
m, & inter
nt. A longis
imè nobiles
vehemen-
tine regio,
e capient,
erent ad oc-
m auferent,
ubique
es, omnem
erunt. Vlti-
cæ nationis,
ue per regio-
na principia
unt, & nunc
populusque
sub-

objectus in hac dubietate perplexus, nunc hunc, nunc illum
recognovit pro Domino. Vnde difficile videretur in ordi-
em ponere, qui Reges secundum temporis gubernassent
accessionem. Tum etiam quia propter discordiam & con-
uersiam, quæ communiter in regno vigerat, & semper
iget, & propter Regum ipsorum tyrannidem & inordina-
um regimen, principatus fuerat sapissimè & multipliciter
ariatus, ipsis aliquandò eiectis à regno, aliisque medio tem-
pore substitutis, ac denique in illud prioribus revocatis. Est
nim Gothorum genus ambitiosum & avidum exaltari, sed
d regendum plerumque ineptum, ac Iudaicæ dissensionis, &
omanæ partialitatis similem; ideoque similib. cum eis
incommodis miserabiliter regnum conquassatum à princi-
pio, cum multum abundabat in populo, ut terra proprio suo
habitatore repleta, gentem suam per multas distribueret na-
tiones. Sed propter dissensiones & controversias, ac bella
continud intestina, sic exhauferat vires suas & populum, ut
pro magna parte ab exteris regio habitaretur: hoc est enim
dissensionis & controversiæ stipendium, is ambitionis effe-
ctus.

Iam verò chronicon regni Gothorum utrumque scriptu-
us, & qui Archiepiscopi Vpsalensem Metropolim tlexerunt
um Regib. illic præsidentibus, vel brevi relatu dicturus, exor-
dium narrandi à Christi sacerdotis & regis nativitate ex Vir-
gine sumendum institui, prout Rex regum & sacerdos me-
mbecillum de utroque principatu scribentem dignabitur il-
ustrare. Quamvis enim multi reges in regno ipso tempora
illa præcesserant, qui à temporibus Zaruch proavi Abrahæ
patriarchæ, & ultra sumpsisse narrantur initium; de his tamen
qui Christi nativitatem præcesserant, modicum aut nihil
iudico tangendum; tum quia gentilitatis errore detenti, ea
quæ gesserunt, etsi fortè aliqua magnifica & præclara, non
tamen secundum scientiam, nec in magna parte fidelibus re-
liquerant imitanda: cum etiam quia de gestis eorum in chro-
nicis authenticis parum semè notabile reperitur expressum
tum denique ex causis aliis alibi copiosius explicaris. Iustè
igitur à tempore quo nato in Betlehem Domino Salvatore,
tres Reges Orientales, postea sacerdotes totius gentilitatis,
in confessione & homagio nati Regis Monarchiæ primitivæ,

velut mundi specialis mysticis muneribus honorantes, ut
Deum & sacerdotem & regem, utpote in quo principatus
omnis erat congeſſa conditio, cognoverunt, tanquam ab
anno Salutis primo ſecuturæ narrationis ſumatur initium.

I.
Ericus

Cum itaque veniſſet temporis plenitudo, & apparuiſſet in
carne à quo eſt omnis poteſtas, qui tempora mutat & regna
emifſoque à Cæſare Auguſto qui mundum deſcriberet uni-
verſum, ut naſcituræ Rege pacis pacem præviā, contractis
in unam Monarchiam cunctis nationibus, præpararet, re-
gnum Sueciæ Ericum cognomine Dilertum accepit regem,
virum miræ ſagacitatis & prudentiæ ſingularis, amorum
potentiā præpollentem, & nimia ſtrenuitate vigentem; Cu-
jus geſta mixta in regnis aquilonaribus, etiam ante ade-
ptam regiam dignitatem commiſſa ſeruntur à multis, cuius in
regnum talis à quibusdam narratur ingreſſus: Cum Rex Sue-
ciæ Alricus, & Rex Gothorum Geſtiblindus, diutina & longa
concertatione ſe invicem fatigaſſent, & bellis prævalidis vi-
res regnorum ſuorum pœnitius exhauſiſſent, videns præſatus
Gothorum Rex, quod contra regem Sueciæ diutius ſe tueri
non poſſet, ſimulque longæ ætatis ſenio prægravatus, ſciens
qui eundem Ericum armis potentem, militaris induſtriæ ſtre-
nuitate vigentem, conſiliis & induſtria præditum, regni Go-
thorum, quod eatenus gubernaverat, moderamen eidem
conceſſit; Qui igitur contra regem Sueciæ Alricum proce-
dens ad bellum, eum cum filio interfecit, regnavitque pro eo,
atque ita utriuſque regni potius imperio, eminentior aliis
qui eum præceſſerant eſſe cepit. Huius tempore gigas qui-
dam Aringrim ſunxit in Suecia, à quo petrus rex Ericus, ut
ejus auxilio daretur ſibi in conjugem filia regis Daciæ, non
aliter Rex conſenſit, niſi ut prius occideret duos reges, vide-
licet regem Biarniæ & regem Finmarchiæ, quo faſto &
omni eorum ſubſtantiā ad regem Ericum allata, quod petie-
rat impetravit. Accepta enim filii Danorum regis in conju-
gem, genuit ex ea XII. filios qui faſti ſunt inſignes piratæ.
Dicitur vero in quibusdam chronicis aut chronicorum ex-
cerptis, vel potius quorundam voluntate confectis, quod ante
hunc Ericum Scania & Danorum inſulæ fuiſſent incultæ,
quodque ipſe primus terras illas uſui habitandi & habitabiles
reddidiſſet, quod utique non eſt conſonum veritati; Cum

enim

Orantes, ut nim iste Ericus circa tempora Nativitatis Christi regni Sue-
 principatus orum gubernacula tenuerit, & juxta antiqua chronica tam
 tanquam ab uecia quàm Dacia, & omnis in circuitu regio, ante tempora
 initium. Abrahæ Patriarchæ inhabitatæ fuerint, & tempore David
 apparuisset in regis Israël reges habere cæperint, quomodò conveniens
 stat & regna flet, ut tempore hujus Erici Scania & Danorum insulæ pri-
 scriberet uni- mum fuerint humanæ inhabitationi aptatæ? Sed & de Froto-
 in, contractis ne Danorum rege dicitur, quòd hujus Erici tempore An-
 pararet, re- gliam & Hyberniam suo domino subjugavit. Hic denique
 cepit regem- Rex cum diu regnasset, senio multo confectus morte obiit
 t, amorum naturali.

Post Ericum asserunt quidam regnasse pro eo filium suum II.
 Haldanum, qui cum à XII. fratribus qui regnum Norvegiæ Hal-
 invaserant, & mari terraque latrocinia exercuerant, nimis im- danus.
 pugnaretur, divertit in Russiam ad Fridlef filium regis Da-
 ciæ, qui tunc in partib. illis bella fovebat, rogans ut sibi au-
 silium ferret contra hostes suos cum de Norvegia infestantes,
 simulque nuncians ei patrem suum Frotonem inortuum esse,
 & regnum Daciæ à quodam Hiernone occupatum. Quibus
 iudiciis prædictus Friedlef, omnem obsidionem abinde dissol-
 vit, & assumpto exercitu quem ducebat, cum Haldano in
 Norvegiam properabat, expugnatisque fratrib. illis, uterque
 in suum regnum cum victoria redibat; Asserunt alii post
 Ericum regnasse Gedericum, & hunc exisse cum exercitu &
 terras multas suo dominio subdidisse, ac apud externos Theo-
 doricum vocatum fuisse, & in ultimo senio vitam in Suecia
 finivisse. Ac primum quidem credi potest hoc modo, ut III.
 horum duorum unus immediatè post Ericum, alius rexerit Gede-
 mediatè, aut ambo simul rexerint, ita ut alter in parria Rem- ricus.
 sub. gubernaret, alter exercitum duceret ad nationes extra-
 neas subigendas. Sed cum non inveniatur expressum post
 Christi adventum, terras alias Gothorum inundatione dele-
 tas, priusquàm sub Valeriani & Gallieni Augustorum imper-
 io, qui regnabant circa annos Domini CCL. vel circiter, quo
 tempore Gothi Græciam hostiliter invaserunt, difficulter vi-
 detur intelligi, quomodò memoratus Erici successor, vel
 tam vicinus in regno hunc exercitum eduxisset à Suecia,
 nisi dicetur quòd antequam partes Græciæ attigisset, in locis
 & regnis intermediis multam moram traxisset, & interim Ge-
 derico

derico mortuo alter ei in ducendo exercitu successisset, vel juxta primæva tempora homines illi longævi fuissent; Quod verò idem Gedericus dictus fuerit Theodoricus, non videtur inconueniens si tali nomine apud exteros sit vocatus, qui nomina Gothorum propria difficulter capiunt, & in nomina apud eos consueta simili modo convertunt. Nec abs re est, si in ultimo senio ad patriam propriam sit reversus. Certum tamen est quod Theodoricus non fuit ipse rex Gothorum qui regnavit in Italia, cum ille circa annos Domini CCCCLVIII. vel circiter Italiam sit ingressus, & multo deinceps tempore regni in ea tenuerit principatum, ibique defunctus sit.

IV.
Phil-
mer.

Post hunc sublimatur in regnum vir ille fortissimus, armorum virtute præclarus & victor gloriosus Philmer Store, qui militaris industriæ experientissimus, utpote patris sui Gederici nutritus sub alis, & cum eo & sub eo exercitum qui egressus fuerat dirigens & deducens, sagacitate & probitate præpollens, viribus fortis & ingenio prædicandus, inter regem Sueciæ & gentes contra quas bellum susceperat currens sapius & incurrens, qui cum pro majori vitæ suæ tempore bellorum negotiis intenderet in remotis regionibus, vacare non poterat Reipub. regendæ in patria, undè dicitur interim rex quidam Sivvardus Sueciam gubernasse.

V.
Sivwar-
dus.

VI.
Caro-
lus.

Carolus verò Gothorum rex creditur eo tempore exitisse, quorum duorum regum filias filii regis Daciæ duxisse dicuntur uxores, Nam Olaus Vvildam Sivardi regis filiam, & Haraldus Signillam Gothorum regis filiam accepit uxorem. Quod verò quidam de hoc Philemero referant, quod Vexorem regē A Egypti vicerit & regnum suum sibi subjugaverit, id non est verum; Neq. n. Gothi qui de Suecia saltem eo tempore egressi sunt transiverunt in A Egyptum, neque historia illa de bello Gothorum adversus Vexorem, & eorum transitu in A Egyptum, ad hæc tempora de quibus hic agitur, respicit aut refertur. Scribit de his quidam Orosius in hæc verba: Getæ qui nunc Gothi, quos Alexander vitandos pronuntiavit, Pyrrhus exhorruit, Cartar etiam declinavit, vacuæ factis sedibus suis Romanas ingressi sunt provincias: post pauca subiungens: Quorum sceminæ majorem terrarum partem immensis cædibus deleverunt: Et idem Orosius sic: Anno

ante Urbem conditam CCCLXXX. Vexores rex AEgypti, meridiem & septentrionem divisas pene toto cœlo & pelago plagas, aut miscere bello aut regno suo volens jungere, Schytis bellum indixit, missis prius legatis qui hostibus parendi leges dicerent; Ad quæ Schytæ legatis responderunt, stolidè opulentissimum regem adversus inopes sumplisse bellum, quod timendum ipsi magis versâ vice foret, propter incertos belli eventus, nulla præmia sed damna manifesta; Porro sibi non expectandum ut ad se veniatur, sed ultrò obviam produturos: Nec mora cum dictis facta respondent; Primo siquidem ipsum vexorem territum refugere in regnum cogunt, destitutum deinde exercitum invadunt, omnemque belli apparatus capessunt, & universam AEgyptum, nisi paludibus impediti repellerentur populavissent, inde continuo reversi perdomitam infinitis cædibus Asiam vestigalem fecere, ubi per quindecim annos sine pace immorati, tandem uxorum flagitatione revocantur, denunciantium ni redeant sobolem se a finitimis quaesituras. Scribit & alia de Gothis quamplurima, & quæ ante adventum Christi in carnem, & quæ postea per eos sunt facta; Sed & de Gothorum gestis & eorum gente divisa, omnes pene libri chronici sunt repleti, Cothicè scribente Ablabio, Græcè Dionysio, Iordane Roderico Toletano, Leonardo, aliisque quamplurimis (qui scribendis annalibus diligentissimum studium impenderunt) latino sermone.

Sed hæc omnia à præsentis opusculi compendio tanquam aliena seposita sint, ea duntaxat quæ per Reges post Christi adventum patriam gubernantes, gesta sunt narrari debent; Hoc solum tetigisse sufficiat, quod quanto erant Gothi Romano imperio graviore, (nullius quippe gentis impetum tantum timuit Romana potentia) tanto erant, cognitâ Christianæ religionis veritate, & Romani principatus iustitiâ, in defendenda fide catholica, inque tuenda repub. promptiores, & pacis studiosissimi sectatores, Gothorum vires suumque periculum ad expugnandas omnes gentes adversarias Romanæ societati familiarissimè offerentes, & sibi quidem pugnantes, sed imperio Romano vincentes.

Philimero autem defuncto, dicitur post eum Nordian filius suus suscepisse regnum, sed brevi admodum tempore

VII.
Nor-
dian

10-

regnasse. Nam cognitâ morte Philimeri, Hernith Ruthenorum Rex ab eodem Philimero subactus, resumpsit virib. & vindicandi animo instigatus, Regnum Gothorum invasit, & regem nativum in Danorum insulas detruxit. Hoc verò faciendi vires sibi ministraverat inopia bellatorum, quibus erat filius Philimeri destitutus, cum Gedericus & post eum Philimerus, terras alienas & exteras debellaturi, omne robur exercitus virosque bellatores, fundibularios, sagittarios, arcuque sagittas mittentes (quo bellandi genere Gothi erant doctissimi) à patria eduxissent, & omnem robustam juventutem ad invadendum regna remota, suis persuasionibus ut victores fierent induxissent, vacue factis suis sedibus viam dabat suis hostibus subintrandi, & incolas incautos & inermes pacis diuturnitate fidentes, & nihil adversi suspicantes IncurSIONe subitâ opprimendi.

VIII. *Hernith.* Hac igitur occasione regnum Suecorum ad manus alienigenæ regis Ruthenorum abductum, multa guerrarum & partialitatis divisione laborabat; Rege enim nativo privatum & manu hostili & tyrannica supplantatum, cæpit tanquam in seipsum divisum multipliciter dissipari. Nam Rex ille Ruthenorum Hernith, vel regno Ruthenorum diutius abesse non audens, vel regno Sueconum pacificè gaudere diffidens in Russiam revertitur, filii sui gubernationi regnum Sueconum relinquens. Hernith autem præfati filius, ut ajunt, patris commissione & traditione regni Sueconum gubernationem suscepit, & à quodam gigante de Helsingia, ut quidam putant, vel ut aliis videtur, ex his quos rex Gothorum habebat occisus est. Circa hæc tempora Eginus rex Gothorum, nepos Haldani regis Daciæ, ipso Haldano defuncto in regem Danorum assumitur, quo occiso à quodam hoste suo Ragvaldo, filius suus Sigvaldus in regem Daciæ sublimatur, qui triumphat contra partis sui occisorem, decedens filium Sigarum post se regni Danorum reliquit hæredem. Ista ex chronicis Danorum.

IX. *Ingo.* Post hoc unanimi Sueconū Gothorumq; consensu & electione concordī, Ingo regni diadema suscepit. Hunc verò Ingonē quidam asserunt Philimeri filium extitisse, quod quidem inconvenienter non videtur assertum. Potuit enim taliter accidisse, ut Nordian qui ei immediatè in regno successit, ejus fuerit

erit primogenitus, aut inter primos filios ejus in ætate ge-
tus juvenili; Ingo verò inter ultimos & in senectute pro-
natus, cui forsitan administrandi belli pater negotia com-
misisset; dùm ipse grandi confectus senio in patriam mori-
rus se contulisset; Estque verisimile quòd cùm regnum
multiplici guerrarum incommodo turbaretur, Optimates
gni cum populo, ipsum de transmarinis partibus, ubi tunc
illa fovebat, adduxerint & in regni solum sublimaverint.
Iuic Ingoni jam in monarchicum Gothorum principatum
sumpto, plebs universa cum principibus apud Vbsaliam
gale solum præparabat, & irrefragabili decreto constituit,
caput & sedes regni non alibi quam Vbsalia haberetur, eò
quòd illic templum Deorum magnificum, locusque & ritus
crificandi institutus existeret, ad quem statutis temporibus
consuevit universa patria convenire. Ingo duos filios dicitur

habuisse, Nearcum & Frothonem, qui ambo asseruntur post
mortem regni totius imperium tenuisse, quos etiam tota eo-
rum posteritas pari cum Diis veneratione creditur coluisse;
Frotho fratri supervivens solus regni gubernacula ad-
ministravit, justitiæ zelator & pacis amator non sinebat in
regno aliquid per violentiam usurpari.

Post hunc regnavit Vrbar qui tres habuisse filios dicitur,
Osten, Nere & Dan, cum quibus ita suum divisit imperium,
ut Osten Sueciam, Nere Norvegiam, Dan verò Daciam
gubernaret.

Mortuo rege Vrbar, successit ei in regno Sueciæ Osten
filius suus, in regno verò Norvegiæ Nore, quem quia Norici
occiderunt, Rex Osten in sempiternum opprobrium præfecit
in regem canem quendam, præcipiens sub pœna interne-
tionis membrorum singulorum, ut ordine quem eis institue-
ret servirent huic comedenti & quaqua versum discurenti.

Huic successit Spelm quem scribunt quidam sed vitiosè
Salm / qui à suis in dolio medonis dicitur fuisse demersus.

Post hunc dicunt regnasse Suercherum filium ejus, qui
anum projiciens in petram dicitur non extraxisse, quod
nemin creditur fabulosum.

Suercheri filius Valander patri successit in regno, qui in
omino à Dæmonio suffocatus interiit, quod genus Sueco
nomine Mara dicitur.

Valan-

10. G

11.

Near-

cus &

Fro-

tho.

12.

Vrbar.

13.

Osten

Nore.

14. St-

olmus

15.

Suer-

cherus

16.

Valan-

der.

17. Valander præfatus reliquit filium qui dictus est Visbur.
Visbur. qui in regno successit eidem: Hunc filij sui cum omni familia sua inclulum igne adhibito concremarunt, ut ad percipiendam hæreditatem pervenirent citius.
18. Huic in regno substitutus est filius suus Domalder.
Domalder. quem inco.æ deæ Cereri hostiam obtulerunt ut frugum fertilitate potirentur.
19. Do Post hunc regnavit filius suus Domar, qui pacificè regnavit.
marus. in Suecia vitam finivit.
20. Indè regnasse narratur Attila, qui multa magnifica gessit.
Attila. fertur, Danosque rebellantes ad suum dominium revocavit quibus in memoriam rebellionis canem quendam præfecit imponens ei nomen Raccha, qui postea morsib. canum interiiit: Deindè præfecit eis gigantem quendam Gääs vocatum, quo mortuo dedit eis in regem servum illius Snio nominatum, quem quod esset tyrannus effertur, reserunt pediculi esse consumptum à naribus ejus egressis.
21. Di Post hunc regnavit Digner, qui in Suecia accepit finem
gnus. vitæ morte naturali.
22. Da Huic successit in regno Dagerus filius ejus, hic cum à Danis tributa vellet armata manu exigere, & quasdam injurias vindicare, in quodam vado quod ab eventur. *Wapneudh* dicitur, ab eis occisus est.
23. Dagerus reliquit post se filios duos, nomen uni Alericus
Alericus. nomen verò alteri Ericus: Alericus successit patri in regno unde motus frater ejus, zeloque regnandi ductus sicco cum occidit.
24. Successit Alerico filius ejus Ingemar, hunc uxor ejus
Ingemar. spendit in loco qui tunc Agnast dictus erat, in quo nunc Stockholmia oppidum est fundatum, manibus ut dicitur propriis catenâ deauratâ in arbore aptata patibulo.
25. In Post hunc regnavit filius ejus Ingellus, & hic à fratre
gellus. ob uxoris infamiam est occisus, quæ Bera nomen habebat.
26. Successit post eum filius ejus Germunder qui cum Danos
Germunder. debellasset, & jam quasi securus fidelitatis eorum, inter eos pacificè conversari cepisset remisit Suecis in patriam, à Danis suspensus est in loco quodam Odefund, in sinu quodam Daciæ quem Limöfund appellant indigenæ.

Defuncto Germundo suscepit regnum Haquinus filius 27.
 ejus qui dictus est Ring, & communiter scribitur Rex Upsa-
 lensis. Hic post truculentum conflictum & obtentam victo-
 riam contra Haraldum regem Danotum, in regem Dacia in
 loco certaminis est assumptus. Postquam enim Dani occiso,
 ut præmittebatur, tam ignominiosè patre ejus, quendam Har-
 aldatum regem sibi fecissent, duo hi reges iudicto sibi mutuo
 bello, septem annis præparantur ad prælium, infinita multi-
 tudine bellatorum hinc inde ad illud congregatâ. Nam rex
 Haquinus aliàs Ring Suecorum & Gothorum virtute colle-
 ctâ, Noricos & Gotlandenses assumpsit. Haraldus verò Danis
 collectis Saxones & Slavos ac Frisones sibi associavit, sicque
 in Verendia in loco designato qui dicitur Bravvallaheedh,
 uterque cum suo confedit exercitu. Tunc prior Haraldus sur-
 gens altâ voce bellatores suos provocavit ad pugnam,
 ac inter eos, ut dicitur, talia verba profudit: O viri nobiles &
 multâ bellandi virtute conspicui, memores estote quam us-
 que in diem præsentem victores esse consueveritis, & glorio-
 sos de vestris hostibus reportare triumphos, nolite nunc tam
 gloriosum nomen amittere, & vestris inimicis famam tantæ
 celebritatis annuere: Apertè enim cognoscitis & videtis,
 quanta sit virium nostrarum potentia, & quanta sit virorum
 pugnatorum in nostra comitantia multitudo. Rex autem
 Haquinus non minori sacundia animos suorum inflammavit
 ad bellum, nemini, inquit, dubium esse poterit, quanto si-
 nus ad præsens pulsari dedecore, quantis damnis & injuriis
 excitari, quam justis causis adversus Danos arma suscepi-
 mus, qui adversum nos superbiam dominandi ducti, nos &
 regnum nostrum, filios & uxores perpetuè satagunt subicere
 ervituti, propter quod urgentissimâ necessitate cogimur di-
 os inter nos inire conflictus. Ut ergo ardentib. animis ad
 nostras profligandas injurias unanimes insurgamus, & ingens
 ogit necessitas & justis impellit dolor. Post hæc buccinis
 oncrepabant, & cum tanto fragore & armorum strepitu ini-
 ere conflictum, ut cælum & terra tremere viderentur. Ex
 ulvere autem commotò & sagittarum turbine, obscuratus
 est aër, ut dies in noctem putaretur conversus. Habebant
 utem Sueci arcus tam rigidos & tela peracuta, ut nulla eis
 essent obsistere loricarum præsidia, aut munimenta armo-
 rum.

rum. Vnde ruente vehementer Danorum exercitu, murmur & turbatio magna in eo facta est, quòd audiens rex Haraldus quæsitit qui dnam hoc esset, tunc turbatus auriga suus eiecit eum de curru, & acceptâ de manibus ejus clavâ, percussit eum & mortuus est. Dignoscens ergo Haquinus quòd Haraldus occubisset, insonuit bucina & stetit omnis exercitus, nec ultra inivit certamen. Dicuntur autem cæsa hoc certamine XII. millia Sueonum. De parte verò adversa duplum, videlicet XXIV. millia. In illa die factâ concordia & pace, rex Haquinus Ring in regem Daciæ concorditer est assumptus. Tunc iussit corpus regis Haraldidi inter corpora defunctorum exquiri, & in navicula poni & comburi, cunctis nobilibus præsentib. circumeuntibus in fletu & ululatu, ac deinde cineres colligi mandat atque in urna reponi, honoreque regio sepeliri, quo opere animos Danorum multâ sanè benevolentia sibi devinxit. Post hæc Daci rogabant regem Haquinum, ut Hetham virginem quæ vexillifera fuerat, eis concederet regni Daciæ gubernatricem, quod & fecit. Sed Scaniam Dacis auferens regno Sueciæ copulavit. Præfexit autem Scaniæ quendam Olonem regem vel principem Norvegiæ, eo quod fortior esset; Dani verò Hetham aspernati eundem Olonem assumpserunt in regem, & Scaniam cum eo regni Daciæ finibus adiecerunt. Olo deinde Rex Danorum effectus, Hetham regno privans solam ciuitatē sub annuo censu concessit. Ideo XIII. viri nobiles superiores in Dacia, quidam pupili Etarfeter nomine, CXXX. talenta auri promiserunt ut regem Olonem occideret, & ita factum est.

28. *Egil-*
lus. Haquino Ring successit filius Egil, cognomento *Bondestræta* / huius servus contra regem insurgens, eiecit e regno, & octo bella civilia adversus eum agens, in omnibus positus est victoriâ, in nono verò occisus occubuit, & paulo post ipsum regem truculentus taurus confodiens trucidavit.

29. *Gosha*
ius. Egil sublatuſ ē medio filium suum Regni reliquit heredem, qui Otharus vel Gotharus est dictus; Erat eo tempore Rex quidam in Dacia Sivar nomine, qui duas habebat sorores admodum speciosas: Misit ergo rex Sueciæ Otharus ter-vum suum Obbonem ad regem Danorum, ut alteram sororem daret sibi uxorem, qua impetratâ reversus est Obbo ad regem Sueciæ, & iterum ab eo cum comitiya honesta di-

rectus

ectus in Daciam, ut sororem Regis sibi desponsandam afferet. Cum verò venisset in Hallandiam, & à quodam esset acceptus hospitio, fraude hospitis sui viros qui eum fuerunt omitati amisit, ipseque cum difficultate evasit: Cum hæc raque audisset Rex Otharus, putans hoc consilio regis Sivari factum fuisse, collecto exercitu contra eum processit ad ellum, in quo fugatus Sivardus Scaniam & Hallandiam amitt, fugiensque in Iutiam à Sclavis bello excipitur. Dicitur utem Otharus iste à suo æquivoco Otharo Danorum Conite, & à fratre proprio Fasto nomine interemptus.

Post Otharum filius suus Adelus gubernacula regni adeptus, qui dum ad sacrificia Idolorum venisset, ante templum Aedrianæ equo lapsus interiit.

Huic successit in regno filius suus *Osten* / quem æmuli sui animi cognationis, cum omni sua familia cuidam domui invidentes, igne adhibito combusserunt.

Post *Osten* regnavit filius ejus Ingemar, qui post multa ista magnifica & victorias, postque Daciam subactam, in Ingemeditione occisus est in quadam insula Baltici maris, quæ incolis dicitur *Legend*.

Ingemaro rebus humanis exempto, regnum Brautemundus filius suus consequitur, cujus promotioni frater ejus Sivardus invidens, occidit eum in Nericia in loco quodam, qui dicitur campus cœli aliàs *Høghabærdh*. Post hunc Ingeldus filius Brautemundi sublimatus est in regem, qui auditâ tyrannide, potentiâ, crudelitatreque cujusdam regis Ivari dicti *Hidsaren* / timore nimio consternatus, seipsum in cœnaculo in omni comitatu inclusum facit incendi. Nota autem ex quivoca Danorum historia, quòd Regnerus Daciæ rex du-

in uxorem filiam regis Sueciæ Thoram nomine, & genuit ea VI. filios, quorum unum *Wædrn* procuravit fieri regem Sueciæ, alium Ivarum regem Daciæ; Pater autem eon pugnabat in Anglia & Hybernica, ubi traditus est vivus penibus devorandus: Bero igitur præfatus creditur reasse in *Wærtfðd* / eo tempore quo ibi prædicavit S. Ansgarus, & convertit Erigarium cum multis aliis anno Domini CCCXLV.

Olaus cognomento Tretellia filius Ingelli, patre mortuo laus regnum regendum suscepit, multoque tempore & tranquilla pace lia.

pace regnum Sueciæ gubernans tandem in senectute bona
plenusque dierum Vbialis moritur & honorificè sepeliitur.
Olaus Tretillia duos filios post se reliquit, primus erat Hal-
danus cognomine Hvijsbern / quem de Suecia venientem
Norwægienses in montanis regem sibi constituunt; de quo
Regum posteritas in Norwægia est exorta.

36. Ingo
II. Secundus erat Ingo qui post patrem regnavit in Suecia,
iste accepit filiam Regnerii Veddbreef in uxorem, genuitque
ex ea filium nomine Ericum Wädherbatt.

37. Ericus
Wädherbatt.
Post Ingonem regnavit Ericus filius ejus pro eo, qui Eri-
cus dictus est Wädherbatt / eò quod ventum optatum requi-
rens, immolando idolis quoquo versum pileum suum verte-
bat, inde ventum accepit ad placitum, hieque vitam naturali
morte finivit in Suecia. Hinc regnasse referant quendam
Amundum Slemma, qui metas posuisse dicitur inter Sueciam
& Scaniam. Sed post hæc pœnitentiâ ductus intravit Scani-
am cum exercitu, quod audiens Canutus Rex Daciæ dictus
dum in Anglia existens, misit generum suum Vlf Sprataf
læaah / belloque commisso cecidit Amundus in ponte quo-
dam Scanix qui Strongapelle dicitur. Hunc autem alii ponunt
post Amundum Kelsebennare & tertium regem Christianum,
hocque verius & clarum est ex tempore illius Canuti & ge-
neri sui Spratafægg de quibus alias infra.

39. Ericus
Vidrosus.
Post hæc regnavit Ericus cognomento Seghersfäll / eò
quod victoriosus esset & multum prosperaretur in reb. bel-
licis, unde dicitur sibi subjugasse Livoniam, Estoniam, Ca-
reliam, Finlandiam & suo tempore tenuisse, qui nihilominus
vitam finivit in Suecia. Hic cum exercitu intravit Scaniam
contra regem Daciæ Suenonem pugnaturus, in quo bello
Sueno succubuit, & Ericus Scaniam Daciamque occupavit
Sueno verò fugiens à facie ejus intravit Norwægiam, sed non
receptus à rege fugit in Angliam, ubi minus bene susceptus
divertit in Scotiam, illic septennio exulavit. Tandem in se rever-
sus & pœnitentiâ agens, quod patrē suum eiecisset à regno
eò quod Christianus esset, & quia fidē Christi complexus es-
set latasset. Audito autē quodd rex Sueciæ Ericus mortuus es-
set reversus est in Daciam & benignè susceptus, suadensq; nobili-
bus de Deo oculatè, apertè, non audens, non profecit antequam
Populo Diaconus coram eo & populo ferrū candens portasset

Successit Erico filius suus quem alii vocant Ericum *39.*
Stentius / alij Stenchillum primum, ipse fuit pater Olai *Ericus*
 & primus rex Christianus in Suecia, quod hac occasio- *Stentius*
 ne dicitur contigisse: Cum sacerdos quidam Idolorum in
 praesentia regis & multitudinis populi ex more sacrificia ob-
 ulisset, subito cæcus effectus omnium praesentium animos
 convertit in stuporem. Prostratus ergo Diis quos coluit, &
 multimodè eorum implorans suffragia, nec aliquid remedii
 secutus, (digitus enim Domini erat ibi) manibus suorum
 adducitur & in domum habitationis suæ recipitur nihil vi-
 lens; Cum igitur nocte sequenti se sopori dedisset, mater
 la clementiæ, mater Domini & misericordiæ misero labo-
 ranti apparuit, taliter cum alloquuta: Iussit tibi quod pateris
 operis accidisse, qui Dominum Majestatis abjeceras, servi-
 tium illi debitum Idolis impendendo, hic est Iesus Christus
 filius meus & Deus Christianorum; Nunc ergo si sanari de-
 deras, in eum te credere velle promittas, & fidem ejus firmâ
 mente conserves. Promittit ille & lumen oculorum recipit,
 moxque confurgens pertransiit omnem in circuitu regio-
 nem, rem erga se gestam ex ordine narrans, & efficaci sermone
 persuadens ut speratâ culturâ Deorum, omnes se con-
 cernerent ad Deum Christianorum, fortiozem & Diis aliis
 clementiorem, utpote qui in necessitatibus auxilium ferret,
 aliis Diis sæpe fallentibus & vel non valentibus, aut non vo-
 lentibus suffragari. Hoc rumore percepto, Metropolitanus
 reinensis vel rogatus à rege Stentius per nuncios solennes
 intermedios, vel motu proprio & salutis animarum intuitu,
 iussit ad regem Stenchillum duos Episcopos Adalvardum &
 Stephanum, viros doctos & gratiâ prædicationis insignes, qui
 cum applicuissent Sigtoniam ubi Rex ipse communiter morâ
 habitabat, à Rege benigne suscepti, amplo illic in honore sunt ha-
 beri. Et cū Adalvardus Missam celebraret, oblate sunt ei in a-
 rissa LXX marcæ argenti. In brevi autem tempore omnem
 populum civitatis Sigtoniensis, quæ tunc sanè præcipua ci-
 vitas erat, quinque in circuitu regionem ad fidem Catho-
 licam convertebant. Similiter & in *Widrad*, quæ tunc una
 earum civitatum & aliis antiquior habebatur. Tres enim co-
 tempore civitates famosæ & magnæ in hac regione fuerunt,
 scilicet Sigtonia, Scharia & *Widrad*.

Tunc Adalvardus remanens circa partes Vplandenses, subvertit Idola quæ apud Vbsaliam in veneratione nimia habebantur, & prædicationi continuè insisteret, atque secundum quosdam pro subversione Deorum, à populo regionis Vblandiæ dicitur interemptus; aliis dicentibus quòd longo senio & morte naturali defecerit, & in Vidskêd sepultus sit. Potuit autem esse quod persecutionem ab Vbtaliensibus passus, & fortè verberibus ac flagellis cæsus, partes illas superiores deseruerit, & apud Vidskêd deinceps commoratus, ibidem finiret vitam temporalem. Stephanus autem in Helsingiam profectus, partes Norlandenses perambulasse refertur, & populum innumerabilem ad Dominum convertisse, ibidemque coronatum martyrio, ut quidam volunt, ad Dominum migravisse.

Rex itaque Stenkilus Christianus effectus, nitebatur Episcopos retrahere à subversione Deorum, asserens eos indubiè si id agerent occidendos, seque expellendum à regno, asserente populo quòd Deorum inimicos in regnum in eorum injuriam induxisset; Vnde tum populo ad seditionem contra Episcopos concitato, dicitur Rex apostatasse à fide & populo consensisse, sed nihilominus fidei occasione occisus.

Nota hic quòd post adventum sanctorum. Sigfridi & Eshilli, ac post Olavum Stetkenung / quo tempore regnum totum dicitur conversum, facta fuit apostasia illa de qua agitur in Legenda S. Eshilli. Quare triumphato rege Ingôn fidei defensore, elegerunt quendam Sueonem Idololatram at post Olavum Stetkenung / licet, non immediatè, regnavit quidam Stentij nepos ex ejus sorore. Et sic hæc quæ dicta sunt de Stenchillo hic superius, ad istum secundum Stenchillum videntur verius referenda: aut regnum nondum fuisse intoto conversum, vel ad apostasiam iterum rediisse.

Ad cognoscenda verò tempora conversionis horum trium regnorum ad fidem, sunt ea ex chronico Danorum notanda quòd sc. tempore Regis Dacia Regneri, in ejus absentia elegerunt Iuthones & Scanenses quendam Haraldum sibi & toti regno in regem; Quod audiens Regnerus, adiutorio regis Norvegiæ debellavit Haraldum semel & secundo, qui Haraldus destitutus auxilio, accessit imperatorem Ludovicum Caroli Magni filium Moguntia, petens ab eo auxilium; Imperator

tator igitur
ur se faci
Baptizat
de sacro so
mannis sub
nibus intra
myt in loco
idololatriæ
pugnavit H
aldus apol
prosperari
Post Reg
Regnerus
stiano in I
Post Sivar
Post Ericu
& obiit Ch
ate in regn
juventute
Post Canu
Christianu
pam Agap
inrequam
Indè Gorm
Christianu
rum contra
mus Beron
roms Regi
co, quod
rum petitio
adventu
rem debell
permanfite
pugnante d
ad
in pre
ndem in
acrent,
creet,
rat

tor igitur hac duntaxat conditione sibi promittit auxilium, ut se faciat baptizari.

Baptizatus est igitur Haraldus Moguntia; ab Imperatore de sacro fonte lavatus, cui imperator dedit exercitum de Alemannis sub patre suo conversis; Haraldus itaque cum Saxonibus intravit Daciam, ædificavitque Ecclesiam apud Sleswyt in loco qui dicitur Haddebott, & inhibuit omnem ritum idololatriæ agens pro fide fortiter, sed reversus Regnerus expugnavit Haraldum & idololatriam reparavit. Deinde Haraldus apostatavit à fide, videns se non posse temporaliter prosperari, nec ponitur in catalogo Regum Daciæ.

Post Regnerum in Dacia regnavit filius ejus Sivardus, nam Regnerus in Hybernia serpētib; expositis à rege Hella Christiano in Daciam cum Saxonibus missus, comestus interiit. Post Sivardum Ericus. Hi duo gentiles ac idololatræ fuerunt. Post Ericum regnavit Ericus quem convertit S. Ansgarius, & obiit Christianus, remanente tamen idololatria & gentilitate in regno. Post hunc Ericum regnavit Canutus, qui in juventute obiit in Anglia, nec dum fidem Christi adeptus. Post Canutum rexit Frotho, hic in Anglia baptizatus obiit Christianus; Reversus enim in Daciam, misit nuncios ad papam Agapitum, ut mitteret prædicatores in Daciam. Sed antequam sui nuncii redirent, rebus humanis exemptus est. Indè Gorm; indè Haraldus; indè Gorm, nec inveniuntur Christiani fuisse. His successit Haraldus, vir magnorum operum contra Ottonem Imperatorem, quem accessit Sterbörn filius Beronis, ut habent quidam libri; verius tamen credo Beronis Regis de Biorðd/ conquerentes de avunculo suo Erico, quod eos privasset regno & paterna hæreditate. Ad quorum petitionem dum in Sueciam cum exercitu tenderet, audito adventu Imperatoris Ottonis, in Iuthiam revertitur & eum debellat. Hic Haraldus fidem Christi suscepit & in ea permansit, ac propter eam multas persecutiones sustinuit, pugnante contra eum filio suo Suenone, ac ejiciente illum de regno, adeò quod omnes incolæ regni Daciæ eum haberent exosum propter fidem Christi susceptam, & filio ejus Suenoni fidem impugnanti viriliter adhærent, ac ob nihil aliud diligerent, nisi quod fidem extirparet, & idololatriam promoveret. Sed hunc Suenonem Deus multipliciter & miseri-

corditer humiliavit, & ad extremum ad fidem convertit. Nam pugnans contra Sclavos, ad quos pater ejus ejectus confugerat, captus est binâ vice, & multa summa argenti redemptus. Deinde contra eum cœpit pugnare Ericus Rex Sueciæ, triumphansque contra eum, in Scania ejecit eum ex Dacia. Fugiens igitur Sueno in Norvegiam, petiit adjutorium à Rege Olao; Sed nihil consolationis adeptus, adiit Regem Angliæ Edvardum, à quo indignè susceptus, multis ab eo improperiis laceratur propter tyrannidem Progenitorum suorum, qui Angliam multiplici servituti subjecerant. Inde ergo discedens in Scotiam se convertit, ibique benigne susceptus septennio exulavit. Audita tandem morte Regis Erici de Suecia ad poenitentiam conversus de omni malo quod adversus Christi fidem & patrem proprium fecerat, baptismum & fidem Christi suscepit in Scotia, & factus est Deo devotus, atque ad extremum in omnib. prosperatus. Nam reversus in Daciam cum gaudio est receptus; Volens autem Sueno in Dacia fidem Christi dilatarî & firmiter observari, populum metuebat, ne sicut eum dilexit propter odium & exterminium fidei, sic eum haberet odio propter fidei observantiam & amorem. Quare occultè ad se convocat Regni Magnates, suadens & exhortans quatenus fidem Christianam susciperent, & deinceps perpetuò observarent fidei sacramenta. Sed nihil apud eos profecit, quin constanter assererent, se velle observare ritum & modum vivendi sibi à parentibus traditum & relictum. Tunc ex divina dignatione venit in Daciam vir ille venerabilis Poppo, qui per missione Regis, Nobilium & vulgarium, magna multitudo congregata, predicavit eis fidem Christi, & cætera, quæ erant observantiæ salutaris. Illi autem nihil horum animadvertentes, sed pro ludibrio impurantes communiter contemnebant Poppo igitur hoc modo eos ad crudelitatem induxit: Certificatus ab eis quod si ferrum candens portaret coram eis manu nudâ & illæsa ipsi fidem quam prædicabat veram esse cognoscerent, & se eam promitterent servaturos. Adferunt itaque ferrum admodum chyrothecæ fabricatum, & instar igni candentis accensum, quod accipiens Poppo & manum injiciens coram omni multitudine illæsa manu portavit, & a Regis pedes deposuit. Tunc Daci obstinacius resistere non valer

convertit.
fectus con-
nti redem-
ex Sueciæ,
n ex Dacia.
jutorium a
diit Regem
multis ab eq
gentiorum
erant. Inde
benigne sul-
monte Regis
omni maio-
rum fecerat,
& factus est
prosperatus.
us; Volens
firmiter ob-
exit propter
odio propter
ad se convo-
atenus fidem
observarent
quin constan-
dum vivendi
ex divina di-
ppo. qui per
a multitudi-
ra. quæ erant
i. advertent-
temerabant
duvit: Ceru-
toram eis ma-
erant esse co-
Adfertur ita
& instar igni-
e manum in-
ortavit, & ad
resistere non
valen

alentes, ad fidem Christi & baptismi gratiam convolarunt, atueruntque pro Lege ut non amplius duello, sed ferro can- lente se purgaret infamatus.

Tunc etiam venit in Norvegiam Episcopus quidam ve- nerabilis de Anglia nomine Bernhardus, qui convertit ad eundem Regem Norvegiæ, qui solo nomine christianus, in fi- delitatis suæ perfidiam non reliquit. Hic similiter convertit & baptizavit Olavum Regem Sueciæ filium Erici, & vertit no- men ejus vocans illum Iacob, hic est *Æthelra Kønungh*: Hæc ex Chronico Daciæ. Sed Chronico antiquo Sueciæ dicitur eum baptizasse Anundum filium Olai, & vocasse eum Iacob. Tunc ordinati sunt in Dacia per Metropolitanum Bremensem IV. Episcopi, Poppo Arhusiensis, Itaricus Slesvicensis, Le- losdagus Ripensis, & Gerbrardus Roschildensis. Hic a. Svenog duxit in uxorem Sigridem Reginam Sueciæ relictam Erici, & matrem Olai *Æthelra Kønungh* & genuit ex ea filium Ca- nutum Regem Daciæ, fratrem Olai *Æthelra Kønungh* ex parte matris: Hæc verò dicta fuit Sigrid *Hjñ rijkæ* / (*Sigridus di- ves*) & filius ejus *Knut Hjñ rijkæ* / (*Canutus dives*) contra quem Canutum pugnavit S. Olavus, & cum eo & pro eo Amundus filius Olai *Æthelra Kønungh* / cujus etiam adjutorio S. Olavus à Russia reversus, fuit in regem Norvegiæ constitutus.

LIBER SECVNDVS HISTORIÆ SVECORVM GOTHORVMQUE.

Surgenti auroræ præmissa sunt nubila, nunc à solis ortu usque ad occasum sunt lumina requirenda. Sumpto enim initio operis à Christi adventu in carnem, Regum suc- cessione in regno Gothorum, saltem nominum expressione de- scripta est; Sed eorum duntaxat qui coruscante licet Christi per orbem Evangelio, in gentilitatis & idololatriæ tenebris ambulabant, lucebat quidem lux in tenebris, & tenebræ eam non comprehenderunt, quasi sub rutilantis solis fulgore te- nebræ fugientes à facie solis, in unum se fortius compresse- runt, dum lux vera qui illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum, in mundo erat, & mundus eam non cognovit; Atqui solis splendore circumquaq; diffuso, & à flumine usq;

ad terminos orbis terrarum terræ faciem illustrante, populus qui ambulabat in tenebris vidit lucem magnam. Quam autem multi Reges & Prophetae voluerunt videre & non viderunt tandem videre meruerunt Reges & Principes aquilonarium tenebrarum, sicut scriptum est: *Reges videbunt, & consurgentes Principes & Dominum adorabunt.* Qui tres Reges orientis ad sua cunabula, ut eum mysticis muneribus honorarent, stelle monstrante perduxit, is ad extrema penè imminenti judicii tempora, tres Reges occidentis pastoribus nunciantibus ad sui convivii præparatas delicias invitavit. Trium enim regnorum aquilonarium sub angulo degentium occidentis, Suecia videlicet, Dacia & Norvegia Reges & Populi, erroris suæ caligine dissipata, divina vocante clementia, ad agnitionem veriluminis, per Christianæ fidei susceptionem, uno in tempore adducuntur. Erant siquidem contemporanei Olavus Gothorum, Sveno Danorum, & Olavus Noricolarum Reges qui sacrum baptismum, & fidei sacramenta cum subiectis filiis populis susceperunt, Christiana deinceps religione in omnibus his regionibus stabili remanente. Sed quia huic dicto quidam obllare videntur, recitanda sunt horum temporum gesta distinctius. Nam quantum ad Regem Sueciæ, satis nota est hystoria, quod Olavus Sketta Kening/ de quo nunc sermo est, communiter ponatur primus Rex Christianus in Suecia, cum tamen pater ejus etiam fuerit Christianus, sed aut timore mortis, aut expulsiōis e regno, destitit a confessione fidei Christianæ, ast nihilominus occisus. Et circa annum DCCCXLV. per Beatum Ansgarium aliqui sunt conversi, non tamen ante hunc Olavum Sketta Kening fuit universalis conversio totius communitatis ad Christum, & confessio nominis aperta.

Quantum verò ad regnum Daciæ, hoc repetendum est quod circa annos Domini DCCCXVI. quidam Haraldus a quibusdam incolis Daciæ electus in Regem, regnante nihilominus Regno, expugnatus & eiectus per Regem Regnerum, ad huc Ludovicum Imperatorem primam filium Caroli Magni, pro assistentia in causâ regni, & hac occasione est in Moguntia baptizatus, ut superius est expressum. Inter hunc autem Haraldum, sive Regnerum verius tunc regnantem, & Suenonem primum de quo hic fit mentio, regnabant in Dacia

ta X reges, inter quos nullus erat Christianus, nisi Ericus quem convertit Ansgarius anno Domini DCCCLV. vel circiter, tempore Ludovici II. Et Frotho in Anglia baptizatus, qui prædicatores petiit à papa Agapito, qui sedisse fertur circa annum Dn. DCCCLVI. vel circiter. Et Haraldus pater hujus Suenonis, quem Sueno idcirco cum consensu & cooperatione omnium penè Daciæ incolarum ejecit ex regno; Vnde patet eo tempore vel nullos, vel paucos fuisse in Dacia Christianos. Quod autem iste Sueno fuerit contemporaneus Olao & Hetta Kenungh / patebit ex sequentibus. Nul- lum enim regem habuerunt Daci hujus nominis nisi hunc, & alium contemporaneum quarto vel septimo regi Christiano Suecorum, & tertium qui à quibusdam electus fuerat contra Canutum tempore S. Erici, cum tamen regnum Daciæ tunc tenuerit Valdemarus. Certum est autem ex historia Sigfridi, & ex chronicis concordatis, quod in adventu suo- rum de Anglia, Suenonem habuerint Daci Regem, & non alium præter ipsum. Vnde ipse est sub quo portavit fer- rum candens Poppo, ad probandam fidei veritatem, quo mi- raculo viso Daci conversi sunt. Quod contigisse narratur circa annos Domini DCCCCL. vel circiter, tam in chronico Danorum quam Imperatorum, sub Ottone primo.

Quantum verò ad regnum Norvegiæ hoc sciendum est, quod tempore Suenonis prædicti cum adhuc junior esset Olao & Hetta Kenungh / venerit ab Anglia in Norvegiam Episcopus quidam Bernhardus, prædicans in hac patria fidem Christi, & convertens baptizansque regem Norvegiæ, aut verius nomine Regis regni provisorum, dictum Olao Tryg- geson. Sed hic fuit solo nomine Christianus, & hac ordina- tione promotus ad regnum. Post multam enim in regno Nor- vegiæ dissensionem & discordiam in regnando, convenientes tum temporis majores natu Tonsbergæ, creabant in regem quendam Haraldum Grymson, aut regni provisorum. Ille verò tradidit regnum Haraldo Gidnsfe qui pater erat S. Olai. Hic Haraldus ante regium principatum, cum à parte adversa cum multis nobilibus quæreretur ad mortem, aliis occisis so- lus evasit, & in Sueciam fugit, ubi manu bellatorum valida conquesta, factus est pirata insignis, nemini parcens, ast Re- gem Daciæ acrius invadens: Cum verò jam rex factus fuisset,

&

& hunc filium Olauum scilicet genuisset, nescio qua ex causa combustus est Vpsalix per reginam Succorum Sigridem, tunc, ut æstimo, ante filium suum Olauum Stetta Kenung vel pro eo adhuc iuvene regnum Sueciæ gubernantem. Interim regnum Norvegiæ gubernabat Olauus Tyyggeson, primus rex in Norvegia Christianus, a Bernharde episcopo baptizatus. Vnde notum est ante illa tempora Noimannos ad fidem Christi non fuisse conuersos. Bernhardus autem ille mortuus, sepultus fuit Lundis, ædificata ibi parua ecclesia sub Gerbrando episcopo Roschildensi: Olauus autem iste rex Norvegiæ cum esset bellicosus, disquirebat in corde suo quomodo sibi Daciam subjugaret, eò quod Sueno ille jam fuerat sæpè bello devictus. Vt igitur Sueciæ regem sibi posset in adiutorium obtinere, matrem ejus regis scilicet Olai Schetta Kenung reginam Sueciæ Sigridem desponsauit. Quo cognito Sueno rex timens ne fortè duos reges contra se pugnatuuros acciperet, versuto consilio studuit matrimonium hujusmodi impedire. Vocans igitur de curia sua viros duos versutos & gnaros, mandauit eis ut rebus suis ad hoc dispositis, quasi profugi de Dacia regem præfatum Norvegiæ accedentes, regem Suenonem multipliciter infamarent, vili penderent, & denigrarent. Filiam autem ejus Thyram multis virtutum, honestatis, nobilitatis & prudentiæ titulis prædicarent, extollerent insignirentque. Viri igitur præfati iussa sui Regis implentes, in tantum Virginem illam in oculis regis Norvegiæ gloriosam, insignem & nobilem reddiderunt, ut ille mutato proposito reginam Sueciæ contemneret, & pro obtinenda filia regis Daciæ, ad patrem ejus solennes nuncios dingeret, ut sui cordis desiderium explicaret. Itaque gratis responsis ad vota receptis, reginam Sueciæ ad navem suam per nuncios secretos vocatam, quasi anciculum cum ea aliquid tractaturus, multis virtutibus & improperiis deonestauit, & sicut conceperat, submergi mandauit; sed illa suorum scilicet paucorum auxilio vix tandem extracta evasit. His auditis rex Sueno per nuncios honoratos reginam sibi obtinuit matrimonio copulari, quod eò facilius impetravit, quo illa ardentius cupiebat illatas sibi à rege Norvegiæ injurias vindicare: Missis ergo nunciis ad regem Daciæ pro filia sua regi Norvegiæ copulanda,

suo

SIS

o frustratus intento, confusus & illusus in sua malitia captus ubiuit. Quare collecto exercitu, bello navali adversus regem venonem pugnare constituit; Verum rex Sueno assumpto rege Olao de Suecia privigno suo; multa classe navium occurrat eidem; & bellum lethale committitur:

Habebat autem rex Norvegiæ sagittarium quendam Enam nomine, qui crebris sagittarum ictibus exercitum regis Daciæ multipliciter affligebat. Quo cognito rex Sueno suis sagittariis imperavit, ut opertam darent sagittarium illum de medio tollendi ante omnia. Vnus ergo ex his arcum Enari jaculo divisit per medium, ut fractura longius audiretur. Stupescit proinde Rex Norvegiæ quævit quid hoc esset, & respondit Enarus: Regnum Norvegiæ perdidisti. Tunc ille viso quod Normanni sui passim intererupti, timens ne manibus suorum hostium aderetur, de navi exiliens se præcipitavit in aquam, & se propria tenierat submersit.

Post hanc victoriam S V E N O in Angliam se contulit, & cum Eduardo qui tunc sceptrum regale tenebat hoc pacto convenit, ut ille regnum teneret ad vitam, & exinde regnum Angliæ ad regem Daniæ reverteretur, quod minime servabatur. Nam post eum regnum Angliæ quidam Adelredus, ut in gestis S. Olai legitur, dicitur occupasse, & fortè ipse est Mildredus de quo in historia S. Sigrifidi fit mentio. Rex verò Sueciæ Olaus regnum Norvegiæ unum cum regno Sueciæ gubernandum suscepit. Interim crevit Olaus filius Haraldi Grønste Norvegiæ, ipse est S. Olaus, & factus est robustus & audax, incitabaturque animo ut vindictam sumeret de morte patris sui occisi. Conciliavit ergo populum Norvegiæ, & ad rebellandum regi Sueciæ sermonibus quibus potuit inducebat. Habebat autem directorem quendam Rani, virum industrium & versutum. Viis itaque quibus potuit naves sibi & bellatores concessit, & partes maritimas Suecorum aggressus, & incendiis miro modo vastabat. Transiens autè Oeresundium, applicavit ad partes australes & orientales, & ad interiora regni navigio pervenit. Quo cognito rex Sueciæ Olaus, navalem exercitum contra eum direxit, ac ille verius a facie eorum, defessio meatu

Agne

Agnesit, ubi nunc est oppidum Holmenſe fundatum, liber
 evalit, Olao Eſtetta Konungh contra ſuos vehementer irato,
 qui hoſtem ſuum potuiſſent, ſi non diſſimulaſſent, invadere.
 Ille verò partes Suecorum aggreſſus acceſſit Gothlandiam,
 & magnam pecuniæ ſummam a Gothlandenſibus extorſit,
 alioquin totam terram dediſſet in prædam. Tunc verò paci-
 ficè apud eos hyemebat, & inde transiens circa partes Daciæ
 & Friſiæ venit in Angliam, & manſit cum Rege triennio,
 expugnans Dacos de civitatib. & caſtris: Sed mortuo Rege
 Angliæ inde receſſit, & transiens circa partes maritimas au-
 ſtrales, multis onuſtus ſpoliis tendebat in Norvegiam. Ve-
 rùm mortuo Suenone rege Daciæ, cum Canutus filius ſuus,
 frater Olai Eſtetta Konungh ex parte matris, Angliam gra-
 vius inſeſtaret, & regina Angliæ reliſta Meldredi ſtipendia-
 rios convocaret, rediit Olauſ de Norvegia ad ſuccurrendum
 Angliæ. Sed prævalente Canuto abinde receſſit, regressus in
 Norvegiam, ubi caprum Ducem Haquinum occidit, & quos
 primo aggreſſu arripuit, aut occidit aut ſibi ſervire coegit.
 Captâ autem manſione in VVijchia, convocavit ad ſe ami-
 cos & cognatos, matrem & vitricum, exponens illis laborem
 & vexationes quas pertulerat multis annis, & conquerens
 quod regnum ſibi jure hereditario debitum, eſſet in manibus
 exterorum. Tunc de eorum conſilio convocat ad ſe de toto
 regno nobiles & potentes, quibus apud eum congregatis,
 hanc ſibi ineſſe intentionem aſſeruit, ut extraneis expugna-
 tis, regnum poneret in manibus indigenarum, quod & pla-
 cuit univerſis. Inde regnum circumiens, juramenta fidelitatis
 recepit ab omnibus, præſtans & ipſe regalia juramenta. Quo
 cognito rex Sueciæ & Norvegiæ Olauſ, miſit Ducem unum
 cum exercitu in Norvegiam. Sed mortuo Duce in via reverſus
 eſt exercitus. Cum autè per nuncios ſuos in Norvegia tributa
 exigeret, obſtitit Olauſ jâ pro rege ſuſceptus. Tunc mandavit
 ei per nuncios ut ad eum veniret, & regnum ab eo ſuſciperet.
 At ille commotus reſpondit ſe in æſtate venturum ad regio-
 num conſinia, ut ſciret unusquisque quod ſuum eſſet, man-
 davitque regnicolis Norvegiæ ne mercimonia communica-
 rent, aut quicquam utilitatis Suecis impenderent; Atque
 cum hoc cederet in grave diſpendium ſuis ſubditis, fecerunt
 ei per intermedium tale præſtari conſilium, ut pacem cum

rege

ge Sueciæ iniret, & ut filia ejus sibi matrimonio jungere-
 ti, modis omnibus laboraret. Misit ergò nuncios ad Olauum
 Schetta Kenungh/ ut cum eo pacis sædera stabiliret, & filiam
 ei daret. Præsumens autem se apud eum minus proficere,
 mandauit nunciis ut Ducem Ragvaldum accederent, & per
 eius mediationem omnia agerent. Sed rex Olauus cum multa
 intentione & ira respondit, minas terribiles adjiciens, &
 eum Norvegiæ se subuersurum contestans. Verum hi qui
 illi fuerant, sicut viri sagaces ad modicum secedentes, &
 is atque aliis mediis sibi commissa impetrare tentantes, e-
 um Reginam ut partes suas interponeret inducebant. Et cum
 illa proficeret, promisit nihilominus ipsa, quod rex eo-
 rum suum consequeretur affectum. Sed & vulgares de regno
 multitudine accedentes, suaserunt Regi quod Olao de
 Norvegia filiam daret, & pacem cum eo componeret, alio-
 quin sciret se non esse securum de vita, cum in tanta discor-
 dia ipsi non possent secui vivere. Tot ergo Rex telis con-
 silii perita concessit, mittens ei filiam suam Tonsbergam
 in multa nobilium comitativa, & donariis multitudine
 preciosis.

Rex autem Olauus Schetta Kenungh jam tum Christianus 40.
 ut, sicut & Olauus rex Norvegiæ, utputa sub rege Mildredo Olauus;
 Anglia, & sub rege Suenone in Dacia regnantib. baptiza- Stoes
 s, quorum uterque dum hæc agerentur defunctus erat. Su- Res
 uixit autem Schetta Kenungh post baptismum multis an- nung.
 nis, & rex Norvegiæ post mortem Schetta Kenungh diu su-
 uixit. Mortuus est verò S. Olauus anno Domini MXXVIII.
 inde patet falsum esse, quod in quibusdam chronicis sive ex-
 ceptis chronicorum fictis dicitur, S. Sigfridum venisse ad
 Olauum Schetta Kenungh, & illum baptizasse anno Domini
 CVIII. cum idem Schetta Kenungh ante S. Olauum de Nor-
 gia sit defunctus anno VIII. postquam dedit filiam suam
 d. & S. Ericus XII. ponitur ab Olao Schetta Kenungh/
 ille martyrio coronatus est anno Domini MCLX. Ac ita
 secundum illos à baptismo Schetta Kenungh/ usque ad mor-
 tem S. Erici fluxissent anni tantum modò LII. sub quibus
 fuissent XII. Reges regnasse in Suecia, quod valde videtur
 absurdum: Verius ergo videtur quod circa annos Domini
 CCCCLVI. vel prope hæc tempora, S. Sigfridus conuer-
 tit

it ad fidem Olauum Schett Konungh cum toto regno suo. Cum autem esset dissensio gravissima inter Olauum regem Norvegiæ, & Canutum Rysa regem Daciæ, tam propter Angliam quam Olauus Canutus subjugavit & occupavit, quam Olauus dilexit, & liberam esse voluit, quam etiam propter Norvegiam quam Canutus ad se pertinere ostendebat; Vivente tamen Olao Schett Konungh / mansit inter duos prædictos tranquillitas, procurante, ut videtur, Schett Konungh / cum alter eorum esset ejus frater, alter gener. Vnde interim S. Olauus liberè faciebat in Norvegia quæcunque sibi facienda visa fuerant, tam in negotio fidei quam regni.

41. A-
man-
dus.
Car-
bona-
rius.

Post mortem Olai Schett Konungh surrexit Amund filius ejus pro eo. Hunc vocatum dicunt Kålebrenna / quod pro Lege statuit, cum aliquis contra justitiam deliquisset domus ejus tota, vel pars domus major vel minor, ut juxta modum culpæ esset plagarum modus, incensa igne periret. Sed demum melius informatus, rationabiliorem condidit Legem. Hic, ut quidam volunt, baptizatus à Bernhardo episcopo de Anglia in Norvegiam profecto, ab eo in baptismo Jacob nomen accepit, quod, si verum sit hoc modo potuerit contigisse: Nam cum S. Olauus uxorem ejus sororem haberet, verisimile est quod iste apud eum fuerat educatus, aut sciret in juventute in ejus Curia conversatus; ubi etiam presumitur baptizatus, unde amicissimus fuit S. Olao, & redire cum post fugam in regnum Norvegiæ de Russia, & cum pugnans contra patrum suum Canutum regem Daciæ Mortuo autè socero sancti Olai, nempe Olao Schett Konungh insurrexerunt contra eum tribulationes multæ & magnæ. Quodam enim de regno Norvegiæ nobiles & potentes, accesserunt Canutum regem Daciæ filium Suenonis, exponentes eide quomodo rex eorum Olauus à paternis eorum legibus eos invadens, bona quoque & possessiones invaderet. Consuevit S. Olauus hoc modo nolentes ad fidem cogere, ut bona eorum confiscaret. Insuper eundem Canutum modis quibus poterant instruxerunt, ut ei jus regnandi in Norvegia deberet & ad ejiciendum S. Olauum à regno serius induceretur unde & ei tanquam vero eorum regi juramentum fidelitatis & homagii præstiterunt, ei assistentiam debitam pollicentur. Mandavit ergo idem Canutus S. Olao per litteras, ut

to regno suo gnum Norvegiæ ab eo & sub eo susceperet & teneret, quod
 Olauum regem rex Olauus omninò negavit. Adiit itaque S. Olauus regem
 riam propriam Sueciæ Amundum filium Olai Schetta Konungh & fratrem
 uxoris suæ, petens ab eo assistentiam contra Canutum pu-
 gnandi, quam illi promisit. In continenti igitur uterque de
 & occupavit regno suo, navali educto exercitu, conyenerunt in Oeresund
 quam erigere ostendit cum DCCC. navibus, nam CD. uterque habebat : Sed &
 hic inter duos alium exercitum pedestrem Amundus eduxit in Scaniam, &
 r, Schetta r gener. Vnum illam sibi subjecit. Rex autem Olauus cum potentioribus Da-
 utæcunque liciæ sic convenit, quod nisi Canutus infra diem quem tunc
 m regni. præfixerunt, rediret in Daciæ, ipsi Olauum pro Rege susci-
 xit Amundus perent. Quidam vero Dux Haquinus de Dacia festinavit in
 Brenna / quod Angliam, regi narrans Canuto rem gestam ex ordine.

Hic Chronicon Noricorum recitat versutiam & fraudem
 cuiusdam Vlphonis Sprakeleg, quâ obtinuit sororem Ca-
 nuti in uxorem, & quomodo cum Suecis unum exercitum
 paravisset. Mox deinde Canutus cum ingenti exercitu de
 Bernharde ex Anglia veniens, littoribus Danorum applicuit : Reges verò
 in baptismo Amundus & Olauus secedentes, in portu quodam Scaniæ non
 modo potuerunt longe à Calmaria distante, Helsingh nominato, cum suis ex-
 ercibus confederunt, quos insequens Canutus cum M.
 navibus furibundus accessit. Sed illi quodam ingenio factis
 ostiis, & aquâ cuiusdam magni fluminis congregata, ac in
 magnam altitudinem elevata ostia, quibus dissolvi & cum
 impetu dimitti poterat, habebant parata. Cum autem ille
 in impetu furoris cum exercitu navali propius accessisset,
 præ sunt charactæ abyssi magnæ quas suspenderant, unde
 orrentis voragine rapidissima, tota penè classis Danorum
 absorpta est, exceptis duabus navibus magnitudinis admi-
 andæ, quæ Dracones dicebantur, quarum unam Rex Ca-
 nutus, alteram Dux Haquinus ducebant, sicque à pugna ces-
 satum est; quæ quidem ita narrat Chronicon Noricorum.

Danorum vero sic habet historia : Quod rex Olauus cum
 extrema difficultate evasit de Selandia, dum Canutus ab An-
 lia eo inscio advenisset. Quidam enim vir senex & prudens
 a Selandia, spem regni continue dabat Olao, suisque blan-
 titis quasi securum per omnia diutius detinebat, & cum
 Canuti exercitus advenisset, dixit hanc classem esse quorum-
 dam venientium mercatorum. Super quo tandem increpatus

ab Olao, respondit eos esse mercatores qui Daciam ferri pretio compararent. Olao igitur difficulter & precipitanter fugiente, restabant duo Suecorum exercitus, unus pedester in Scania, & alter navalis in Oeresund, vel in portu Helgheaa, quem ducebat Vlpho Sprakeleg gener Canuti regis, sed ab eo profugus, & Suecis unde natus erat adjunctus: contra exercitum ergo qui Scaniam iavaferat, in propria persona Canutus processit, & navalem exercitum suum contra Sprakeleg in manu Ducis Haquini direxit. Quod sciens Vlpho praefatus, in insula quadam ubi naves onustae applicare non poterant, cum sua gente confedit; Dani vero in ripa propinqua, brevi meatu divisa ab insula, applicuerunt, pontemque per alveum, quo ad Suecos possent accedere, paraverunt. Cumque jam ille pons pene paratus esset, Vlpho cum impetu cum suis accurrebat, simulans se velle pontem percurrere, & in hostium castra irumpere. Quod Dani videntes, ut pontem defenderent, unanimi aggreffu in pontem dissiliunt, & omnes pariter submergantur, fundamento pontis Vlphonis astutia penitus dissoluto. Haec ex Chronico Danorum. Interim rex Canutus cum esset in dandis stipendiis militum largissimus & nominatissimus, per subordinatos nuncios totam ferè familiam regum Olai & Amundi ab eorum exercitu distraxit, & suae militiae ascribebat, quod dum Reges illi attenderent, tegredi in Sueciam disponebant; Sed & rex Canutus in Selandiam est reversus.

AMVNDVS igitur Gothorum Rex, de CD. navibus, C. duntaxat retentis, & servorum parte non magnà, aliis fugientibus ad Canutum, obtulit S. Olao pro quo jam tantum expenderat, partem Sueciae quam vellet habere, ut in ea secum vivere posset. At ille relictis apud Calmariam navibus LX. quas solas habebat residuas, per VVestrogothiam in Norvegiam est reversus, suadentibus servis suis ut rediret navigio, volentibus ipsis ad Canutum navibus se conferre, quod & eum non latuit. Exinde potentes & nobiles Norvegiae, fiduciam accipientes eum excludendi à regno, ceperunt ei multipliciter adversari. Rex autem Canutus interim se parabat & venit in Norvegiam cum M C C. navibus usque Nidrosiam profectus, & in brevi pro rege à toto regno, praecipue nobilibus est receptus. Erat enim Olao eis gravis ad videndum,

cum

eum esset eorum operibus contrarius, qui erant assueti vivere de rapinis. Canutus itaque regni rebus ordinatis, præfecit Norvegiæ Ducem Haquinum. Cæteris autem regni magnatibus tradidit partes suas. Sed Olaus interim parvo navigio huc illuc latitando quasi profugus ferebatur, & cum vellet alicubi applicando in terram descendere, officiales & amici Canuti eum repellebant à littore, & ascendere prohibebant. Contra quos tandem prævalens ipsos fugavit, & pertransiens terram, atque montanam in Nericiam Sueciæ pervenit, ubi relictâ uxore ad regem Russiæ, qui ejus sororem habebat, postremo pervenit, anno regni sui XV. juxta eum non parvo tempore demoratus.

Interim currebant relationes ad eum, quod Dux Haquinus, cui regnum Norvegiæ erat commissum, esset submersus, & quod regnum staret absque rectore, veneruntque ad eum qui eum dilexerunt, & eum redire rogabant. Quibus acquiescens, & CC. armatos à rege Ierslevo accipiens, navigio in Gotlandiam, & inde ad Loffœ in Sueciam, & continenter Arosiam pervenit, ubi uxor ejus & filia ei cum gaudio occurrebant. Rex autem Amundus eum cum multo amore & honore accipiens, CD. armatos ei assignat. Intelligentes verò Norici eum jam esse in Suecia, & velle in regnum suum reverti, in se divisi sua studia bifariam divisunt. Alii siquidem qui Olao favebant, ei ut in Suecia accurrerent, alii ut eum excluderent, se paraverunt. Venit ergò Dagerus Ringson ad eum cum MCC. viris, venit & frater ejus Haraldus Sigurson cum DC. viris; & ut quidam volunt, transiit per Iemptiam, & venit in Stikelfstad, æmulis ejus Nidrosiæ congregatis, qui dicuntur habuisse triginta millia pugnatorum, cum ipse tantum M. DCC. viros habuisse dicitur. Nam episcopus Torchillus Dacus, omnes induxerat ad resistendum Olao, & contra eum pugnandum, ipso occiso, & à quodam quem rogaverat, occulte sepulto.

Canutus Rijke tres habens filios divisit eis regna, Angliam Haraldo, Daciam Canuto, cognomento Harde, Sueconi Norvegiam assignando. Hic in tantum afflixit Noricos multis annis, ut nemo mutire auderet, tandem contra eum congregati in prælium, & ab eo devicti, amplius ralliantur. Postremo tandem tota multitudo ad pugnandum egressa,

fugatur è regno, & brevi post moritur; similiter & pater ejus, Frater verò ipsius Canutus Harde, jam Daciæ & Angliæ rex effectus, etiam Norvegiæ est adeptus. Tunc duo Nobiliores regni Norvegiæ, ad quærendum filium S. Olai Magnum nomine apud regem Russiæ relictum, se accingunt ad iter per Sueciam transeuntes, & cum eo per Helsingiam revertentes, qui tandem rex Daciæ factus, equo dejectus interit.

42.
Amundus
Vir-
lis.

Post Amundum Kælebreinna regnum assequutus Amundus Slemma, quod nomen a vilitate videtur adeptus; Ipse enim temeritate suâ, vel causâ aliâ quavis insanâ, Danorum forè, ut sæpe contigerat, inductus astutiâ, Scaniam divisit à Suecia limitibus designatis; Sed sentiens se imprudenter egisse, pœnitentiâ sed serâ compunctus, quod sponte abjecerat cum minori dispendio recuperare volens, ast non valens, cum exercitu intravit in Scaniam, vivente adhuc Canuto, qui dictus est Rikser / dum ille in Anglia regni rebus intenderet. Canutus igitur rex mox ut comperit ejus ingressum, ingentem ab Anglia direxit exercitum in manu generi sui, viri scilicet sororis sui Estridis, & nomen viri Vlpho, Sprakelegh jam alias nominati, qui Scaniam cum gente sibi credita potenter ingressus, & regi Amundo furibundus occurrens, in ponte quodam ab incolis dicto Stongapelle, cum tota pene gente sua prostravit. Et de hoc quidem Vlphone jam aliud in superioribus est relatum. sed pauca sunt nihilominus de eo annotanda. Hic enim Vlpho, ut Chronicon Danorum narrat, homo dolosus & audax in Suecia oriundus, dum Canutus rex Daniæ in Angliam esset, & multi ad eum ex omni natione confluerent eò quod esset in donariis & militaribus stipendiis multum largus, accessit, ille versutiæ suæ ingenio confusus; Habebat autem idem Canutus sororem quandam nomine Estrid Duci cuidam Normanniæ desponsatam, & brevi post vero defuncto relictam, vel contemnente repudiatam, quam Canutus iussit in Selandia consistere, data ei portione de regno pro sui sustentatione honesta.

Audito demum quod Rex Olaus Norvegiæ, & Amundus Sueciæ contra Canutum expeditionem in Daciæ præpararent, prout superius est expressum, suasit re-

Canuto
illos
dem,
bitaret.
ret, & ad
onem V
huiusm
uxorem
Regis p
contra C
alias est
Canuto
rante can
post ha
Slemma
ab eode
sed præ
festo Na
dies suo
fecit sibi
na dem
cantabat
adit eum
iussit me
multa s
vero Vl
nomine
huius Ca
Daciæ e
eius mo
autem i
Gai Re
e. diut
atione
Canuto au
in reg
Sueci
Selandi
Cæpice sit

Canuto idem Vlpho ut eum dingeret cum exercitu contra illos, datis litteris credentialibus ad sororem suam Estridem, ut quicquid ei Vlpho diceret, ipsa facere nullatenus dubitaret. Cogitavit enim Rex, ut quia illa partem regni haberet, & ad ejus imperium omnes essent parati, per ejus mediationem Vlpho facilius ageret negotia Regis. Sed ille litteris hujusmodi ad alium finem usus, per illas eam obtinuit in uxorem. Veritus ergo à facie Canuti, cum uxore sua sorore Regis præfati fugit in Sueciam, & regi Suecorum adjunctus contra Canutum pugnavit, ac populum ejus submersit, ut alias est narratum. Sed per mediationem uxoris denno est receptus. Ignorante tamen Canuto, quod ejus exercitum submersisset, & post hæc defuncto Amundo Rålbrenni & hoc Amundo Slemma in regnum erecto & Scaniam sic intrante, creditur ab eodem Canuto directus, & ut præmittitur triumphasse, sed præmium sicut meruit est adeptus. Cum enim quodam festo Natalis Domini, cum Rege Canuto duceret in bonis dies suos in oppido Roschildensi, vehementer inebriatus fecit sibi canticum de submersione Danorum, sua versutia demersorum, quod frequentius in Regis audientia decantabat; Propter quod rex immodicè turbatus & iratus, jussit eum comprehendi, fugientemque ad ecclesiam S. Lucii, jussit mox occidi ibidem, & posito propterea interdicto, multa summa pecuniæ interdictum obtinuit relaxari. Hic vero Vlpho ex sorore regis Canuti Estride, genuit filium nomine Suenonem, qui post mortem Canuti Harde, filij hujus Canuti, contra Magnum filium S. Olai jam Regem Daciæ ex condito effectum, diutissimè pugnavit, post ejus mortem regnum Danorum obtinuit. Convenientes autem in pugna Canutus Harde, & Magnus filius S. Olai Regis Norvegiæ, hoc modo pacificati sunt, ut qui diutius viveret, utrumque regnum acciperet, & hac ratione Magnus supervivens, Rex Danorum eligitur. Sueno autem iste cum esse de sanguine Danorum, pinguis in regno dicebat se habere ex linea materna, cum mater ejus Succus fuisset. Prævalente enim Magno, Sueno fugit in Sueciam, illicq; moratus est usque ad mortem Magni Norvegiæ. Ipse sit Sueno, qui contra regem Ingonem electus, & d. 118

Blodsuen in legenda S. Eschilli. Quem insequens Magnus cum in Scania venisset, subito erumpente ex dumo lepore, equo cui Magnus insedit exterrito, cecidit rex Magnus in terram, & continuo expiravit. Quo mortuo rex Sueno reversus & rex Danorum effectus, bella multa cum Haraldo fratre S. Olai gessit, & tandem pacificè vivens, reginam duxit ex Suecia, filiam Regis cognatam suam; Neptem verò suam Valdemaro regi Russiæ dedit uxorem, filios multos habens naturales, sed legitimum nullum. Compulsus deinde ab Episcopis Bremensi, Roschildensi & Lundeni, reginam remisit in Sueciam, & à conjugio uterque abstinuit totâ vitâ, ipsâ insuper votum continentiae emittente. Hic Sueno fuit pater Canuti regis Daciæ. Habuit XI. filios. Sed notandum quod Amundum quidam ponant inter Reges Suecorum paganos ante Ericum Segerfelle; Ast verius videtur quod in hoc loco, & hoc ordine sit ponendus: Sic enim habent antiqua chronica, & hoc ostendunt tempora gestorum suorum, & Reges ei contemporanei. Pugnavit siquidem contra Canutum Rijke regem Daciæ, & ab eo devictus est. Canutus verò & Sueno pater ejus contemporanei erant Olao Schett Kenungh/ut superiora ostendunt. Potuit fortè esse quod valde juvenis habuerit principatum, & pueriliter egerit metas ponendo prædictas, & idcirco depulsus à regno. Sed longævus effectus ad principatum reversus, emendare voluerit quod deliquit.

43. Exinde regnavit Haquinus dictus Røde, natus in VVestrogothia & contractu Vistaheradh, Villa Lionni vel Estrem/ ubi & sepultus est postquam XIII. annis regnasset.

Hoc tempore S. Olao occiso, & Suenone filio Canuti Rijke in Regnum Norvegiæ intruso, sed propter nimiam tyrannidem ejecto, frater ejus Canutus Harde Angliæ & Daniæ rex, regnum Norvegiæ est asscetus. Sed rediens Magnus S. Olai filius, & in Norvegia pro rege susceptus, veniente contra se Canuto rege Daciæ, sic ad pacem reducti sunt, quod altero eorum defuncto, superstes in utroque regno haberetur pro Rege, id ipsum confirmantibus & jumento stabiliuntibus Nobilioribus & Potentioribus partibusque. Canuto ergò defuncto Magnus sine contradictione efficitur rex Danorum, quo cognito Sueno filius Vlfonis Sprakelegh, & Estridis sororis Canuti regis, Anglia d

missa totis viribus pro acquirenda Dacia laborabat; Sed vivente Magno & defendente Daciam, non profecit; Et ex eo tempore Anglia à Danorum dominio absoluta, ad eorum manus non est ultra reversa.

Circa hæc tempora Romanum imperium regebat Otto Ruffus seu Rubeus, correspondenter huic Haquino Rödhe, quo pugnante contra Agarenos, Romanis & Bumentanis terga vertentibus, Christianorum exercitus pene extinctus est, Imperatore iugiente ad naviculam quandam Græcorum, & se Imperatorem esse dissimulante. Sed tamen ab eis cognito, loquebantur Græceque eum pro magna summa tradere vellent inimicis. Quod ille intelligens, dixit se reposuisse thesaurum in Sicilia, rogansque ut eum illuc ducerent, & partem pecuniæ obtinerent. Quo vestus & adjutus, morti tradidit traditores.

Hoc tempore Adalbertus Pragensis Episcopus revelatione divinâ in Pannoniam tendens, baptizavit primum regem Vngarorum scilicet Stephanum. Deinde Polonos & Prutenos convertens, martyrizatur ibidem.

Postquam Haquinus Rödhe, debito naturæ soluto, migrasset è mundo, Stenkilus nepos Olai *Echer Konungh* / regni Suecorum Diadema suscepit. Erat enim idem Stenkilus *Stenkilus*. 44. quasi unus gigantum, vir heroicus & in rebus bellicis nimium cervicolus: Præ cunctis autem regni sui incolis, Vestrogothos dicitur dilexisse. Hic arte sagittandi singulariter præditus, & aliis omnibus antelatus in tantum, ut actus ejus in sagittando mirabiles, sint litteris & imaginibus designati. Eo tempore Magnas filius S. Olai rex erat Norvegiæ, & deinde Daciæ ex conventionē facta cum Canuto Harde filio Canuti Rijke, dum congressuri sunt taliter pacati.

Circa hæc tempora, postquam tres Ottones per successionem Romanum tenuissent Imperium, statutum est ut per officiales Imperii eligeretur ex eo tempore Imperator, hoc est, per tres Cancellarios, scilicet Italiæ, ut est Colonienfis Archiepiscopus, Galliæ, ut est Trevirensis; Germaniæ, ut est Moguntinus; Et per quatuor laicalis status Principes Electores, & Romani principatus officiales. Est enim Marchio Brandenburgensis Camerarius; Dux Palatinus Dapifer; Rex Bohemiæ Pincerna, Dux Saxonie ensen portans, unde versus:

*Moguntinensis, Trevirensis, Colonienfis,
Quilibet imperij fit Cancellarius horum,
Et Palatinus Dapifer, Dux porritorensis,
Marchio Præpositus, Camere Pincerna Bohemus:
Hi statuunt Dominum, cunctis per tempora sumum.*

Hoc quoque tempore Gilbertus monachus Floriacensis, dimisso habitu fecit hominagium diabolo, ut omnia ei ad vora succederent, quod & ei promisit, niique profecit. Habuit discipulos Otonem Imperatorem, Robertum regem Franciæ, fit Archiepiscopus Remensis, inde Ravennas, indeque Papa. Et tunc quæsit à Diabolo quamdiu esset victurus, qui respondit quamdiu non celebraret in Ierusalem: Celebrans autem in capella Ierusalem Lateranensi, ex strepitu dæmonum mortem sentiens imminere, publicè confitetur, crediturque misericordiam consecutus; Fecit hanc sequentiam: Sancti Spiritus adsit nobis gratia, &c.

45.
Ingo
III.

Post Stenkilum regnavit Ingo, vir magnæ strenuitatis & liberalitatis, magnanimus & iusticiarius, præcipuus, & præcipuè in seipso, ut testimonium habuerit à toto regno, quod nunquam contra Leges patriæ deliquisset. Hunc dicunt contra Dacos in Scaniâ pluries triumphasse, & ad extremum ipsam Scaniam plenâ jam possessione tenuisse. Sed postquam eam in suo dominio per triennium habuisset, nocte quadam dum minus fideliter à suis, quasi de Scanensibus jam securus, servaretur, clanculum est occisus. Quod audientes VVestrogoti, corpus suum de loco occisionis rapientes, in suam patriam detulerunt, & in Varnhem monasterio sepelierunt. Huic verò contemporaneus erat Sueo ille rex Daciæ, de quo aliqua superius sub rege Amundo Slemma sunt narrata. Sed per anticipationem dicta occasione patris sui Sprakelegg, qui eundem Amundum occidit; Et in hoc tempore Scania erat sub Episcopo Roschildensi quoad spiritalia. Tunc autem elegerunt sibi duos Episcopos, unum scilicet Henricum nomine, quem ponebant in Dalby; Alterum Eginonem, cui Lundensem dabant sedem; Sed Henrico malè mortuo, solus Eginon Scaniam sibi attraxit. Hoc similiter tempore Haraldus frater S. Olai, cuius anno XV. S. Olavus occisus est, qui in Bizantio ex eo

tem-

tempore exulaverat, reversus in Norvegiam rex creatur, & contra Suenonem in Daciam proficiscitur, & bis contra eum triumphat. Tum Dux Normanniæ regnum Angliæ sibi subegit. Accidit hoc tempore quosdam milites Daniæ, in quadam Invitata regi Suenoni graviter detraxisse, quo cognito Rex fecit eos in ecclesiâ Roschildensi occidi; Episcopus autem Roschildensis VVilhelmus Anglicus dissimulabat. Sed quodam die cum Rex vellet ecclesiam intrare, indutus occurrit ei ante valvas ecclesiæ, prohibens ei ingressum, & rejiciens eum cum baculo pastoralis. Seruos verò suos volentes Episcopum trucidare Rex compe-scuit, & domum regressus depositis Regalibus, vestes lugubres assumpsit, & se discalceatum ante valvas ecclesiæ in terram projecit ac pœnitentiam egit; quem Episcopus introductum ante summum altare statuit, & pœnitentiam satis gravem injunxit. Post hæc convocata multitudo populi, Rex suum reatum publicè est confessus, & coram eis Episcopo multas gratias egit, quod eum in iniquitate suâ non reliquerit. Ecclesiæ autem Roschildensi multa bona largitus est perpetuo possidenda.

Ingoni successit in regno frater ejus Halstanus, qui erat homo mansuetus, benignus & tractabilis, & omnia in meliorem partem interpretatus, in bona concordia & tranquillitate regni negotia dispensabat, de cujus morte gens Sueonum multo mœore confecta, quasi paterna funera deflevit. Hoc verò tempore mortuo Suenone Danorum rege, cum multos haberet filios, duo post eum in discordia sunt electi, Haraldus scilicet & Canutus. Nam nobiles & tyranni Haraldum sibi præfecerunt pro rege, eo quod sub eo esset eis licitum & liberum vivere de rapina. Plebei autem & præcipuè Scanenses, Canutum regnare volebant, scientes quod violentias tyrannorum comprimeret, & quietos ac pacificos defenseret. Sed Haraldus prævaluit in vanitate sua. Invenitur in quibusdam Chronicis, quod post Ingonem regnaverit filius ejus Ragualdus, & Helena regina, & Philippus patruelis Ragualdi filius Halstani, qui erat frater Ingonis.

46.
Hal-
stanus.

47.
Philip-
pus.

Defuncto Halstano Philippus filius ejus in regno præfici-
tur gubernando. Erat autem Philippus patri per omnia in vi-
vendo & regnando conformis, homo pacificus & mansue-
tus, omnium subditorum suorum benevolentiam hauriens
& amorem, cui contemporaneus erat in Daciâ S. Canutus
filius Suenonis regis, & frater Haraldi, quo defuncto Canu-
tus rex efficitur. Hic à fratre suo Olao Duce Iuthiæ blandè
decipitur, & occultè supplantatur, quem dum rex captivare
mandavit, servi sui contradixerunt, asserentes se non posse
regiam progeniem captivare. Frater tamen regis eum vincu-
lis mancipavit, & sic in Flandriam mittitur captivatus. Hunc
Canutum quidam Secretarius suus, blando suo sermone se-
ductum in ecclesia Ottoniensi cum fratre suo Benedicto, cum
plebeia multitudine in Regis necem unanimiter conspirante,
transosso latere jugulavit, anno Domini MLXXXVIII. Ha-
buit autem S. Rex Canutus uxorem filiam Comitis de Flan-
dria nomine Eddelam, & genuit ex ea duas filias, nempe In-
geredem & Ceciliam, & unum filium Carolum nomine,
quem mortuo rege reversa ad patriam in Flandriam secum
tulit. Hanc Ingeredem duxit uxorem Folco nobilior vir to-
tius Sueciæ, qui genuit ex ea duos filios, scilicet Benedictum
& Canutum, ac ex Canuto natus est Birgerus Dux Sueciæ;
Ceciliam vero duxit princeps Gothorum, & genuit ex ea
duos filios Canutum & Carolum, & ex his disseminati sunt
potentiores in regno. S. Canuto successit in regno frater suus
Olaus, quo regnante, fugit in Sueciam frater ejus Ericus
Egot cū uxore sua Botilda, quia eum captivaverat sub Canu-
to servis nolentibus. Hic Ericus mortuo fratre suo Olao, suc-
cessit in regnum Daciæ, & tres filios habuit, optimeque rexit,
& à Bremensi Archiepiscopo Sententiis tribulatus appellat,
& accedit Papam ac triumphat. Impetrat Danicam Ecclesiam
à Bremensi jurisdictione eximi. Proficiscens vero Ierosoly-
mam, mittit ad Papam rogans ut quod promiserat exequ-
retur. Tunc Papa misso in Daciam Legato, facit inquiri lo-
cum aptiorem pro Metropoli, & inventa est Lundis multi-
plici ratione. Tunc creat Azarum jam tunc Episcopum Lun-
densem, virum nobilem in Archiepiscopum, dans ei autho-
ritatem in spiritualibus in tribus regnis. Hæc ex Chronico
Danorum. Hujus Erici filius erat Dux Canutus Sanctus sub

Ni-

Nicola
cidit re
Po
nis pri
enim p
penitus
gnum e
patriz
que inc
guldiss
regina
lippi fi
Ingo i
unde n
re don
à regn
scintill
semen
fortis
servare
men,
terræ
sui. H
regis,
mune
nequit
num
Canu
colau
Duct
Magi
nuri
diciti
celeb
lonor
Ge
venen
guald
hic g

Nicolao patruo suo rege, & hunc Canutum fidelissimum occidit rex Magnus, filius illius Nicolai regis in dolo.

Post mortem Philippi Ingo sublimatur in regnum, Ingo- 48.
 nis prioris patruī scilicet sui nomen sortitus & mores. Hac Ingo
 enim parentelā regnante, status regni integer semper in nullo IV.
 penitus vacillabat. Ille siquidem cum progenitoribus suis regnum conservabant illæsum ab hostibus, Leges & libertates patriæ & inviolabiliter observarunt, & fecerunt ab unoquoque indeclinabiliter observari. Hic Ingo maritus erat B. Ragnildis, cujus Reliquiæ sunt in Telgis, & horum filia erat regina Christina uxor S. Erici. Erat autem Ingo frater Philippi filij Halstani, qui frater erat senioris Ingonis. Hic junior Ingo in Ostrogothia in Vreta potionatus veneno interiit, unde nimirum toti regno dolor immensus accessit. Sic amore dominandi lucerna in Israël est extincta: sic sanguis regius à regno exterminatus. Divinā tamen providentiā modica scintilla larebat sub cinere, unde suscitaretur suo in tempore semen in Israël, dum filia Ingonis suæque venerandæ Consortis, Christina, gloriosi regis & martyris B. Erici conjugio servaretur. Nisi Dominus exercituum reliquisset nobis semen, quasi Sodoma fuisset: in illa enim qui judicat fines terræ, dedit imperium Regi suo, & sublimavit cornu populi sui. Hujus filiam duxit Nicolaus rex Daciæ, frater S. Canuti regis, & patruus S. Canuti Ducis, ac genuit ex ea filium nomine Magnum. Nescio tamen si ex illa genuit virum illum nequissimum, qui occidit S. Canutum Ducem virum optimum, & hunc Magnum occidit Ericus Rex Daciæ frater S. Canuti Ducis, in publico bello contra eum & patrem ejus Nicolaum, quem occiderunt cives Slesvicenses pro occisione Ducis Canuti. Et nota quod chronicon Danorum vocat hunc Magnum regem Sueciæ, qui coactus ob necem Ducis Canuti, fugit in Sueciam. Item legitur de quodam Magno quem dicitur Suecos elegisse, qui duxit filiam Ducis Poloniæ, & celebravit nuptias suas Ripis, & vicit Scaniam adjutorio Polonorum & Danorum.

Generosus & gloriosus Rex Ingo in Ostrogothia, poculo 49.
 venenato vitam temporalem finivit, & ibidem quidam Ragu-
 gualdus Knaphöfde dictus, regni Diadema suscepit: Erat alius
 hic giganteo corpore, vegetus animo, tumens & audax, & Knap-
 inhöfde,

in superbiam erectus, non prudentiâ & consiliis, sed fortitudine confusus, velut alter Roboam reliquit consilia Seniorum. VVestrogothiam ergo ordinandorum regni negotiorum gratia ingressurus, non advertit patriæ consuetudinem & privilegia regionis, quibus cavetur ne Rex sine comitiva antiquitus designata, Legiferatum aliquem regni intrare præsumeret. Sic enim laudabilis regni decernit antiquitas, ut unusquisque regni Districtus, Regem per suos limites propriis viris & armis saluum perducatur & juxta positis deducendum assignet. Hic autem Ragualdus corde tumens, & Leges contemnens, ambulansque in mirabilibus supra se, propriâ temeritate VVestrogothiam intravit, in contemptum & despectum inhabitantium in ea. Propter quod VVestrogothi convenientes in unum, sic suam injuriam vindicarunt, ut qui contra eorum velle intraverat, suo velle exire non posset, & qui ingredi non debuerat, exire non deberet. Igitur juxta Scarensen civitatem in Karleby occisus occubuit, circa annos MCXXX. vel circiter.

50.
Ma-
gnus.

Interfecto in VVestrogothia Ragualdo Rege volunt aliqui electum fuisse quendam Magnum, qui filiam Ducis Poloniæ dicitur duxisse uxorem, & celebrasse nuptias suas Ripis, ut superius est expressum. Erat eo tempore in Dacia quidam Rex Nicolaus, frater S. Canuti Regis, hic habebat filium nomine Magnus qui dicebatur, & inter Reges scribitur Rex Magnus, vel ex eo quod erat filius Regis Nicolai, vel quia regnum Daciæ gubernabat cum eo, vel ut aliqui volunt, quia erat Rex Sueciæ, licet continuè in Dacia moraretur. Hic Magnus dolo occidit Canutum Ducem virum strenuum fidum Erici Regis, fratris S. Canuti regis & Nicolai regis, cujus ipse Magnus erat filius. Quod maximè procuravit quidam Henricus filius Suenonis, fratris ejusdem regis Nicolai. Erat & tunc quidam Henricus Rex Slavorum, qui ex Dacis natus pugnavit graviter contra Dacos. Sed compefuit eum Dux Canutus. Nec invenitur inter Reges Daciæ aliquis rex Henricus, licet in gestis S. Ansgarii legatur, quod rex Henricus direxit S. Ansgarium de Dacia ad Regem Sueciæ cum Nuncio suo & litteris. Sed ille erat Rex Saxonum aut Imperator, cum Conrado qui Daciam intravit exercitu ad compef-

pesce-
batur
Habi-
ciâ po-
gnum.

Na-
cus frat-
cum o-
Suecia
adjunc-
Quod
Magnu-
gem q-
piscop-
sucece-

Te-
cum e-
git in
a maj-
rium
quam
tempo-
Dania
hic Su-
& gen-
thorum
est à fl-
& To-
pultu-
sum

fuisse
gno &
num e-
Carole-
cum e-
ni M
M C I

pes-

pescendum regem Danorum Gorm, qui fidem persequebatur, & novellam plantationem crudeliter extirpabat. Habuit autem Rex Nicolaus filiam regis Ingonis de Sueciâ nomine Margaretam, nescio si ex ea genuit illum Magnum.

Narrat insuper Danorum Chronicon, quod Rex Ericus frater Canuti Ducis, occiderit in bello hunc Magnum cum omnibus Episcopis Iuthiæ, & Henrico Episcopo Sueciæ. Item dum diu bellarent iste Ericus, & ille Magnus adjunctus patri suo Nicolao, sic dicit Chronicon Daciæ: Quod cum Sueci audissent quod Rex eorum, ille scilicet Magnus guerras & bella foveret in Dacia, elegerunt sibi regem quendam Suercherum. Azerus autem primus Archiepiscopus Lundensis obiit anno Domini MCXXXVII. & ei succedit Eschillus Episcopus Roschildensis.

Postea regnavit Suercherus aliàs Suerkillus, & hunc cum esset nobilis, utputa filius Baronis Cornubiæ, elegit in Regem de Ostrogothia communitas rusticorum, ut à majori parte denominato fieret. Hic instituit monasterium Alvastra, missio conventu de Claravalle tam illuc, quam in Varnhem anno Domini MCL. Erat autem eo tempore virgo quædam nobilis in Norvegia, quam Rex Daniæ Nicolaus promissâ fide ducturus erat uxorem: sed hic Suercherus eum præveniens, conjugem illam accepit, & genuit ex ea filium nomine Carolum, qui ei in regno Gothorum successit. Anno deinde MCLI. Suercherus occisus est à stabulario suo, nocte Nativitatis Christi inter Alebeck & Tolfsta, dum iret ad audiendas preces matutinas, sepultusque est in Alvastra, & positus sub lapide magno circa summum altare.

Quidam putant Carolum filium Suercheri electum fuisse à suis Ostrogothis ante S. Ericum, ideoque cum Magno & Henrico cæterisque hujus sceleris complicibus manum dedisse, ut S. Ericus occideretur. Invenitur tamen hunc Carolum ab Ostrogothis electum anno Domini MCLII. cum certum sit S. Ericum X. annis regnasse, & anno Domini MCLX. occisum; Vnde constat quod anno Domini MCL. sit electus. Cum dein Ericus frater S. Canuti Ducis

regnum Daciæ gubernaret, Eschillus tunc Episcopus Roschilden-
 densis, post ea Archiepiscopus Lundensis, avertit ab eo popu-
 lum, nec permittit eum intrare Selandiam. Tum Rex collecto
 exercitu intravit cum potentia, & Episcopum Eschillum cap-
 tivavit, ac occidisset eum nisi pro eo nobilium multitudo in-
 tercessisset. Redemit ergo vitam XX. talentis auri. Hic Eschil-
 lus postquam factus esset Archiepiscopus Lundensis, veni-
 ente in Scaniam quodam Olao de Norvegia filio Haraldi,
 cum pro Rege susceptus fuisset, collecto exercitu de Lundis &
 aliunde, pugnavit contra eum & succubuit, fugiensque ad
 Lundam obsessus est ab Olao, ad præstandumque juramen-
 tum fidelitatis extortus, & hoc modo evadens, transtulit se ad
 Regem Ericum Lamb in Selandiam, qui priori Erico successit
 in regno, & obtento exercitu proprio, contraveniens jura-
 mento pugnat contra Olao & succumbit, unde Olao loco
 ejus quendam alium Eschillum instituit. Hic Olaus post va-
 rios congressus vincitur ab Erico, & Eschillus restituitur.
 Ericus verò Lamb rex Daciæ obiit monachus anno Domini
 MCXLVII. post mortem cujus duo in discordia eliduntur
 in Dacia Reges. Nam Scanenses & Selandenses elegerunt
 filium Erici Lamb; Iuthones autem elegerunt Canutum fi-
 lium Regis Magni filii Regis Nicolai. Hi duo continuus bel-
 lis se & regnum Daciæ affligebant. Sed Valdemarus filius
 S. Canuti Ducis regnum Daciæ totum assequitur.

Quo tempore fit schisma inter Alexandrum & Octavia-
 num; Otto quidem annuente Octaviano, ex voluntate Re-
 gis Valdemari fit Episcopus Slesvicensis. Sed Archiepisco-
 pus Eschillus eum repudiat ut excommunicatum, unde Rex
 commotus est contra Archiepiscopum. Ille verò gravius
 contra Regem, vocans ad se Absolonem Episcopum Ro-
 schildensem, & mandans in virtute obedientiæ, sub gravissi-
 mis pœnis, ut ille Regem Valdemarum in persona accedat,
 & dicat ei ex parte Archiepiscopi, quod nisi coram eo se
 emendaverit in causis quas contra eum habebat, quas &
 Episcopo Roschildensi expressit, ipse veller arma contra eum
 erigere, & brachio seculari contra eum uti. Mandavit insuper
 Gerhardo Abbati Esiomensi, ut ipse pariter cum eo Regem
 accedat, & attendat si Episcopus Absolon commissis sibi ab
 Archiepiscopo fideliter exequeretur. Rex igitur sibi propo-

fitis

litis auditis, respondit iratus quod Archiepiscopus Eschillus prius b. bisset de sanguine Regio, & jam suum sanguinem sitiret. Intellecto autem Regis responso per Abbatem Gerhardum, Archiepiscopus fugit in Verendiam; Rex verò obfesso castro ejus accepit illud, & Archiepiscopus vix tandem pacificè posse vivere impetravit. Hic Valdemarus multa magnifica gessit in Slavonia & Russia &c. Patrem suum Canutum Ducem impetravit canonizari, unde die electâ, id est, die Iohannis Baptistæ facit ossa patris sui elevari, & super altare poni, & eum pronunciarî Sanctum, ac filium suum Canutum, aliàs Carolum coronari Ringstadis per Archiepiscopum Absolonem, Archiepiscopum tertium Lundensem, per què omnia sua gessit, qui totus temporalis & in bellis victoriosus, multam stragem fecit, nescio qualis Archiepiscopus factus. Hic Valdemarus primus rexit XXVII. annis, & obiit anno Domini M C L X X I I. unde patet ipsum regnasse in Dacia ante S. Ericum & post mortem, & toto tempore quo rexit in Succia S. Ericus. In gestis autem hujus Valdemari legitur, quòd Magnus filius Erici, qui captus fuit in occisione Regis Suenonis, & Carolus & Canutus conspiraverint in mortem regis Valdemari, & cum hoc Regi detectum fuisset Carolus & Canutus fugerunt in Sueciam. Magnus autem captus coram Rege id fatebatur. Sed & postea contra Regem nihilominus conspiravit & inde occisi sunt. Verisimile est hunc fuisse Magnum qui occidit S. Ericum, vel alium aliquem, non quidem Regis suum, sed cujusdam Henrici Scatellers. Nota hic, Sueno rex & Canutus coram Imperatore Friderico concordati sunt, quod Sueno maneret Rex, Canutus autem partem regni haberet. Sed Canutus & Valdemarus eum ejecerunt, Dux verò Brunsvicensis eum restituit. Inde Sueno vocavit. Canutum & Valdemarum ad quandam solennitatem Roschildiam, ubi Canutus occisus, Valdemarus vulneratus vix evasit. Post hæc diu invicem bellantes, Suenone tandem capto & occiso, solus Valdemarus regnavit anno Domini MCLV. Archiepiscopi verò primi Lundenses fuerunt: Azarus, Eschillus & Absolon.

Anno autem Domini MCLX. regno Suecorum vacante, 52.
Ericus Ieduardi filius propter innatam sibi clementiam, & S. Erici
vitæ bonitatem conspicuam, dilectus à Principibus terræ &
omni

omni populo, in Regem unanimiter eligitur, & in regni solio apud Vbsaliam honorificè sublimatur. Exitit enim tam regali prosapia quam nobilium Sueciæ Procerum oriundus, Concurrent in hac Regis electione quamplurima, quæ hujus Regis prerogativam extollunt & mirificant dignitatem, videlicet temporis arduitas, providendi necessitas, personæ idoneitas, concors eligentium voluntas. Verum quia hæc junioribus in promptu non sunt, aliqua sunt ex his paulisper latius explicanda. Temporis arduitas est mystica quædam ratio quod hoc decursu temporis de tali persona regni provisioni divinitus provideretur. Non enim putandum est divino vacare mysterio, quod tali anno gratiæ, talis Rex à Deo potius quam ab homine sit electus: nam Mille, Centum & Decem, unde Quinquaginta replicantur, sunt apices numerorum: Sed & L. annus, jubilæus est annus, videlicet remissionis, restitutionis & integræ libertatis. Hac ergo temporis designatione, verisimile est aliquid mysticum importari, maxime cum etiam eo tempore sit missus in Sueciam ex Britannia vel Anglia S. Henricus Episcopus, vir vitæ bonitate conspicuus, & morum honestate præclarus, qui tunc Vbsalensem regebat Ecclesiam, ut his duobus capitibus quasi duobus luminibus magnis, populus terræ illius adhuc in divino cultu novellus, ad veri Dei noticiam illustraretur, dirigeretur & doceretur. Providendi necessitas ex regni vacatione perpenditur, ne tantum regnum velut acephalum sine capite remaneret. Quando enim non erat Rex in Israël, faciebat unusquisque quod voluit, & sic in idololatriam populus est prolapsus. Quæ quidem vacatio intelligi potest sive de jure, sive de facto, sive utroque modo regnum vacasse dicatur. Dato enim, sicut habent quædam chronacula, quod ante S. Ericum Carolus filius Suerkeri in regem fuisset electus, nihilominus regnum etsi non de facto, de jure tamen vacabat. Non enim illa partialis & privata Ostrogothorum electio potuit veri electoribus præjudicium generare. Iam enim dudum per primum regem Sueciæ Christianum Olam Schettenuum fuerat Lex in perpetuum observandâ, cum consensu omnium stabilitum, quod Reges hujus regni non Gothorum, sed Sueciæ debeant nominari. Ac per hoc non à Gothis, sed à Suecis dum sibi condistinguntur, sunt in perpetuum eligendi

Quo

Quotu
primu
filio
cum
ben
rasten
à vitæ
dem vit
denter
in vigil
compa
monia
ne levi
tis infu
resper
niam si
corpor
pendan
eo legu
Exitit
Procer
ut cuil
feratur
me Ec
sibilis
salutem
quæ ap
quæ a
Quid
comm
genda
Regis
proge
notis
omnib
tum iu
parente
Quod
genera

Quotum enim est Rex, illorum est & electio. Sed & illi, qui primum in regnum jure electionis intravit, Ingoni scilicet filio Philimeri, constituta est sedes & Solium apud Vbsaliam, cum decreto perpetuo sic manendi, ut non sit pro Rege habendus qui non fuerit apud Vbsaliam sublimatus; unde Morasten locus est ab antiquo delectus. Personæ verò idoneitas, à vitæ sanctitate & generis nobilitate commendatur. Et quidem vitæ sanctitas, ex gestorum & totius vitæ progressu evidenter agnoscitur. Erat enim assiduus in orationibus, creber in vigilis, frequens in jejuniis, in afflictionum calamitate compariens, in eleemosynis pauperum largus, & illius castimonie singularis, ut carnem suam jugi cilicio contriverit, & ne levi quidem contagione macularetur. Castitas etiam mentis insurgentes aliquando carnis motus illicitos, aquæ gelidæ resperione fugabat. Quod enim in Rege dixerim castimoniam singularem, cum nec Monachi nec Clerici, Dominici corporis, & sacri altaris mysterio consecrati, tale studium impendant castitati. Sanguinis denique nobilitas, ex his quæ de eò leguntur in Ecclesia, perdocetur; Sic enim de eo legitur: Exiit enim tam Regali prosapia, quam nobilium Succie Procerum oriundus. Tanta siquidem est Ecclesiæ autoritas, ut cuilibet certitudini post divinam, etiam Angelicæ præferatur. Non enim, ait Augustinus, crederem Evangelio, nisi me Ecclesiæ autoritas commoveret. Sicut autem Ecclesia visibilis errare non possit in his quæ sunt fidei, & necessitatis ad salutem; sic etiam particularis non errare præsumitur in his quæ apud eam publicè & notoriè gesta sunt; maximè in his quæ ad divinam laudem sunt in canticis publicè recitanda: Quid enim opus fuisset Prælati de Viro sancto vel falsa commentari, vel ab aliis dictata comprobare, & Ecclesiæ legenda demandare? Cum utique in majorem laudis materiam Regis & Martyris accessisset, si de humili domo & vulgari progenie processisset, & nihilominus ad tantum culmen honoris, omnibus acclamantibus provehi meruisset. Sic enim omnibus claruisset, quod mirabili quodam & inusitato virtutum jubare nituisset, ac per hoc ut ad aures vulgi Nobilis ex parentela diceretur, hominum mendacio minimè eguisset: Quod sicubi inveniatur expressum, sanctum hunc Regem de generatione vulgari progenitum, fateamur oportet; quis

enim vel Imperatorum de vulgari profapia non duxit originem, cum non natura natalium diversitatem attulerit, sed fortuna? Si quis verò de proximis progenitoribus iudicandum contenderit, & patrem ejus rusticum fuisse putaverit, nunquid eo concessio, verum esse non possit, quod de Regali processerit parentela. Si enim S. Ericus ante adeptam regiam dignitatem filiam habuit regis Ingonis, atque venerandæ Ragnildis reginæ suæ, nobiliorum utique sobolem, virtutis & sanguinis cujuslibet reginæ parentelæ, quale inconveniens esset, & patrem suum uxorem stirpis Regiæ habuisse, & vel sic ex linea materna regalem duxisse originem? Cum in causis ingenuitatis fœtus conditionem sequatur ex ventre. Sed quid inter parentelas hominum distinguimus? Ab uno patre descendimus omnes. Taceo quod Abraham vir justus ex ancilla & libera filios voluit generare. Et quod Iacob patriarcha, unde XII. Patriarchales processere progenies, ex duabus uxoribus, & duabus ancillis suis filios, Israëliti generis capita, procreavit, ut universitatis humanæ successio, de parentum conditione incerta, & utrum de Libera vel Ancilla descenderit semper ignara de se, generositatis ambiguae gloriam non extollat. Titulos enim Saræ vel Rachelis, quos illis quandoque adscribit vana & vulgaris opinio, proscribit & abolet nequitia in moribus, & servitus in peccatis, ut se filios ancillarum conversatione testentur, qui de aliorum virtute quam apud se non esse noverunt, instantur. Porro filii Iacob sive de Libera, sive de Ancilla progeniti, terram promissionis in funiculo distributionis æquali portione sortiti sunt.

Beato autem Erico per palmam martyrii feliciter consummato, occisores ipsius (quorum fuere præcipui quoad Dacos, Henricus Scateler & Magnus Hinricson) mansionem regalem & bona Martyris truculenter occisi, velut lupi sævientes ingressi, diviserunt sibi quæ poterant reperire. Deinde quasi regni possessionem adepti, cæperunt de gubernatione ejus esse solliciti, præficientes in regem eundem Magnum Hinricson nepotem regis Ragualdi ex filia, tanquam aliquid apparentiæ justitiae tituli prætendentem, & præ aliis jus regnandi, licet perperam, vendicantem. Sed conversus est dolus ejus in caput ipsius, & in verticem ipsius iniquitas ejus descendit.

scendit. Continuo enim ut hæc feralis & truculenta occisio Regis sancti per regnum diffusa est, & rumor insonuit, tanquam de occisi patris interitu dolor universos invasis, omnesque accinguntur ad arma, & in ultionem tanti sceleris potenter insurgunt. Egresso igitur de Helsingia primum exercitu, quo fortè Regales ministri S. Erici familiares, qui evadere potuerunt, confugerunt, reliquæque pariter nationes in eandem sententiam concurrunt, ut gloriosi Regis sui innocenter effusum sanguinem ulciscantur; sicque omni- quaque multitudo accurrente, Rex prætenus & vilis, indignus decore regio, dignas luit supplicii pœnas, & non longè ab Vbsalia cum suis superatus occubuit, quo loco Ecclesia Danemarka dicitur esse constructa. Quis enim unquam innocentia persecutor, ultricem illius manum qui auferit spem Principum, legitur evasisse, ut de pœna taceam generali? Sed quid ad hæc Carolus Suerkeri regis filius (dudum jam electus in Regem, & regni principatum adeptus; jam enim biennio regnaverat dum S. Ericus occiditur) fecerit? Dicitur enim ipse regem hunc Magnum tanquam rex Succia occidisse, & nedum à regno, sed & à vita pariter expulisse. Sed licet ille cum aliis Regnicolis in extirpationem Danorum, & occisionem Regis iniqui concurrisset dicatur; non hoc tamen ad vindictam innocentis mortis S. Erici, sed ut regnum sibi liberum & integrum servaretur, egisse putandum est. Et credendum est filium sancti Erici Canutum, anhelos corde & ferventi animo in vindictam paterni cruoris impatientissimè aspirasse; jam enim tum verisimile est cum virilis roboris audaciam, & militaris industriae aliquantam attigisse peritiam, utputa qui post exinde septennium, regem Carolum potentem & pleni juris in regno, gladio militari occidit. Nota quod mater Magni Hinricson, fuerit Ingridis filia Ragvaldi regis filii Ingonis senioris

LIBER TERTIUS.

HISTORIÆ SVECORUM
GOTHORUMQUE.53.
Caro-
lus.

Postquam vero Magnus ille, qui rege S. Erico occiso, regnum Suecorum invaserat, suorum gestorum condignam accepisset cum suis complicibus ultionem, Carolus Suerkeri regis filius, ad optatam regni Suecorum possessionem pervenit. Diu enim S. Ericus obstaculum ei regnandi præstiterat; sed hoc ei Magnus Hinricson amovebat, quod ipse in persona non poterat, ac deinde idem Magnus seipsum obicem ingerebat. Quod quia non solum Carolo regnare volenti, sed toti pene regno Sueciæ displicebat, via faciliori compescuit. Regnavit igitur Carolus annis X. vel circiter; nam ante mortem S. Erici regnavit biennio, & postea annis quasi octo. Nam anno Domini MCLXVIII. occisus est in VVisingzö per Canutum filium S. Erici, vel pro eo quod consenserit cum his, qui S. Ericum occiderunt, in hoc opere detestando; Et nescium consensit, sed, ut quidam putant, occultè induxit, vel ideo ut Canutus sublato de medio Carolo, regni guberuaculo potiretur. Anno Domini MCLXII. fundatum est monasterium VVreta ab eodem Carolo, & anno regni illius quinto, nempe anno MCLXIII. consecratus est Stephanus primus Archiepiscopus Vbsalensis, procurante, ut creditur, rege Carolo, eo quod hic Stephanus esset monachus de Alvastræ monasterio, quod fundavit Suerkerus pater Caroli, ubi & ipse sepultus est in sepulchro patris sui.

Anno VI. hujus Caroli, hoc est, anno Domini MCLXIV. Magi translati sunt Coloniam. Et eodem anno canonizata est S. Helena ab Alexandro Papa III. per Stephanum Archiepiscopum Vbsalensem, qui & præsens erat cum Eschilö Archiepiscopo Lundensi, in translatione Beati Canuti in Ringstada, & multa in Dacia operatus est. Hic Carolus pacificè rexit, pacem habens cum Dacis, unde notorium est illum Magnum Hinricson, quem ipse occidit in Suecia, nihil honoris aut amoris in Dacia habuisse. Anno regni ejus

tertio

tertio scilicet anno Domini MCLXI. conventus mittitur in Sorum, & in Tutam Vallem. Anno vero MCLX. quo scilicet occisus est S. Ericus, venit conventus in Saba.

Hoc tempore sub Friderico primo, gesta sunt illa bella durissima Christianorum contra Soldanum in terra promissionis, ubi magnalia fecerunt Christiani. Tamen brevi tempore post finaliter perditur, nec unquam potuerat Ierusalem recuperari, licet fortissimè per Francos & Anglicos & cæteros sit pugnatum. Hoc tempore Alexander Papa III. vicit IV. schismaticos Antipapas, scilicet Octavianum, Guidonem, Iohannem, Loudonem. Primus se fecit vocari Victorem, secundus Paschalem, tertius Calixtum, quartus Innocentium, quorum fuerunt presbyteri Cardinales per Papam excommunicati, qui malâ morte perierunt. Terræ motus XV. annis nunc fiebat, quo tempore perierunt Antiochia & Damascus.

Canutus deinde S. Erii filius regnum Suecorum acquisivit gladio, postquam triennio exulaverat expulsus à regno, in Norvegia interim commoratus. Hic enim resumptis viribus reversus in patriam, occidit regem Carolum in VVifingzö, eo quod in necem S. Erii patris eius fuerit machinatus, & fortè eundem Canutum ejecerit ex regno. Occidit etiam Kool & Burisleff reges (nescio si isti fuerint filii Caroli) & multis contra se pugnantibus victor evasit; multo enim sudore & bellis gravissimis regnum acquisivit. Deinde pacificè & quietè regnavit XXIV. annis, & mortuus sepultus est in Varnhem, anno MCXCII. Hujus tempore, scilicet anno Domini MCLXXI. S. Thomas Archiepiscopus Cantuariensis martyrizatur. Hujus tempore, scilicet anno Regni IX. facta est cum eo emptio in Ekol. Hujus quoque tempore, scilicet anno MCLXXV. passa est B. Margareta Roschildis.

Nota quod à tempore S. Erii & Caroli regum, hæ duæ progenies sint continuatæ in regia potestate vicibus alternatis; vel utroque regno, scilicet Sueciæ & Gothorum concorditer id agente, eo quod Vplandenses S. Ericum, Ostrogothi verò Carolum elegerint; vel ex aliqua dispensatione, divina providentia faciente; vel quia una progenie alteram, ut assolet, prosequente, reliqua interim sibi de assistentia necessaria

provideret. Sic enim continuatum est usque ad Birgerum Ducem, patrem Valdemari & Magni regum. In quibus nihilominus sanguis B. Erici perpetuatus est in regno, usque ad Magnum regem ultimum Sueciæ, eo quod Dux Birgerus filiam habuerit sororem Erici Lespe regis pronepotis S. Erici.

Hoc tempore regnante Henrico imperatore (qui valde gravis & injuriosus erat Ecclesiasticis personis, unde & ab Innocentio III. excommunicatus est) tanta erat aeris intemperies à ventis & pluviis, grandine & coruscationibus pene VIII. annis, quibus regnavit idem Henricus, quod & arbores, & omnia terræ nascentia destruerentur. Rubant enim lapides cum pluvia & grandine, quibus animalia necabantur, & visæ sunt aves volantes in aëre ignem descenderes in rostris, domos & nemora incendentes. Eo quoque tempore Valdemarus rex accepit ab Imperatore Friderico dominium super omnia regna trans Albim, scilicet Daciam, Sueciam & Norvegiam sub Bulla Innocentij III. & Bulla aurea Imperatoris. Sed litteras has obtinuit regina uxor Abelis regis, & confregit ac annihilavit ob odium quod habebat in Dacos. Hic VValdemarus obiit anno Domini MCLXXXII. qui rexerat annis XXVII. Unde regnavit tempore S. Erici & Caroli & Canuti. Anno Domini MCLXXVII. Eschillus Archiepiscopus Lundensis resignat, & intrat Claram Vallem & Absolon Episcopus Roschildensis, ille triumphator in bellis, ei in Archiepiscopatu succedit, ac sol obscuratus fuit. Anno Domini MCXXXV. obiit Stephanus primus Archiepiscopus Vpsalensis, XV. Kalend. Augusti, sepultusque in Alvastra in capitulo monachorum. Mortuo rege VValdemaro in Dacia, filius suus Canutus in Iuthia regni diadema suscepit; Quo audito Scanenſes elegerunt sibi de Suecia regem quandam Haraldum, sed pugnante contra eum, & contra rusticam multitudinem, quæ cum assumpserat, Absolone Archiepiscopo, coactus est idem Haraldus in Sueciam redire, regia dignitate dimissa. Huic Canuto opposuit se VValdemarus Episcopus Slesvicensis, & transiens in Norvegiam, & rediens cum exercitu pugnavit contra eum; Sed captus tenetur in vinculis XI V. annis, scilicet usque ad mortem Canuti, donec frater Canuti VValdemarus regnum acciperet. Anno Domini MCLXXXVII. occisus est Iohannes Archiepiscopus

Vbfa-

Vbfa-
& fe-
tuna a
Episco
mini M
& post
batung
Mo
regno
dens &
pacific
quod
landia
modo
senio
mis,
Dania
pore,
ge Da
Hic fe
Hic e
Qui d
Suec
palem
VVe
ut nor
Dano
unde

lb
dia,
fuga
MC
Gesti
cum a
kerus
Erico
ſes co

Vbsalensis apud Almersteck à Paganis, pridie Idus Augusti, & sepultus est Vbsalia. Tunc etiam combusta est civitas Sig-tuna ab iisdem Paganis Anno Domini MCXC V. Colo Episcopus Lincopensis & Dux Finlandiæ obijt. Anno Domini MCXCVII. Petrus Archiepiscopus Vbsalensis obiit, & post eum anno Domini MCXCVIII. eligitur Olaus Lam-batunga in Archiepiscopum Vbsalensem.

Mortuo rege Canuto S. Erics regis filio, successit ei in regno Suerkerus seu Suerkillus Caroli regis filius, vir prudens & elegans, & regnum Sueciæ prudenter, fideliter & pacificè gubernans. Dicitur autem in chronico Danorum, quod Canutus rex Daniæ VValdemari filius, vicerit Finlandiam anno Domini MCXCII. quod si verum est, hoc modo potuerat contigisse; Quod dum Canutus rex Sueciæ senio & multo bellorum labore gravatus decubuit in extremis, vel inter Canutum & Suerkerum regno vacante, Rex Daniæ tale aliquid attentaverit. Hujus verò Suerkilli tempore, scilicet anno Domini MCCIII. mortuo Canuto rege Danorum, successit in regno frater ejus VValdemarus. Hic fecit Erlingum regem Norvegiæ & Philippum Ducem. Hic etiam duxit Daghmer filiam regis Bohemiæ uxorem. Qui etiam VValdemarus emisit immensum exercitum contra Succos, præficiens & constituens Ducem exercitus principalem Ebbo Sonason, bellumque commissum est in Lena VVestrogothiæ, ubi exercitus Danorum ad eò contritus est, ut non relinquerentur ex eo duo pariter, tantaque strages Danorum est facta, ut memoria remaneat in filios filiorum, unde & metrice dicitur:

Contigit in Lenum duo Danske lupo foer enom,

Aff Svenskom Svenom togo dorsum verberare plenum

Ibi occisi sunt Laurentius & Ebbo filii Sunonis de Selandia, nobilissimi, strenuissimi & famosissimi bellatores. Tunc fugatus est Suerkerus rex cum Danis residuis, anno Domini MCCVIII. Anno autem Domini MCCX bellum fuit in Gestilreen, ubi occisus est rex Suerkerus, & Dux Folcho cum aliis multis, cessitque victoria Suecis. Nam rex Suerkerus occidit filios regis Canuti filii S. Erics in Eliars, solo Erico evadente & in Norvegiam fugient; Vnde Vplandenses contra cum gravi livore succensî sunt. Anno Domini

MCCII, Dux Birgerus primus obiit: Eodemque anno Canutus rex Daniæ obiit, & coronatur. VValdemarus secundus in regem: De quo hic nota, repetendo priora, quod de Suenone rege Daniæ filio Vlphonis Sueci, & Estridis sororis Canuti Rijke, fratris Olai *Echsenung* / *nati sint* S. Canutus rex & Ericus Egodh pater Canuti Ducis sancti, cum multis aliis, ut supra; Primus scilicet S. Canutus rex unum habuit filium, scilicet Carolum Comitem Flandriæ, & duas filias, scilicet Ceciliam & Ingerdem: Ingerdem duxit Folcho nobilissimus Suecorum, & genuit ex ea Benedictum patrem Magni Minneskiold: VValdemarus verò filius Canuti Ducis sancti, genuit Reschissam reginam Sueciæ, quæ genuit Ericum regem Sueciæ & Ingeburgem Ducissam uxorem Ducis, quæ Birgeri genuit reges VValdemarum & Magnum Ladulas.

36. Anno Domini MCCX. coronatus est Ericus filius Canuti filii S. Enci, qui fugerat à facie Suerkeri dum fratres ejus occiderat. Hic regnavit annis VII. laudabiliter & pacificè, erantque anni fertiles ea regnante. Obiit autem in VVisingz anno Domini MCCXVI. & sepultus est in Varnhem in sepulchro patris sui.

Ericus
X.

Anno Domini MCCXIX. obiit Valerius Archiepiscopus Vbsalensis, VIII. Idus Aprilis, sepultusque est Vbsaliæ Anno Domini MCCXX. occisi sunt Carolus Episcopus Lincopetensis, & Carolus Dux in Rotala à Paganis: Anno Domini MCCXX. obiit Rechissa regina Sueciæ, & sequenti anno Berengaria regina Daciæ, mater Erici, Abelis & Christopheri. Anno Domini MCCXXIX. bellum fuit in Olustrum, & fugit rex Ericus in Daciam. Eodem anno consecratus est Vlpho in Archiepiscopum Vbsalensem. Hoc tempore Tartari ab oriente egressi, omnia subjugant & devastant Vngariam Poloniamque inclusive. Hoc etiam tempore gesta sunt illa impiissima bella Friderici Imperatoris adversus Ecclesiam. Hic denique Ericus rex filius Canuti, habuit Rechissam filiam regis Daciæ VValdemari, & genuit ex ea filium Ericum scilicet Læspe, & Ingeburgem uxorem Ducis Birgeri.

37. Anno Domini MCCXXIX. electus est in Regem Iohannes filius Suerkeri regis in sua pueritia, & dicebatur Iohannes I.

Iohannes
I.

Vnge

Vnge, item Iohannes pius, qui tribus tantum annis portavit nomen regium, & morte naturali finivit vitam in VVifingzö, sepultusque est in Alvastra anno Domini MCCXXII. Hoc tempore Rex Daciæ VValdemarus cum M D. longis navibus venit in Esthoniā, & eam subjugavit ac ad fidem convertit. Huic VValdemaro Comes Henricus de Svverin, iturus ad Terram Sanctam, commisit terram, uxorem & filios defendendos. Sed eo absente Rex uxori ejus condormivit, ut quidam putant: Reversus verò Comes & hoc intelligens, eundem Regem cum filio suo furtim captos ex Dania asportavit, & in castro Suerinensi tribus annis detinuit, donec eos Daci redimerent XL. milibus librarum argenti puri, cum juramento quod nunquam hanc suam injuriam per se, vel per alium vindicaret. Ipse verò solutus, missis ad Papam Nunciis, fecit se à juramento absolvi, & congregato exercitu, pugnaturus contra Comitem, obvium eum habuit cum Lubecensibus & cæteris & circa Bornahundh commissio bello fugatus est Rex, & uno oculo privatus, & tota penè gente sua prostrata, ipso die profecto Mariæ Magdalenaë difficulter evasit. Cum autem adedò esset tunsionibus & istibus conquassatus, ut pene insensatus esset, miles quidam suus sed Alemannus furtim eum rapuit, & in equo cui insedit Regem coram se ponens, cursu præcipite eum detulit in Kilonem. A.D. MCCXXVII.

Anno autem regni sui XXVI. Anno Domini MCCXXIII. coronatus est in Regem Sueciæ Ericus filius Erici regis, filii Canuti S. Erici regis filii, qui blæsus erat & claudus, homo aliàs seriosus & iustus, faciens omnibus in regno suo justiciam exhiberi. Habuit autem tres sorores, quarum unam quæ Helena vocabatur, duxit uxorem Dominus Canutus Folchungus, vir prudens in consiliis & sacundus. Secundam quæ vocabatur Mereta, duxit Dominus Nicolaus de Toffia, vir pacificus, iustus & quietus; & genuit ex ea filium Ambernum, qui genuit VVlphonem, VVlpho Carolum Legiferum & artium liberalium Magistrum. Zelantes ergo Folchungi pro suo Canuto, tanquam pro eorum præcipuo & Regij sanguinis uxorem habente, cæperunt Regem contemnere, & se contra eum potenter erigere, dicentes suum Canutum magis dignum esse imperio, tanquam

58.

Ericus
Balbus

virum elegantem & integrum, consiliis & facundiâ præpol-
lentem. Erant ergo præcipui in hac Liga, ipse Canutus ge-
ner Regis, Carolus, Haraldus & Hollingerus. Hi collecto
exercitu contra Regem convenerunt in pugnam, & bello du-
rissimo in Olastrum, anno Domini MCCXIX. Folchungen-
ses triumphabant. Et fugit rex Ericus in Daciam, & Canutus
mox eligitur in Regem, sed brevi tempore gaudebat de prin-
cipatu taliter acquisito. Rex enim quâ velocissimè reversus à
Dacia, manu valida partē adversam aggreditur, & conveniente
utroque exercitu circa Sparsitra, victoria cedit Erico regi.
Canuto occiso, & suis aut fugatis aut prostratis. Tunc Hol-
lingerus fugit in Gestriciam, quem servi Regis continuo
persecuti sunt, & ibidem apprehenderunt. Quem decapita-
tum fecit Rex in monasterio Schogh, sicut ipse desiderabat,
honorificè sepeliri, ubi & miraculis dicitur coruscare. Ter-
tiam Regis sororem duxit Birgerus de Bielbo, & genuit ex
ea IV. filios, & II. filias. Hic est Birgerus Dux Sueciæ de
quo dicetur inferius. Rex igitur Ericus pace sibi concessa, &
regni dominio inconcusso, ad convertendas gentes incredu-
las, regno suo vicinas, & nocivas, animum dedit. Erant autem
tunc Tavaſti increduli & Christiani nominis persecutores
sævissimi; ideoque ad hos domandos & debellandos, aut
quod potius deligendum erat, ad Christum convertendos,
rex Ericus expeditionem dirigit universi roboris regni sui.
Huic autem exercitui multitudinis universæ, generum suum
Birgerum de Bielbo Ductorem præfecit, & curam commisit
totius negotij exercitus dirigendi. Parantur igitur extemplò
naves, expensæ & armorum nimius apparatus, ac quos tergit
ordo navigandi, accincti ad prælium naves intrant. Nec par-
tem latebat adversam, quod adversus eam tot arma sumeren-
tur, unde & sibi necessaria providet munimenta. Astante igi-
tur vento prospero, brevi temporis spacio mari transito, Suc-
corum navalis exercitus applicuit portui Tavaſtorum. Iam
autem quid acturi essent dudum deliberato, relictis navibus
& vexillis erectis, omnis multitudo armata terras ingreditur,
ferocibus animis in hostium castra irrumpens, fugitique
pavore deterrita hostium turma, sequitur à tergo viatrix
Suecorum audacia, & opulentam prædam fugientium ap-
prehendit. Datur nihilominus optio fugientibus, ut qui

vellent

vellent fierent Christiani, vitâ & bonis sibi salvis remanentibus, alioquin tam vita quam bonis exciderent. Multis igitur Christianis effectis, validissimis muris fortalitiū ex-
 ruitur, & Tavastaborg appellatur, ac munitione necessariâ
 roboratur, custodibus deputatis. Quibus gestis, & terra
 Tavastiæ Christianitati ascriptâ, moritur rex Ericus anno
 Domini MCCL. ipso die Purificationis, & ita ab electione
 S. Erici, usque ad mortem hujus Erici fluxerunt anni C. Erat
 autem hoc tempore in regno Suecorum Miles quidam famo-
 sus & potens, cujus erat habitatio Gröneborg non longè ab
 Finecopiâ. hic regno vacante mortuo rege Erico, curam gessit
 Reipublicæ, & quæ agenda erant, cæteris consentientibus
 disponebat. Erat autem illius authoritatis apud omnes, ut
 facta ejus tota populi Communitas approbaret. Mortuo
 proinde Rege præfato, hujus Militis, cujus nomen erat Io-
 rus Blaa, consilio & authoritate eligitur in Regem VValde-
 marus filius Ducis Birgeri, qui adhuc in Tavastia agebat
 cum exercitu quem ducebat.

Anno Domini MCCXL. moritur VValdemarus rex Da-
 ciæ, & succedit ei Ericus filius suus. Hic pius & justus à
 fratre suo Abele dolosè capitur & occiditur, anno Domini
 MCCLII. & hic Sanctus est; Succedit ei Abel & in Frisia
 occiditur. Inde regnat Christopherus qui captivabat Iacobum
 Archiepiscopum Lundensem, & ponitur interdictum in
 regno Daciæ. Anno autem Domini MCCXLVIII. obiit
 Folcho Dux Suecorum, eodemque anno Hollingerus Mi-
 les decollatur, sepultus in monasterio Schogh. Eodem
 anno moritur Thomas Episcopus Aboënsis. Percepta de-
 inde in Tavastia morte regis Erici, cum jam omnia es-
 sent ad laudem Dei, & Suecorum voluntatem feliciter ex-
 pedita, Dux Birgerus & universus exercitus sibi commissus,
 in patriam cum gloriosa victoria remearunt. Auditis autem
 quæ facta fuerant super electione Regis, idem Dux Birgerus
 regni cupidus molestè ferebat & invadebat, quod eo præter-
 misso filium suum elegissent in Regem, non quia filio invi-
 deret, sed qui sibi ipsi plus faveret. Convocatis igitur ad col-
 loquium universis, qui electioni interfuerat, & qui interesse
 debebant, Dux Birgerus surgens in medium, & quasi electio-
 nem irritam facturus interrogat, quisnam præsumpsisset in
 ejus

ejus absentia Regem constituere, maximè talem qui nec dum ætatem, nec scientiam haberet regendi? Miles ergo præfatus Ioarus Blaa se id fecisse testatur, causam assignans & dicens, quod idem Birgerus licet plurimum, ut dicebat, idoneus, senio tamen jam gravatus, putabatur libentius supportatus. Et cum nec sic esset ille contentus, addidit ipse Miles Ioarus: Si quod gestum est omnino tibi displiceat, fac de tuo filio quod tibi placuerit, nos faciliè inveniemus quem in Regem eligemus. Tacuit ille paulisper, deinde dixit: *Quem ergo eligetis cum absque Rege subsistere non possitis*; quasi adhuc spem habens quod ad eum converterent vota sua. Ad hoc Ioarus: De tunica qua induor Regem excutiemus. Tunc ille metuens ne forte tam ipse, quam filius honore Regio privaretur, ratum se habere asseruit quod per eos de filio erat gestum: Habuit verò Dux Birgerus I V. filios, quorum senior vocabatur VValdemarus, & hic electus etiam in Regem; II. Benedictus; III. Magnus; I V. Ericus. Erant autem omnes adhuc juvenes eo tempore, & ad regendum inepti, unde senior, cui ex officio cura regendi incumberebat, datus est gubernator, hinc cum in singulis dirigebat Miles quidam providus & discretus. Et hic quidem personam Regis custodiebat in moribus, ac in regendis per eum singulis informabat, & tam ipsum quam familiam ejus quotidianam regebat. Dux autem Birgerus pater Regis, de Regni gubernatione se sollicitius intromisit, dispensans ac dividens filijs suis, prout unicuique supperebat.

59.
Vale-
marus.

Eo tempore creverunt Folchungi in numero & potentia, erantque parati ad multa mala, quæ etiam opere perpetrabant, quamvis Dux Folko vnde traxerunt originem, fuisset vir virtutis & maximæ honestatis. Erat autem tempore eorum Capitaneus principalis Carolus Domicellus, qui se Duci Birgero præ cæteris opponebat, propter quod Birgerus diligentius perquirebat, quibus viis posset eum de medio separare. Quo intellecto progenies illa se corroborans, collectis copijs undecunque validum exercitum congregavit, & juxta pontem Hervadzbro cum suo confedit exercitu. Advenit ex adverso Dux Birgerus, & Episcopus Colo, tantum suis blandicijs, juramenti terribilibus interpositis, effecerunt,

erunt, ut Folchungi depositis armis, nudi ad hostes trans-
 iriant per pontem, quod præcipue ausi sunt facere propter
 iram tantum Episcopi memorati, de securitate vitæ eorum
 pacis emissum. Sed quamprimum venissent, capite sunt
 truncati. Veruntamen principalis eorum director scilicet
 Domicellus Carolus, non erat illo tempore inter illos, &
 sancti sunt amici Dux Birgerus & Domicellus Carolus, sic
 monuit ut alter alterius vitam perdere conaretur, & Dux con-
 tinuo ad hoc tenderet, ut Carolum occideret gladio vel
 veneno, cujusdam Militis consilio qui hoc plene cognos-
 cerat. Ideo fugit à regno ad Milites Templarios in Prussia:
 Quo cum venisset, grandis exercitus Lithvanorum infide-
 lum, terram Prutenorum invasit, & Milites Cruciferi, ut
 his armati occurrerent, se parabant. Interrogatus autem Do-
 micellus, utrum vellet cum ipsis in pugnam procedere, aut
 in loco securo consistere, sic respondit: *Absit à me, dum pro
 de pugnatur à pugna quiescere. Vitam & vires letanter exhibeo,
 dum morte vitam mercari invenio.* Cum igitur bellum fer-
 re accerrimum, & præ multitudine paganorum exercitus
 aderet Christianorum, milites qui à latere Caroli pugna-
 bant vicinior, monuerunt eum ut fugeret, eò quod non
 esset spes ulla triumphi. At ille circumspectis aciebus re-
 spondit. *Quid me sollicitatis de fuga, cum neminem vestrum vi-
 deam fugientem?* Tunc illi: *Nobis alia est ratio pugnandi, qui
 in momento & voto stare tenemur contra fidei inimicos, nec ex qua-
 cunque necessitate aut angustia fugere nobis licet, etiamsi ad-
 versarii centupliciter excederent vires nostras. Certe autem sumus,
 quod quam citò sanguinem fundimus in hac pugna, vitam inve-
 niamus in cælo.* Ad hac nobilis Domicellus: *Si vobis non licet
 ostibus terga dare dum fides in causa est, multò minus mihi li-
 cebit: Certus enim sum & ego, quod si quid patiar pro nomine
 Christiano, potest mihi mercedem tribuere, qui vobis daturus est.*
 Pugnabat igitur eo die usque ad mortem, & facta est ante
 aciem ejus strages innumera paganorum. Cognitâ igi-
 tur per famam & nuntium morte ejus, Dux Birgerus orans
 pro anima ejus, benedixit Deum pro eo quod separatus
 esset ab illo.

Hic de consilio uxoris suæ, & omnium Optimatum re-
 gni, accepit uxorem filio suo regi V Valdemaro filiam regis

DEUM

Daciæ Sophiam, quam pater suus Rex Daciæ Ericus cum multa ambitione, & Nobilium utriusque sexus decentissimâ comitiva transmisit in Sueciam, dans cum ea duas civitates in dotem, scilicet Treleborg & Malmö, & celebratæ sunt nuptiæ Ienecopiæ cum multa gloria & ambitione regali, a ostentatione militari. Dux autem Birgerus quamdiu vixit regnum gubernabat, interea Leges quasdam condens, præcipuè de hæreditate sororis cum fratre, & de immunitate domesticâ, ac alias quamplures incolis regni satis acceptas quæ & hodie usque servantur.

Quia vero his temporibus Careli & Rutheni, regnum Sueciæ occultis & continuis oppugnationibus infestabant, diu noctuque inter rupes maritimas navigio furtivo in insulas latitantes, & damna intolerabilia Regnicolis inferentes, nam & Archiepiscopum Iohannem circa Almersleek occiderunt, & Sigtoniam combusserunt anno Domini MCCV. Duxem etiam Iohannem, qui 1X. annis sine reditu in patriam contra Ruthenos & Ingrios in terris eorum pugnaverat, præmâ nocte postquam in regnum redierat, circa Alchanes occiderunt: quod uxor ejus continuo vindicavit, omnes eos occidi faciens in monte qui dicitur Estaklipa, ac infinita alia damna Regnicolis intulerunt. Ideo Dux Birgerus tantumalo viam præcludens, prudentissimo consilio ductus, eam strum Stocholmense cum oppido fundans, & muris validissimis cingens, consuetum hostibus introitum interdixit; Atque in hunc modum mari mediterraneo Succorum, quod dicitur Melar, seram firmissimam anteponebat, circumpositis civitatibus, Ecclesiis atque Parochiis pacem dedit & requiem a infestationibus Paganorum. Obiit autem hic Birgerus anno Domini MCCLXVI. sepultusque in Alvastra, Ducissa beata nio ante defuncta, eodemque Guido Cardinalis Calmarialis venit.

Mortuo igitur Duce Birgero, cum jam filii sui, VValdemar, Magnus, Ericus & Benedictus, sui juris esse cæperant, pissent, qui patre vivo sub ejus alis degentes, de nullis se intromiserunt gubernandis, exinde cæperunt propriis commodis & utilitatibus avidius attendere, & quæcunque possent in partem suam trahere. Divisus igitur bonis patrimonialibus, & quæ eis possent jure hæreditario

venire, de regno quoque partes aliquas singuli acceperunt. Magnus enim antedictus Dux effectus, nomine Ducatus accepit Sudermanniam, cum castro Nycopenfi, & multis aliis quæ volebat. Hic ergo multâ animositate & strenuitate agens, multiplicavit familiam, artes militares cum suis studiosè & potenter exercuit, potentiores regni sibi Consiliarios acquisivit, statum ac Curiam suam nobiliter gubernavit, & rege non inferior in omnibus esse cæpit. Displicebat verò regi tanta ambitio, & viis quibus honestè potuit dilationem tantæ præsumptionis in parte cohibuit. Vnde statim post patris funera, dissensio inter fratres est orta. Accessit ad hæc Regis superbia, quæ fratres Regis cæpit habere contemptui, quos in conversatione & colloquio sic despexit, ut raro vererentur eum aliquod eis charitatis ostenderet, & quidquid illi apud regem egerunt, sibi displicere monstravit. Vnde & ipsum Drogum Magnum, cum esset homo niger & macer, Kestebötæ patriam appellare consuevit; Fratrem verò ejus Ericum appellavit, præterea Ingle. Hæc autem cognominum sive agnominum ane compositionio, majoris odii & rancoris seminarium ministrabat. Hinc eod Regis quoque miseriam & opprobrium nimis magnum, & infinita omni generis desolationem & damna, Diabolus hæc congeffit, quod socer suus Ericus rex Daciæ, à fratre suo Abele, ut fuit, causa narratur, occisus, reliquit post se duas filias virgines, Iutham scilicet & Agnetam. Hæc Iutha instinctu Diabolico, atque inguere cæpit ardore & desiderio videndi sororem suam Sophiam reginam Suecorum, asserens se non posse curari, nisi quo remedio antequam illâ visâ. Et cum à Nobilibus in matrimonium conjugium peteretur, & ad hoc assensus accederet propinquo, illa se asseruit in perpetua virginitate mansuram. Hinc igitur continuatis suspiriis diebus ac noctibus, nihil aliud somniaret, cogitaret & diceret, nisi ut Sophiam aspiceret, annuerunt, licet inviti, qui illam recommendatam habere viderant, parantes ei equos, familiares ancillas & cætera necessaria esse causa pro hac via. Rex autem VValdemarus audito ejus adventu, misit in occursum ejus turbam utriusque sexus hominum, quæ probabilissimè expeditam. Venit igitur illa in regnum Sueciæ, & tandem ad Regale palatium, velut si unus angelorum de celo descendisset in terras, Cæpit autem Rex cum illa nimis familiariter & socialiter conversari, & quotidianis aspectibus

aque

atque sermonibus, cum blanditiis & applausibus delinitus, Diabolo instigante, ad illicita incitari. Vnde & ex eo dicitur incæstuosam sobolem suscepisse. Quo cognito, regina Sophia omnem quem ætatis habuerat decorem & pulchritudinem exuit facialem, verso vultu continuu in pallorem. Habebat nihilominus rex VValdemarus ex regina Sophia unum filium & duas filias, nomen filii Domicillus Ericus. Erat autem ipse nobilissimæ indolis & honestissimorum morum: Filia verò altera Rikissa, altera Marina; Hæ simul nuptui sunt traditæ: Rikissa quidem Duci de Kalis; Marina verò Domino de Deseholt. Quæ celebratis earum nuptiis Nycopiæ, cum Regia ambitione & multo apparatu abundantissimè dotata, à patre ad terras principum prædictorum honestissimè ducebantur: Ericus autem filius Regis obiit anno Domini MCCLXVIII. Huius tempore, scilicet anno MCCLXVIII. combusta est Vpsalia quarto. Anno eodem quoque obiit Dominus Laurentius Archiepiscopus Vpsalensis, & sepultus est apud fratres Minores Enecopiæ, videlicet fratres ordinis sui. Anno MCLXXIII. translatae sunt reliquie S. Erici, constructâ Ecclesiâ lignea intra muros inceptos in monte S. Trinitatis, ubi quondam steter templum Vpsala trium Deorum.

Procedente autem tempore, occasione discordiæ inter Regem & fratres ejus multiplici interveniente, & invidiâ paulatim, ut assolet, majoris ac magis crescente, quæ eatenus latuerant, in publicum sunt deducta. Cum enim Rex cum tribus fratribus suis & regni Consiliariis, ac pene omnibus Proceribus regni nobilibus statutâ die convenissent in Trenijanees, gravis facta est contentio inter fratres. Aderant omnes Episcopi regni, partes suas, ut oportuit, interponentes, & juxta vires suas pro concordia laborantes; maximè autem frater Regis Benedictus Episcopus Lincopensis, qui cum haberet Finlandiam in Ducatum, & de patrimonialibus bonis partem suam, omnia exhibuit relinquenda & fratribus suis laicis dividenda, ut saltem suis sic essent contenti limitibus, & pacem atque concordiam servarent. Carteri autem Nobilium & Potentum pro amicabili compositione, modis omnibus sibi possibilibus laboraverunt; Sed affuit inter eo ipse Sathan, qui plus omnibus profecit in malum, ut extremi discordes ab invicem separati abinde discederent, Rege ipso.

fratr

fratre su
navit H
Daciam
quoniam
filio Ch
precede
Gregori
VVelstr
rum, &
VValde
affirma
tum D
pugnans
mines v
multitu
fratren
securu
continui
dicitur
bus &
dormie
tem rel
transier
sine ore
vagus a
tibus. R
Scaccos
batigna
Dux M
exercitu
cacabo
tum un
MCC
caret
mane s
suscipe
paululu
sua & r
improvi

fratre suo Duce Magno hostiliter diffidato. Rex ergo festinauit Holmiam, & Dux Nicopiam primo adiens, ac deinde in Daciam properans, exercitum sibi ex Dacis & Alemannis, quantum putabat sufficere, collegit in brevi sub Erico rege filio Christopheri, anno regni ejus XVII. Cum jam anno præcedente celebratum fuisset Concilium Lugdunense à Gregorio X. Exercitu igitur congregato, Dux Magnus intrat VVestrogothiam, publicè protestatus se aut regnum habiturum, aut in prælio moriturum. Hoc cum Rex audivisset VValdemarus, respondit *eum minus obienturum quam regnum*, affirmans & ipse quod vellet cum ipso pugnare, si, & in quantum Daci & Alemanni sui, adventum ejus expectarent ad pugnam. Collegit igitur omne robur exercitus sui regni, omnes videlicet qui in ejus arma jurati essent, sed & rusticam multitudinem infinitam. Et cum hoc grandi exercitu contra fratrem suum Magnum Ducem in VVestrogothiam profecturus, negligentius agens, multitudine præcedente, & continuo itinere procedente, ac sylvam intermediam, quæ dicitur Tijvedh, transcurrente, ipse cum electis pugnantibus & bellatoribus in Romundabodæ remansit pausans & dormiens, & cum Mars ingrueret ocia sumens. Exercitus autem reliquæ multitudinis quæ præcesserat, & sylvam jam transierat, juxta villam Hovva stationem accepit, & sine Duce, sine ordine, sine dirigente & facienda imperante derelictus, vagus ac dubius ferebatur, aliis hac, aliis illud attentare volentibus. Rege itaque ita dormiente, & Reginâ magniloquâ ad Scaccos ludente, dum Regis exercitus quid faceret fluctuabat ignarus, subito super illos irruit Danorum exercitus, quem Dux Magnus adduxerat, & prævaluit Dux & Regis stravit exercitum, & ut verba Reginæ in vacuum non transirent, cacabos reformavit. Tunc qui evadere potuerunt, ad silvarum umbracula, lacus & abdita confugerunt, anno Domini MCCLXXV. Evasis autem unus equester penè solus ut nunciaret Regi. Nunciavit verò non solum verbis & querelâ, atque flebili voce sermonum, sed & ditis vulneribus quæ susceperat sanguine defluente. Consultuit ramen Regi, quod paululum retrogressus colligeret denuo viros & vires, & pro sua & regni tuitione vigilantius decertaret. Sed ille, ut erat improvidus, meticulosus, & in rebus forte bellicis minus

edoctus, de sola fuga cogitans, & manum militarem, quæ apud eum convenerat, absque consilio relinquens, in VVermelandiam præcipitanter fugi. Militiâ enim a Rege derelictâ in Nericiam se recepit. Dux autem sine mora procedens, cum Regem fugisse rescisset, continuo post eum direxit vernaculos expeditos, qui eum è vestigio prosequuti, ubi se hospitio reciperet in villa quadam, adhuc quasi securum comantem, & in mensa pausantem diutius comprehenderunt, & ad Ducem, qui interim regnum sibi conquirere festinabat, celerius adduxerunt. Nec erat jam quisquam qui Dacis se opponeret, contra eum pro Rege pugnando, aut civitates vel fortalitia muniendo. Quin potius Majores natu de regno ad eum confluebant, fidelitatis, & homagij juramenta illi præstando. Rex autem Daciæ Ericus filius Christophæri, eidem Duci multiplex auxilium præstando, confortabat & cooperabatur eidem, tum occasione lucris sui & emolumenti sperati, tum ut Regem Sueciæ guerris & discordiâ bellisque afflictum truderet ad occasum. Nam idem rex Ericus brevi post, pro eodem VValdemaro rege decertans, & Ducem expugnare tendens, totam VVestrogothiam igne & ferro vastavit, non obstante quod Duci concesserat litteras hujus continentis & tenoris.

Proreus Dei gratiâ Danorum. Scelavorumque Rex, omnibus præfens scriptum cernentibus salutem in omnium Salvatore: Notum esse volumus præsentibus & futuris, quod inter nos ex una parte, & Nobiles ac Magnificos viros D. Magnum Ducem Sueciæ, & Dominicellum Ericum fratrem ejus ex alterâ, taliter placitatum est, fide mediâ, & conductum: quod nos ipsis pro viribus eorum conservandis efficaciter assistere debeamus, &c.

Effectus autem est, quod tunc assignavit eis C. armatos cum omni bellico apparatu, pro quibus illi promiserunt VI. M. marcarum argenti puri, & unum castrum in pignus quod ille volebat eligere; Ad cujus sustentationem, conservationem & manutentionem, promiserunt contribuere M. marcas annuatim Datis Sunderborg, anno MCCI.XXV.

Rex igitur VValdemarus captivatus & ad locum ubi tunc Dux debebat adductus, ac ejus præsentis exhibitus, humiliatus coram eo, rogabatur ut secum misericorditer ageret, asserens se fore contentum quoad negotium regni, dummodo pater-

na sibi hæreditas relinqueretur. Dux autem absque contentione, & sub quadam benevolentia & mansuetudine, sub hoc verborum respondit effectu: Scio quod frater vester sim, si me in jure meo libere vivere fecissetis, nec eo capitali odio, quod consilio & instinctu uxoris vestre in me conceperatis, persecuti fuissetis, ego ea quæ feceram nullatenus attentaſsem, nec vestram quietem in aliquo perurbassem. Ego nihilominus agam vobiscum, quod fuerit decentiæ & honoris, in tantum ut nemo dicere possit, me irrationabiliter aut immisericorditer egisse vobiscum. Tunc convocatis in VVestrogothiam Consiliariis regni, & omnibus pene Magnatibus, de consensu omnium qui interesse debebant, Dux assignavit fratri suo regi VValdemaro dimidium regni, hoc est, partem inferiorem, & scilicet VVestrogothiam, Ostrogothiam, Smalandiam, VVermelandiam & Daal. Dux vero elegit partem superiorem regni, nempe Sueciam, & quæ nomen illud famosum dividit à regno Gothorum. Alij dicunt Regem VValdemarum fugisse tunc in Norvegiam cum uxore & filio, & cum post hoc facta esset discordia inter fratrem suum Ducem Magnum, & Regem Daciæ pro non soluto sibi argento, adjunxerit se illi, & cum ejus exercitu intraverit Sueciam, ac eam hostiliter devastaverit in Verendia, & VVestrogothia, ac deinde placitatum fuerit quod haberet Dux Magnus dimidium regni. Item post victoriam sibi concessam in Hovva, ut præmittitur, Dux Magnus jam, ut quidam putant, Rex coronatus VValsaliæ, duxit uxorem Helevviig filiam Gerardi Comitis senioris Holsatiæ.

Sed verius anno Domini MCCLXXVI. Magnus filius Birgeri Ducis, & frater VValdemari regis prædicti, electus est in regem Sueciæ; & in Ecclesia VVpsalensi coronatus, fratre suo jam regno privato. Coronatus est autem in festo Pentecostes, & in festo Martini celebravit nuptias suas Calmarix, accepta in uxorem filia Comitis Holsatiæ Gerardi senioris, nomine Helevviig virgine nobilissima, quam omnes Regnicolæ de virtute multiplici commendabant. Orta est autem dissensio gravissima inter eundem regem Magnum, & regem Daciæ Ericum, pro eo quod rex Magnus distulit solvere regi Erico argentum sibi promissum pro expeditione exercitus, quem ab eo acceperat contra fratrem. Et si quæ alia inter eos fuit causa dissensionis nescitur. Vnde rex

Magnus distulit solvere regi Erico argentum sibi promissum pro expeditione exercitus, quem ab eo acceperat contra fratrem. Et si quæ alia inter eos fuit causa dissensionis nescitur. Vnde rex Magnus parabat exercitum, cum eo intraturus in Scaniam. Sed virgine sibi desponsatâ Calmariam veniente, deliberavit prius nuptias celebrare, & deinde hostili exercitu suo Scaniam vastaturus intrare. Paratis igitur cum festinatione, quæ erant tantæ solennitati necessaria, paratisque quam velocissimè nuptiarum solenniis, & factâ donatione propter nuptias, Dafföö cum tribus adjacentibus provinciis, fideles suos jubet esse paratos, & in continenti Scaniam & Hallandiam intrans; horrendo utramque vastavit incendio. Sed apud pontem Rignabro ultra progredi prohibitus, in Sueciam est reversus.

Hæc autem inæstimabilia damna pauperibus illis, quæ passi sunt, ob nihil aliud intulit, nisi quod rex Ericus exegit ab eo argentum, sibi promissum ab eo pro C. familiarum armatura. Hoc etiam anno obiit Domicellus Ericus frater regum Valdemari & Magni.

Illatis verò tantis injuriis, & Scanenſibus tantis damnis affectis, rex Ericus cum tota Daciæ Baronia, ultricem commovetur in iram, & ad sumendam vindictam tantæ tyrannidis vehementer accensus, modos idoneos inquirebat. Quieverunt tamen hac hyeme à bellorum insultu. Sed non quieverunt animis, quo minus sibi de armorum apparatus providerent. Attraxerunt interim sibi regem VValdemarum, ut ipse cum eis in eandem sententiam conspiraret. Quorum perluto circumventus consilio, & propriâ insuper temeritate traductus, ut occasionem quæreret contra fratrem, in causam transiens alienam, ad exigendum argentum Regi Danorum promissum, se quasi advocatum medium introjecit. Accessit igitur fratrem suum regem Magnum in loco qui dicitur Sanda, aperte ei denunciâns, aut fortè per alios significans, quod de divisione regni jam aliàs facta, non esset contentus, imò vellet aut totum regnum habere, aut toto carere. De Danorum potentia & assistentia plus iusto confisus, reputans ut quorum auxilio frater suus iam victor fuerat, eorum etiam potentiam vinceretur. Adjunctus inde Donorum exercitui, qui in æstate sequenti

tende-

tendebat in Verendiam, patriam illam vastavit incendio, civitatem Vexionensem igne conflagiante comburens, cum Ecclesia Cathedrali. Danicum tamen refudit Ecclesiæ, dans ei Tollegarna perpetuo possidendum in refusionem incendii memorati. Supervenit etiam novus exercitus ad easdem partes ex Dacia, cujus Duces præcipui erant egregii Milites Dominus Palno Hvijs, & Benedictus de Alsnö, invictissimi bellatores, qui dum nihil periculi imminere sentirent, armis depositis commestrationi vacabant, cum subito vox præconis insonuit, adesse prætoribus adversarios Vplandenses, quorum ductor & institutor erat egregius Miles Dominus Vlpho Carlson, CC. habens equites bellatores. Tunc Dani præcipientes currunt ad arma, equos potenter ascendunt, & viriliter obviant inimicis, quos illi bello paratiores excipiunt, & victores effecti captivos suos Dacos ad propria redire sinentes, unius anni terminum concesserunt. Quo elapso Sudercopiam venire, fide mediâ & obligatione solitâ, promiserunt: Hæc anno Domini MCCI.XXVI.

Anno sequenti videlicet MCCI.XXVII. VValdemarus quondam rex Sueciæ, cum rege Danorum Erico cum immenso exercitu Vestrogothiam intraverunt, quam & miserabiliter vastaverunt, rege Erico moram trahente in Axevvald, dum gens quam secum adduxerunt VVestrogothiam pervagata, patriam illam redderet desolatam. Habebat VValdemarus spem, ut fratre suo veniente & victo, ipse in gradum pristinæ dignitatis regiaræ redderetur. Regis verò Danorum intentio fuit, ut vindicaret in regnum Sueciæ, quod Sueci cum rege suo Magno in regnum Daciæ commisisset, & ut Regem ipsum cogeret ad solvendum argentum jam sæpius memoratum. Dissimulabat interim rex Magnus partes intrare Vestrogothiæ, ut Regem Daciæ debellaret, aut quia putabat se tantam potentiam non habere, præcipue cum nondum esset, secundum aliquos, coronatus in regem, aut quia parens humano sanguini noluit tantam stragem utrinque committi. Postquam ergo Rex Danorum moram longam traxisset ibidem, ex causis emergentibus coactus est reverti in Daciam. Nobilibus autem & potentioribus utriusque regni diu multumque pro concordia laboran-

tibus, ad hoc tandem negotium est deductum ut regi Danorum solveretur memoratum argentum, & in hoc contentus & pacatus cum rege Magno, in firmam amicitiam convenerat. Et hoc pacto inito, rex Ericus cum suo exercitu in Daciam est reversus, comitante pariter eos rege Valdemaro. Putant quidam hac vice, nec prius obtentum, ut rex VValdemarus dimidium regni obtineret, & Magnus nihilominus solus rex Sueciæ diceretur: Et quod tunc primum Magnus electus sit in regem, cum iam omnes audissent infidelitatem & fraudem regis VValdemari. Potuit autem esse quod pars dimidia regni, quam Magnus ei concesserat, visa VValdemari stultitia, cum ceteris in electionem Magni consenserit. Dicunt alii quod Dux Magnus non aliter fuerat electus in Regem, nisi quod armorum vi fratrem suum eiecerit, & regnum per potentiam occupaverit. In omnibus enim quæ de eo hætenus sunt narrata in chronicis, non Rex sed Dux fuerat nominatus. Alicubi scriptum invenies hoc modo: Anno M C C L X X V I. depositus est rex VValdemarus per Ecclesiam & per Principes propter sua scelera, & electus est frater ejus Magnus apud Morasteen, & in Vpsalensi Ecclesia coronatus. Eodem anno M C C L X X V I. translatus est Beatus Ericus, & sedes Archiepiscopi de antiqua Vbsalia ad eum locum ubi nunc fundata est Ecclesia Metropolitana. Hic rex Magnus cum esset vir strenuus, ac in rebus bellicis & actionibus militaribus insignis & clarus, diligebat milites, ac alios Nobiles, qui operam dabant studiis militaribus, & eo amplius, quod diligentius eos videbat strenuis actibus insudare. Inde factum est ut viri extranei, Alemanni & Daci multam familiaritatem cum eo contraherent, altumque locum eminentiæ & amicitie, etiam præ indigenis obtinerent. Sueci enim, præcipue Vplandenses, ut plurimum tepidi sunt, moribus segnes, conversatione diserti, rusticano potius operi quam arduis rebus intenti, ideoque Curialibus & militibus negotiis & Principum obsequiis minus apti. Decipiuntur autem Principes frequenter in electione virorum, dum gestus exteriores & verborum blanditias æstimantes, intentiones loquentium aut servientium non attendunt: Fistula enim dulces canit, volucrem dum decipit auceps. Qui tecum loquitur tendit ad laqueum. Laudatur quippe princeps per-

cator in desiderijs animæ suæ, & iniquus benedicatur adulator, qui lactat & palpat, & caput inpinguat oleo peccatorum: Fili, inquit Sapiens, si te lactaverint peccatores, non acquiescas eis. Accidit interim Militem quendam ob sua demerita de Dacia exulare, cui nomen erat Petrus Porze, qui ad regem Magnum divertens, multo ab eo favore susceptus, fortalicium quoddam ab eo munitissimum regendum accepit, ex quo etiam multa spolia & pauperum exactiões exercuit. Nescio si simulato exilio fraudem molitus advenerit. Hic erat unus qui argentum promissum exegit, ad quod obtinendum castrò sibi commisso taliter usus est: Inventa enim oportunitate, invitatum à se Regē vocavit ad castrum, & cum jam Rex hilarior esset, residentem in mensa hostiliter captivavit, & ad solvendum promissa minati manu & voce coegit. Constitutus igitur Rex & in arcto positus, castrum illi Ludosicæ cum subiectis redditibus assignavit, & nihilominus illi consuetam amicitiam conservavit. Erat & alius Miles de Dacia nomine Ingemarus, in tantum regi Magno dilectus, ut ei consanguineam quandam suam Helenam matrimonio copularet, & ultra quam ille absque verecundia desiderare posset honorando dotaret. Commovit igitur intraneos indignatio multa, & æmulatio gravis accendit, qui homines extraneos, qui vel propter eorum facinora à patria propria erant ejecti, vel ob insidias fabricandas terram intraverant alienam, Rex supra omnes indigenas divitiis & honoribus extulisset, & cum eis in arduis regni negociis sua consilia tractare consuevisset, Regnicolis posthabitis. Erant eo tempore potiores in regno de posteritate geniti Ducis Folchonis, qui & Folchungi dicebantur: quibus ratione genituræ quasi ex officio incumbebat, ea deducere ad notitiam Regis qui Rempub. concernebant, nec forte propterea displicentiam aliquam incurrisent, si oportune pro modo, loco & tempore id fecissent. Offensum enim Principem super agendis & gerendis negociis, convenire non est aliud, quam expandere retia in capturam in æquore procelloso. Se quippe & retia sua perdere festinat, qui tempestati se ingerit, & tranquillam maris faciem non expectat. Nam & ea quæ per se grata sunt, ex relatione quandoque displicent inconsueta. Hi ergo Folkungi vel pro sua duntaxat progenie, vel in persona totius Sueciæ

Baronia, regem increpare sunt ausi, dicentes quod iactanter & ambitiose pro quadam sui nominis gloria extraneos præferret innatis. Militem autem illum Ingemarum duris sermonibus sunt aggressi, dicentes se neque sanguine, sive parentela, aut industriâ militari eo inferiores; Neque sui intuitu velle deinceps haberi contemptui, apertius exponentes, qui nisi Rex sensum suum in discretionem virorum aliter informaret, & viros extraneos eis præferre delisteret, ipsi de remedio providerent. Ille vero, ut erat elatus, contumeliosus & audax, durius ad eorum verba respondit, arguens primum quod pro ejus minoratione & abiectione coram Majestate Regni laborassent, dicens eos talia protulisse, quæ merito debuerant tacuisse. Deinde quasi suo merito exaltatum, in nullo eis penitus obligari, utpote quorum auxilio nunquam fuerat vel senserat se relevatum. Ac demum contemptis eorum minis, suasit ut quantum possent & vellent facerent, scientes quicquid facerent se non timere.

Hoc tempore, videlicet anno MCCLXXVIII. obiit Dn. Ericus Episcopus Scarenfis. Eodem anno obiit D. Folko Archiepis. Vbsalensis, & electus est D. Iacobus Israëlitis, annoque sequenti consecratus. Eodem anno videlicet MCCLXXVIII. interfectus est Ingemar MILES Dacus, de consilio Dn. Ioannis Philippi. & ab ipso captus est Gerbardus comes Holfatiæ. An. etiam MCCLXXVIII. Regina Suecorum D. Helleviik, civitatē adiit Scarensem cum patre suo D. Gerardo Comite Holfatiæ loquutura, Affuit ibidē Miles memoratus Ingemar Nilson Dacus Regis prestolans adventum. Aderant nihilominus & aliqui de Folkungis, videlicet Ioan Philipson, Ioan Carlson, Amund Tureson, & Dn. Philippus de Runeby, (alias de Ranshuby) Hi sicut mente tractaverant & voce non tacerant, efflere cupiebant ne extranei in regno principatum aliquem obtinerent, initio consilio concluderunt D. Gerardum Comitem, Holfatiæ patrem nempe Reginae, & Regis focerum captivare. Nec distulerunt qui mente conceperunt effectui mancipare. Continuo u. ad arma prosiliunt, locum in quo debebat invadunt, & ibidem reperientes præfatum Ingemarum, eundem truculenter occidunt; Gerardum v. Comitem captivantes, & de loco velocius auferentes, in castro Imseborg incluserunt, Regina autem stupescata & territa, in

monasterium se recepit. Præcipuus vero inter Folchungos, cujus autoritate & consilio hæc gerebantur, erat Ioan Philipson, qui Ingemaro occiso & Comite captivato, mox cum suis castrum Ienecopense munitissimum obsidione ligavit. In quibus factis dicunt quidam Dominum VValdemarum, jam tunc depositum pariter cum eis concurrisset; Audivit quoque Rex, & conturbatus etiam venter ejus à voce narrantis, contremueruntque labia audientis. Dolebat quidem pro socero & Regina, timebat nihilominus pro seipso; Erant enim Folchungi viri potentes in regno, longam post se restim amicorum & familiarium trahentes. Sed etiam frater Regis senior ætate & dignitate, Dominus VValdemarus de amissione regni minus benè contentus, multos intra regnum & extra habuerat fautores & amicos. Tanto igitur tempestivius & diligentius sibi providit de remedio salutari; quante mora periculosior in tanto discrimine videbatur, præcipue in custodiendis munitionibus suis, & sui corporis securæ tutela. Conceptum ergo furorem adversus Folchungos cautè dissimulavit ad tempus, & cæpit ad præfatos Milites per litteras & nuncios, & in conversatione mutua blandè & familiariter se habere, laudans atque approbans, & commendans quæ per eos gesta fuerant in præmissis, dicensque quod justè & rationabiliter hæc fecissent, & tanquam fidelissimi viri zelantes pro patria, bonum regni seise & procurare volentes, invasores extraneos excludere cupientes: Atque in hunc modum obtinuit præfatum Comitem à captivitate & vinculis liberari, & ad propria cum honore redire, insultum dissentionemque obortam, furentesque ac concitatos animos mitigari: Exinde oportunitate inventâ, litteris dulcissimis vocavit eosdem ad se constitutum in civitate Scaresli, in curia in qua præmissa cædes & captivatio fuerat perpetrata, cui nomen erat Gellaquist; Quos venientes fecit continuo comprehendere, & ad Stocholm perducere, ubi duo ex eis Iohan Philipson, & Iohan Carlson capite sunt truncati; Philippus vero de Runeby omnibus suis hæreditariis bonis vitam cum difficultate redemit: Decollatus est etiam Birgerus frater Iohan Philipson; Carolus autem præfectus est Finlandiæ: & ita omnis hæc discordia sedata.

Anno MCCLXXIX. obiit Nicolaus Papa, & Martinus electus est. Eodem anno resignavit Valde marus totum regnum ad manus fratris sui Magni, & recessit in Daciam ad suam Christianam. Eodem anno mortuus est primogenitus regis Magni & Vbsaliæ sepultus. Anno MCCLXXX. decollati sunt supra scripti, videlicet Iohan Philipson & Birgerus frater ejus, & Iohan Carlsson fororius eorum, & alij multi. Ast an: MCCLXXXI. obiit Dominus Iacobus Archiepiscopus Vbsalensis, & electus est Iohannes Adolphi. Præterito anno natus est Birgerus postea rex. Eodem anno mortuus est Magnus rex Norvegiæ, & electus est filius ejus Ericus in Regem. Anno Domini MCCLXXXII. mortua est Ingridis Skeningensis, quæ fundavit illic monasterium. Sed anno MCCLXXXI. venerunt illuc Sorores. Verum eodem anno obiit Vlpho Dapifer. Anno Domini MCCLXXXIV. electus est in regem Sueciæ Birgerus filius Magni Skeningiæ, & Ericus frater ejus factus est Dux, licet ambo essent parvuli; Benedictus Dux Finlandiæ.

Post hæc rex Suecorum Magnus, & rex Danorum Ericus, pro fraternali & firma eorum concordia ad invicem, convenerunt in confinio utriusque regni in multa militum comitiva; Vbi hastiludia & multa militaris studii exercitia sunt habita, in quibus exercendis famosiores isti fuerunt de Dacia: Dominus Petrus Seaning, cui ex adverso occurrit ex Sueciis Hollingerus Carlsson, filius Legislatoris Caroli. Item ex parte Dacorum quidam Magnus Dysevald, admodum Goliath castris Israël exprobrantis, fecit sæpius proclamari: Vtrumne esset Vplandensis aliquis qui sub vadio equorum partis utriusque, cum adjectione centum marcarum, sibi vellet occurrere. Surrexit tandem quidam ex Suecorum parte Erengisel Plata, qui conventionem facta primo illum congressu longè dejecit ab equo. Eo autem tempore sunt ambo Reges, Magnus Suecorum & Ericus Danorum amicissimè concordati, datis per regem Magnum litteris infra scriptis.

Magnus Dei gratiâ Suecorum, Gothorumque Rex, salutem in Domino. Notum facimus quod sopitis & terminatis omnibus causis injuriis & questionibus, quæ vertebantur inter chariss. fratrem nostrum D. Ericum Danorum Slavorumque regem parte ex una, & no

ex altera, bonâ fide promittimus eidem Domino Regi Daciæ, si vo-

sue

successori suo, solvere IV. M. Marcarum argenti puri, ad pondus
 Coloniense, terminis infra scriptis, impignorantes eidem castrum Lu-
 osie, cum Distr. et libus adjacentibus, &c.

Tunc rex Danorum Ericus interposuit partes suas, ut ad con-
 ordiam reducerentur rex Magnus & frater suus Dominus
 Valdemarus quondam rex Sueciæ, eratque contentus idem
 D. Valdemarus liberè resignare ad manus fratris sui Domini
 Magni regis partem regni dimidiam, quam ex priori con-
 cordia & pacto acceperat possidendam, dummodo rura pater-
 nalia & hæreditaria posset libere ac integre possidere: jam
 enim mortua erat Sophia regina, ideoque proposuit in Da-
 cia residere, accepta ibi uxore quadam Christina, ac ea mor-
 tua, quadam filia Comitis Catharina. Quibus itaque hoc
 modo per Regem Daciæ, & quosdam alios concordatis li-
 bere resignationis suæ dedit litteras in hunc modum.

Univerſis Christi fidelibus ad quos præſentes litteræ pervenerint,
 Valdemarus Dei gratiâ Rex Sueorum, salutem in Domino sem-
 pitem. Noverit tam etas præſentium quam poſteritas ſuturorum,
 nos Regnum Sueorum, quod ad nos jure hæreditario devolutum eſt,
 chariſſimo fratri noſtro Domino Magno, eadem gratiâ Duci Sueo-
 rum concedere & dare, cum omni gubernatione, jure & regimine
 poſſidendum, Coronam regni ei cum omnibus Regalibus attinentiis
 concedentes, firmiſſimeque promittentes, quod nunquam occultè vel
 manifestè, factis, dictis vel ſcriptis, in regno vel extra, huic ordina-
 tioni contrarie velimus, &c.

Extant plures litteræ suæ de regni resignatione; Sed &
 litteræ testimoniales Consiliariorum regni super eodem, que
 etiam asserunt D. Magnum valde fuisse difficilem & invitum
 ad suscipiendam resignationem hujusmodi & onera regiæ
 dignitatis. Dederunt etiam Consilarii regi Magno litteras in
 hunc modum.

Benedictus Dei gratiâ Dux Finlandiæ; Magnus eadem gratiâ
 Upsidenſis Episcopus, &c. confitemur & publicè protestamur, nos
 consilii Domino noſtro Magno Dei gratia Sueorum atque Gothorum
 regi salubriter consuluisse, & modis omnibus suggesſisse, quod D.
 Valdemarus fratrem suum, qui omni jure, quod in regno noſtro di-
 gnoscebatuſ poſſidere, liberè renunciato, memoratum regnum nibi-
 lominus per se & per ſuos, nec non & alienos attentavit inhumane
 perturbare. Qui dimiſſa etiam uxore propria & legitima,
 quasi

quasi mente captus & suae fame prodigus, ac antiqui hostis suggestione & instinctu, ultionis formidine divinae minime re frenatus mulierculis vilibus interdum per coitum damnatum, quandoque etiam & sceleribus adulterii publice adhaerebat, continens ad salutem Praelatorum regni monitionem, ab earundem nefario consortio resistere & ad tantam vergebat ignominiam mopiamque, ut in alienis partibus ceperit degere vagabundus, in maximum suae animae praesudicium & scandalum plurimorum, casque emendatione vitae suae, & morum reformatione, deputatis sibi servitoribus competentibus, censuram & poenitentis faciat custodiri &c. Datis anno Domini **MCCLXXXV.**

Hoc tempore quidam Magnus in multis scribebat se Archielectum Vbsalensem: Item electum & confirmatum Ecclesiae Vbsalensis, quarum una est de matrimonio contracto inter Primislaum Ducem majoris Poloniae, & Domicellam Richissam filiam Domini Valdemari regis Sueciae, in qua etiam ponitur Ericus Archiepiscopus Magdeburgensis: Item ipse fecit permutationem cum Corona de piscatura & partibus Vbsaliae, scribens se Electum & consecratum: Sed Ericus rex Danorum de rebellibus non colligendis, in regno suo tales regi Magno dedit litteras.

Ericus Dei gratia Danorum Slavorumque Rex, omnibus praesens scriptum cernentibus in Domino salutem. Noveritis quod nos charissimo fratri nostro Magno regi Sueorum illustri bona fide promittimus, quod si processu temporis aliquis de hominibus suis sibi contra nos opposuerit, nullum ad nos refugium habere debeat; Nos praestabimus eidem auxilium aut favorem: Et ipse nobis versa vice de hominibus nostris eidem facere repromissit. Datum Lagabolum anni Domini **MCCCLXXXVIII.**

Atqui super matrimonio inter Liberos utrinque contrahendo, hujusmodi dedit litteras.

Ericus Dei gratia Danorum Slavorumque Rex, omnibus praesens scriptum cernentibus in Domino salutem. Noveritis quod nos summo animo intendentes, ac firmam propositionem habentes, quod inter nos & magnificum principem D. Magnum Sueorum Gothorumque Regem illustrem, fratrem nostrum charissimum, & regnum ipsius ex una parte, & nos & regnum nostrum ex altera, firma pax & amicitia stabilis perpetuo habeatur; Propter quod habito utroque fidelium consilio, nos dicto Regi fide media promissimus, & ipse nobis vice versa

quod filiam nostram seniore[m], cum filio ipsius Regis Sueciæ & herede regni Sueciæ, cum ad annos nobiles pervenerit, matrimonium copulemus; Et si nos medio tempore mori contigerit, procurabimus quod ipsi nihilominus matrimonio iuter copulentur: Quod si peris stiterit, quo minus huiusmodi matrimonium sortiat[ur] effectum, obligamus nos ad solvendum dicto Domino Magno X. M. marum argenti puri; &c.

Item obligabant se ad succurrendum sibi, & præstandum alteri auxilium contra quoslibet impugnantes: Item de filia Comitissæ Holsatiæ & ejus dote: Item rex Daciæ & rex Norvegiæ constituunt eundem Dominum Magnum regem Sueciæ, judicem in causâ quæ inter eos vertebatur, subijcentes se ejus judicio & sententiæ definitivæ, quæ fuit Calpurniæ terminata; & multa ardua cum rege Danorum Erico, & rege Neritorum Erico, hic rex Magnus magnificè magnanimiter, multumque prudenter operatus est. Cum enim pacem dedisset omnipotens Deus regi Suecorum Magno in circuitu & in regno, cepit cogitare ferventer & frequenter de animæ suæ salute, ut seminaret unde metere posset benedictionem. Cum igitur decrevisset filiam suam religioni tradere, & Christo Domino desponsare, elegit locum quem pariter cum filia Domino consecraret, apud oppidum Iosmense in Norramalm. Sed locum ipsum superstitione quadam & ambitione pompatica Militari percelebrem fecit, & parcam dicere, persuadavit. Convocata enim apud oppidum Stocholmente grandi multitudine Principum & Barorum de partibus ultramarinis, magna etiam copiâ Militum & Nobilium de regno, fecit convivium grande juxta magnificentiam Principalem diebus multis, ut ostenderet divitiis gloriæ regni sui, in multa etiam ostentatione militaris exercitij, pompa gloriæ secularis. In loco enim fundandi monasterij, filium suum Birgerum Militem fecit, qui factus Miles à patre, Ducem Brunsvicensẽ Albertum tunc ræsentem, in multa suorum Nobilium comitiva Militem excit, & hic ex consequenti Milites XL. creavit. Tunc epente monasterio erecto, & competenter in bonis immobilibus, ac aliis necessariis abundanter fundato, S. Claræ religioni & nomini dedicatur. Assumptis igitur ad octo Sororibus, filiam suam annum VI. ætatis agentem, sum-

sumptuosissimis expensis & ambitione Regiâ introduxit. De
hinc manum apposuit in loco vicino, in insula videlicet
dicta Kedieskeer, solenne monasterium erigere fratribus reg
gulam & ordinem S. Francisci volentibus profiteri, in qu
iussit se post suum obitum sepeliri. Tertium ejusdem ordin
inchoavit Arbogæ; & quartum Lincopie monasterium
Apud Skeningiam verò pro translatione & fundatione mo
nasterij puellarum dedit centum marcas argenti puri. Demum
referuntur & alia de eo pietatis opera multa maxime p
nis Religiosis exhibita munificentia Principali.

Nota, rex Ericus Daciæ filius Christopheri, qui contem
poraneus erat regi Magno Ladulas, de quo superius facta e
sæpe mentio, occisus fuit in Norra Iuthia, anno Domini
MCCLXXXVII. in nocte S. Cecilie, in villa quæ vocatur
Finnertorp. à Palnone Litla, socero Domini Stigoti, propter
uxorem suam; Qui Stigotus, ædificato castro fortissimo
in insula Hielm in Belhetund, exercuit inde latrocinia crud
issima quoad vixit: Post ejus mortem, filii sui dissidente
divisi sunt & fugerunt ad loca diversa, & quicunque ex e
potuerant captivari, morte pessimâ sunt perempti. Alii ve
riaventes ita scriptum: Anno Domini MCCLXXXVI. Ericu
rex Daciæ filius Christopheri, in nocte S. Cecilie, cum caus
venationis in Iuthia demoratus, apud quoddam oppidum
quievisset, cum nimium soporans, in horreo quodam apert
ostio dormivisset, cunctis qui tecum erant dormientibus, intr
verunt cum parva lucerna VII. viri armati, quorum unus Re
gis caput cum manu supposita grosso trusorio perforavi
Deinde alii subsequuti, LXX. vulnera ei inferentes, & ejus
viscera extrahentes, crudeliter occiderunt: Qui autem hi fu
runt penitus ignoratur. Anno autem sequenti juratum est
Daciâ à XXVII. Militibus, quod Dominus Iacobus Com
Hallandiæ, & Marschaleus Stigotus, sicut & Nicolaus Ha
landslar, Petrus Porse & frater suus eorum complices, era
Regis occisores, propter quod fugerunt in Norvegiam; Unde
ædificaverunt in insula Hielm, ut supra, a qua postremo ve
catus est quidam Rano, qui dicebatur unus eorum fuisse, e
quo canticum est solemne.

Rex igitur Magnus in senium vergens, volens futuris r
gni periculis providere, Sed & filius nihilominus prospice

le statu & conservatione eorum , procuravit filium suum
 seniores Birgerum , in Regem elegi adhuc vivens. Electus
 est ergo in regem Sueciæ Birgerus filius Magni Skeningiæ,
 anno Domini MCCLXXXVIII. Cui etiam omnes Consilarii
 & meliores regni homagium , & juramentum fidelitatis præ-
 stiterunt , jurantes & fide media promittentes , quod eum
 post mortem patris sui haberent pro Rege , ac eidem , tan-
 quam vero Regi & Domino , adhererent : Deinde pro ma-
 iori stabilitate & firmitate , ac subsistentia tam regni quam
 filii , accepit ei uxorem Meretam filiam regis Daciæ Erici
 jam occisi, sororem scilicet Erici regis post patrem regnantis,
 adhuc parvulam , quam statim acceptam fecit in Suecia usque
 ad nuptias enutriti. Filiam verò suam Ingeburgem dedit
 Erico regi tunc Danorum uxorem. Hæc erat laudabilis inter
 omnes horum temporum & harum partium Reginas, omnia
 occurrentia difficilia, & iniqua in meliora & ad finem melio-
 rem convertens. Vnde & vir ejus super omnes Reges Daciæ
 nobilissimos prosperatus est valde. Ipse vicit Sclaviam , Röst,
 Rostok & sic de aliis. Turrim fortissimam ædificavit in Ver-
 namynd : Multa autem expendit & fecit pro rege Birgero,
 dum à fratribus suis impugnabatur.

Anno MCLXXXVIII. frater Ieronymus, qui erat ordinis
 fratrum Minorum Minister generalis , electus est in Papam,
 & consecratus mense Febuario, dictus est Nicolaus quartus.
 Eodem anno mense Martio rapuit Dominus Folcho , filius
 Domini Algoti Legiferi Vestrogothorum , Domicellam
 Ingridem filiam Domini Suantopolk , desponsatam Domino
 David Torstenson de Dacia , & cum ea fugit in Norvegiam.
 Hac de causa eodem mense captus est Dominus Algotus pa-
 ter ejus , & Dominus Roricus frater illius. Alij autem fratres
 sui, Dominus Petrus Cancellarius, Benedictus & Carolus fu-
 gerunt in Norvegiam, & illic à rege Norvegiæ sunt suscepti.
 Circa idem vero tempus captus est etiam Dominus Valde-
 marus quondam rex Suecorum , & in castro Nycopenfi inclu-
 sus. Eodem anno erat guerra in Gothlandia, inter cives de
 Visby & bondones terræ, pugnaveruntque in mense Aprili,
 vicerunt cives , tandemque reconciliati sunt per Dominum
 Magnum Regem Sueciæ , & permissum est civibus civita-
 tem circumdare muro & munire. Eodem anno combusta est

61.

Birge-
rus Ma-
gni.

Ske-

Skeningia cum Ecclesiis, præter monasterium Sororum. Eodem anno in mense octobri decollatus est per Dominum Tula Ebbeson, & socios suos, Dominus Arvidus Bengtson cum X. sociis, quod in Hallandia latrocinia exercebant, expulsi prius de Dacia propter occisionem regis Erici. Eodem anno intravit religionem Skeningiæ Domicella Margareta filia regis Valdemari & Reginæ Sophiæ: Marina verò soror ejus in Alemanniæ nuptui traditur. Anno Domini MCCLXXXIX. Conventus venit in Montem Beatæ Virginis. Eodem anno Dominus Magnus Archiepiscopus Vbsalensis defunctus est, & electus sive postulatus est frater Iohannes de ordine Prædicatorum Episcopus Abogensis. Eodem anno Alverus Erengisfelson, qui occiderat in Norvegia Attelum, propter quod à Nericiis insequutus fugit in Succiam, ibique coram rege Magno flexis genibus veniam petens, gratiæ Regis se submisit. Sed latenter fugiens & latrocinia exerceans, per Dominum David Torstenson Dapiferum Daciæ, juxta Helsingborg est rotatus. Eodem anno liberati sunt à captivitate Dominus Algots & Roricus filius ejus. Carolus autem frater ejus Rorici in Lindö, decapitatus ubi rapuerat Ingridem Domicellam. Roricus verò fugit in Norvegiam, ubi & mortuus est. Tunc Benedictus Legifer Ostrogothorum transivit ultramare, & filius ejus Magnus factus est Legifer pro eo. Hoc anno obiit Dominus Canutus Matthæi Legifer Nericiæ.

Anno Domini MCCLXXXIX. rex Magnus ad extremam vitam se appropinquare considerans, & decumbens in lecto ægritudinis, vocari fecit ad se Nobiliores ac Discretiores viros regni sui, suadens ac perorans de concordia atque conservatione regni sui, eligens unum ex eis Torchillum Canuti Dapiferum, virum industrium, rationabilem & discretum regni Gubernatorem, & provisorum usque ad maturam ætatem filii sui Birgeri jam in regem electi, assignans ei vivo vocis oraculo regni gubernacula, simulque traditione manuali uxorem suam Reginam, & filios in multa verborum elegantia, & protestatione suæ fidei, derelinquens. Rogavit autem assistentes ut eum mortuum sive defunctum deferrent Holmiam, sepeliendum in monasterio fratrum Minorum. Sicque sumptis Sacramentis spiritum tradidit Creatori, lacrymantibus

tibus & qui aderant, & qui longe positi audire potuerunt. Erat enim incolis regni, pauperibus saltem & his qui pacifice vivere voluerunt, protector & fidelissimus conservator. Convenientes igitur ad ejus funera rustici, portaverunt eum humeris suis usque ad locum ubi fuerat sepeliendus, concomitante quasi totâ regni Baronia Suecici. Drossatus v. regni Torchillus Canuti, juxta fidem & commissionem regis Magni, de consensu Nobilium & Magnatum, regni gubernationi manum apponens, adeo strenue, prudenter & laudabiliter gubernabat, ut Rectoratus sui tempore major quam antea, vel post fuit gratia hujus regni. Tanta erat in regno concordia, tanta pax & securitas, tante denique omnium desiderandorum ad vitæ sustentationem abundantia, ut vix esset quod aliunde desiderari posset. Supervivens autem Dnus Valdemarus quondam rex Sueciæ, qui in castro Ny-cöpings per fratrem suum regem Magnum custodiæ fuerat mancipatus, liberiori & decentiori loco, vivendique modo jam etiam frui capit. Permissus est enim juxta velle suum solatis uti, libere absque vinculis in castro deambulare, & quaquaversum eminus prospectare, traditis sibi à gubernatore famulis, in multa vestium & mensæ necessariorum abundantia, & domibus ac utensilibus, ut nihil minus quam Dominus regni in omni majestate regia videretur, absque eo quod limites castri prohibitus sit exire. Erat enim homo instabilis & periculosus, nullam servans fidem in verbis, sive promissis, Vivente enim rege Magno fratre suo, rex resignavit ei regnum, etiam non coactus, & tamen frequentius attentavit regnum ipsum de suis manibus exturbare. Regis enim Valdemari exercitu in prælio fugato, ipsoque Rege post breve exinde tempus in propria persona capto, fraterno circa ipsum procedente affectu, gratis fuit & plene redditus libertati, concessâ sibi regni medietate. Qui postmodum ad fratres suos accedens in Askanæs, & asserens sibi terreni regni gloriam vilesce-re, fratri suo Dominio Magno instanter supplicavit, ut acceptâ suâ resignatione, ipse pieno jure cum Regis nomina regnum susceperet gubernandum. Tandem devictus ab hujusmodi instantiis, ipse Dominus Magnus, quamvis difficulter ut dicunt, resignationem admisit, & regnum consensit recipere. Ac hanc suam

resignationem in communi Placito Morating, cum juramento non revocandi, die quo regno vacante per ejus resignationem, dicto Domino Magno fratri suo fuit consensu omnium unanimiter assignatum, iterum renovavit. Sed & cum regno quorundam suggestione exisset, & guerras aliquanto tempore graves concitasset, rediens in oppido Skeningensi ad concordiam cum fratre suo Domino Magno, mediantibus regni Melioribus, dictæ resignationi se velle adherere asseruit, volens & consentiens quod Prælati Ecclesiæ Suecicæ, sicut & factum est, sententiam excommunicationis in eum proferrent, quam, si contraveniret, incurreret ipso facto. Præcedente etiam tempore cum totum robur exercitus regni Sueciæ se ad ipsum contulisset, & obsessum fuisset castrum Ienocopense, viribus & potentiâ per omnia prævalens ipsi fratri suo Domino Magno, prædictam resignationem firmam atque ratam habere voluit. Quæ omnia alibi integraliter sunt expressa. Hoc etiam timore & causa, prædictus Dominus Torchillus Canuti regni gubernator effectus, simul adjunctis sibi commissariis captivabat Domicellum Ericum filium Domini Valdemari regis, ponens eum in castro Stocholmensi, in ea libertate, decentia, honestate, majestate, statu & dignitate, quo patrem suum constituerunt in castro Nyropensi; cum necessaria tamen custodia, ne de castri limitibus clam posset exire, ne forte novissimus error pejor fieret præcedente. Toto enim studio nitabatur fidem servare Regi, defuncto, & filio suo Birgero, cui jam fidelitatis præstiterat juramentum.

Anno Domini MCCXCI. incepit magna caristia, & mortalias hominum. quo anno mortui sunt Benedictus Episcopus Lincopensis, frater regum Valdemari & Magni, VII. calend. Junii. Item Anundus Episcopus Streguensis, qui eandem Ecclesiam construxit & consecravit, qua die consecrationis combusta est. Item Benno Episcopus VVexionensis. Item Amundus Carlson Legifer Sudermannicæ, item Gustavus Turafon Legifer VVestrogothorum; item Carolus Vlfsson; item multi Nobiles & potentes utriusque sexus; item Prælati Ecclesiarum & clerici defuncti. Hoc etiam anno fletu fluxius annis Mortalia ad unum diem, sed circa Norceopiam multos dies, quod & de multis aliis fluxibus &

torrentibus, etiam rapidissimis factum referunt illo anno. Hoc anno prædicarunt Prædicatores natum esse Antichristum in Ierusalem: Terra enim Sancta gravissime affligebatur à Saracenis, captâ & destructâ civitate Achon.

Anno Domini MCCXCII. obiit Papa Nicolaus Quartus, die parasceves, & facta est discordia magna de electione Papæ, ita ut nulla esset spes obtinendi verum & unum Apostolicum, bellumque grande erat Romæ inter Vrsinos & eorum adversarios de Columna. Anno Domini MCCXCIII. cum adhuc regnum Sueciæ gubernaretur per Dominum Torchillum Canuti Marscalchum sub Rege Birgero juvene, regno peroptime intrinsecus ordinato, quia adhuc gens Careliæ infidelitatis tenebris excæcata, nedum Finnonibus & Tavastis juxta positis, sed & Suecis aliisque fidelibus, gravissima damna ac molestias inferebant, similiter & Rutheni; Marscalchus regni Torchillus suo & omnium consilio expeditionem dirigit in Careliam. Cujus terræ populo subactò per gladium, crexerunt in finibus illis, qui exercitui Sueorum præsidebant, fortalicium invictissimæ firmitatis: V Viborg vocatum, ad tenendos Carelos sub Sueorum dominio, & ad cohibendum Ruthenos ne fines suos egredi liberè permitterentur. In quo opere præcipui erant authores Dominus Torchillus Marscalchus prædictus, & Petrus Episcopus Arosiensis. Tunc prædicatâ fide & Cruciatâ, Careli fidem Catholicam susceperunt, & regi Sueorum se subesse, & servire perpetuo promiserunt, eodemque anno mortuus est Dominus Valdemarus quondam rex Sueciæ. Castro igitur V Viborg factò habitabili, & quantum requirebat primæ necessitas consummato, instituto ibidem præfecto nobilissimo & expertissimo, cum familia necessaria in terra, & loco tam periculoso & insultuoso, major pars exercitus cum principibus & nobilibus remeavit. Victo etiam castro Ruthenorum Kexholm dicto, & Suecicis viris validis occupato. Sed minus quam expediens erat in victualibus & pugnatorum atque custodum numero præservato. Præfectus enim castri illius, cum his qui fidem præstiterant loci servandi, partem familiarium pugnatorum suorum direxerat in patriam pro victualibus asferendis, quibus moram facientibus, & nimis in via aut patria tardantibus, occurrerunt

Rutheni in multitudine magna collecti, & castrum Kexholm obsidione cingentes, continuo diu noctuque bellantes adversus existentes in castro, fame maceratos & siti, importabilibus insultibus fatigarunt. Sueci autem existentes in castro licet paucissimi, se & castrum viriliter defenderunt quamdiu victualia habuerunt; Sed & postquam omnia consumpta fuissent, sex diebus continuo bellantes, & in defensione castri sibi crediti laborantes, nihil gustantes cum nihil haberent, egressi de castro & impetum facientes in hostes, magnam ex eis stragem fecerunt. Verum multitudine nimia circumcincti, vitam finiverunt temporalem, crudeliter trucidati. Sic Rutheni recuperato suo Kexholm, firmissimo munimine roborantes, haecenus tenuerunt.

Anno Domini MCCXCIV. Dominus Ioannes Archiepiscopus Lundensis per Regem Daciæ captivatus, carcere mancipatus est. Eodem anno Coelestinus Papa circumventus suâ simplicitate & quorundam calliditate, resignavit Papatum, intravitque eremum, & electus est Benedictus Cardinalis, Bonifacius octavus dictus, tunc & pax firmata est inter Reges haecenus discordes. Hoc anno congelatum est mare in tantum, ut equitare possent inter Aslogam & Iuthiam. Anno MCXCVI. rediit Româ Dominus Nicolaus Alonis Vbsalæ oriundus, primus Decanus à Domino Apostolico Bonifacio Archiepiscopus confirmatus, consecratus, insulatus & palliatus, applicans Vbsaliam in vigilia B. Erici, & Missam Episcopalem celebrans die S. Olavi, ac in eadem Missa Domina Ramburgis Abbatissa in Scogh, cum aliis quatuor dominabus est consecrata ab illo. Eodem anno Holmia & Ludosia comburuntur. Anno Domini MCCXCVIII. concilium provinciale celebratum est Arbogiae, circa festum Beatae Margaretae virginis, Domino Nicolao Archiepiscopo praesidente. Eodem anno reparatum est monasterium Scogh. Anno Domini MCCXCXVII. cum jam tempus advenisset, quo rex Birgerus Magni filius, desideraret cum desponsata sibi virgine Mereta Danorum Regis filia matrimonium consummare & nuptiarum solennia celebrare, accedente ad hoc ipsum consensu & voluntate Domini Torchilli Marschalci, regni gubernatoris, & Regis juvenis provisoris, tutoris & curatoris

ipsi

ipſius Maſchalei induſtria, providentia, ſollicitudine & labore, in celebriore oppido regni Stocholm nuptiarum præparantur expenſæ. In quo multitudine Baronum & Militum non modica confluite, nuptiarum ſollemnitas & convivii magnificentia longo tempore perduravit. Affuit in hac Curia tam ſolenni frater regis Dux Ericus, juvenis nimium ſpecioſus, modeſtus, largus, affabilis, tractabilis & omni morum venuſtate coruſcans. Quem Primates & Nobiles atque plebei, teneræ dilectionis affectu, pro ſuarum virtutum excellentia venerati ſunt, non minus quam Regem honorantes eundem: quem rex Birgerus Militem fecit, & alios quamplurimos conſequenter. Licet autem Regina nihil aliud quæſiverit, aut habere voluerit ratione Donationis propter nuptias, niſi ut Magnus Algotus liberaretur, propter quod extitit multipliciter commendata; tamen rex Birgerus infra ſcriptam fecit donationem.

Omnibus præſentis litteras inſpecturis, Birgerus Dei gratiâ rex Sueorum, Gothorumq; ſalutem in Domino ſempiternam. Rationi conſonum arbitramur ut ea quæ Principes providâ diſpenſatione pro bono pacis, & mutue dilectionis vinculo geſta ſugaciter fuerint & ſtanta, ipſorum ſucceſſores ſtabilians & obſervent. Hinc eſt quod inter Magnificos Principes ac Dominos, Ericum quondam Danorum regem, & dilectum patrem noſtrum Magnum regem Sueciæ, felicitis recordationis, tempore ſponſalium inter Dominum Ericum regem nunc Dacie illuſtrem, & dilectâ ſororem noſtram Dominam Ingeburgem ex una parte, & nos & conſortem noſtrâ ex altera contractorum, placitum extitit in hunc modum: Quod quicumq; noſtrū, ſcilicet Dominus Ericus nunc rex Dacie præmiſſus, vel nos, prius matrimonium conſummaret contractū, rite ſuas nuptias celebrando, quantacumq; Donatione propter nuptias ſuam uxorem honoret, ad tantam donationem ille noſtrum aut ſubſequenter ſuas nuptias celebraret, ſue uxori tenere ut aſſignare. Nos igitur eandem conſortem noſtrâ dilectâ omni honore et dilectionis privilegio, quo poterimus proſequi cupientes, ut tenemur, ſibi et omni Fiedrundiæ cum obventionibus & redditibus dedimus & aſſignavimus, pleno jure perpetuo poſſidendam, ratione Donationis propter nuptias ſupra dictæ, una cum villa Forenſi Enecopia, in eadem terra ſita, conditione ſervata eadem & conſimili, quâ donationis ſororis noſtræ prædictæ, ab ipſo Rege Dacie fuerit aſſignata. Si vero præmiſſi redditus de prædicta terra & villa Enecopia

provenientes, quid minus valuerint seu minoris fuerint, quam quod præclarus princeps Dominus Ericus rex Danorum prædictus sorori nostræ dignoscitur contulisse, nos de bonis nostris aliis, defectum huiusmodi, in locis ipsi uxori nostræ aptioribus & utilioribus ita supplebimus, quod eadem donatio nostræ tanta sit penitus in redditibus, quanta donatio facta ipsi sorori nostræ per Dominum Regem Dacie prædictum. Datum anno Domini MCCC. die Pentecostes.

Fecit idem Birgerus & aliam Donationem propter nuptias eidem Reginæ de Huseby Trögh. Fecit etiam statuta quædam & ordinationem ac modum gubernandi regnum post mortem suam, ad bonum uxoris suæ & filiorum. Item de decimis pauperum quas anno Domini MCCXCIX prohibuit. Item ipse emit bona immobilia decita filiis Comitis Holfatiæ & Schavvenburg ex Ingeburge filia regis Valdemari pro MCCC. marcarum argenti ponderis Colonienfis, juxta compositionem factam in Helsingborg. Peractis verò ex more quæ ad solennitatem pertinebant Regalium nuptiarum, Marscalchus Torchillus regio nomine navalem paravit exercitum, in multa abundantia victualium & armorum militarium apparatus. Assumptis igitur Militum & militarium satellitum MCC. armatis, classe nobilissimè expeditâ, festinant ad Careliæ Ruthenorumque confinia, apertissimoque ibidem loco reperto pro sortalicio erigendo, inter duos fluvios qui sunt Nÿen & Swartå / castrum munitissimum fabricarunt, quod Landzkrona vocaverunt. Quod postquam ad Ruthenorum pervenit auditum, egressi sunt quasi vir unus, habentes in uno exercitu XXXI. mille pugnatorum, juxta relationem interpretum, & eorum qui viderunt, verisimilem conjecturam. Constituerunt autem de gente sua duos exercitus, unum videlicet equestrem, & alterum navigio expeditum. Est enim mare medium dividens Careliâ & Russiâ, quod vocatur Hvvitaresk. Tunc Marscalchus qui Suecorum exercitui præsidebat, audito quod in insula quadam maris ejusdem pascaret pars aliqua Ruthenorum, DCCC. viros navigio expedit, quendam Haraldum eis præficiens principem & rectorem, mandans ut ad præfatam insulam applicantes, in hostilem exercitum insultum facerent, & pro obtinenda victoria laborarent. Cumque aliquantulum processissent, & prosperi

vex

vētorum afflatibus lato remige ducerentur, subito cu-
 jusdam rabies tempestatis aërem obduxit caligine tenebro-
 sâ, & contrariis ventis irruentibus, funduntur imbres & gran-
 dines, & cum tonitruorum rugitu fulgura inardescunt.
 Tempestuosi igitur maris fluctibus concitatis, naves ven-
 torum rapiuntur impulsu, & factæ retrogradæ, vix tan-
 dem cum extrema difficultate ad aridam pervenerunt. Et
 nisi fuissent in terram subductæ, omnes fuissent favitiâ
 ventorum & tempestate confractæ. Cumque brevi tem-
 pore in loco præfato miles lassatus, quietis causâ paulasset,
 apparuerunt non longè abinde M. naviculæ Ruthenorum,
 quas Lodia vocant, continuo passu magis ac magis ap-
 propinquantes. Visâ ergo multitudine tantâ adventantium
 bellatorum. Sueci qui hætenus contra procellosi maris
 laboraverunt tempestatem, fugæ præsidio se dederunt, ut
 parti sui exercitus reliquæ sociati, sibi forent auxilio, &
 cœqualibus animis confingerent contra hostes. Igitur
 Rutheni hos continuo insequentes, & loco stationis, quo
 navium glomerata congeries, quasi in portu tranquillissimo
 quiescebat, cominus accedentes, subtili quodam ingenio
 strues lignorum altissimas super fundamenta trabium com-
 ponentes, incensas & vehementer ardentes, torrentis
 impetu raptas ad naves Sueorum dirigi disponebant. Sed
 palis quibusdam in meatu defixis, quantum temporis permi-
 sit angustia, aliisque exceptæ obstaculis, & donec consumptæ
 perirent, retardatæ ac retentæ, sine frustrabantur intento.
 Egressi proinde Rutheni de navibus, ferocibus animis pro-
 silunt in terras, armis induti micantibus, & novorum loca
 hospitum aggrediuntur. Sed provisi Vplandeses de præsidio
 opportunis, sic eos excipiunt ad pugnandum, ut majorem
 partem exercitus Ruthenorum prostraverint, reliquis captivis
 ductis aut fugatis. Exercitus verò eorum equester, in quo
 erant 3 M. pugnatorum, propterea destitit congressu.
 Nam unus Sueorum Matthias Ketelmundson, acceptâ li-
 centiâ à Marscalcho, accessit eorum exercitum in nemore
 quodam pausantem, provocans eorum quempiam ad singu-
 lare ceramen, quemcunque dare vellent, & usque ad noctis
 tenebras expectans ac exprobrans, sic eos perterruit ut
 nocte æquente furtivè fugientes, minime comparerent. Iam

enim Sueci se disposuerant, ut in eos impetum facerent si mansissent. Castro igitur Landzkrona firmiter ædificato, & victualibus abundantissimis atque munimentis necessariis roborato; præficitur eidem capitaneus Miles nobilis, strenuus & robustus Dominus Steno vacatus, CCC. sibi sociis & famulis sociatis. Reliqua verò exercitus multitudo, ad redeundum in patriam se disponit. Navibus ergo suis ad annis extrema deductis, & in malis aggressu dispositis, ventum sibi congruum expectabant. Sed expectatione longâ attradiati, equis eductis navibus, terras inimicorum invadunt, igne & ferro cuncta vastantes, præsertim Ingriam & Valandiam spoliantes, Duce & Principe Mathiâ Kerelmundson. Quibus perperatis reversi ad naves, prospero navigio in patriam redierunt eo tempore, quo Regina post partum purificationis gratiâ templum ingressa primogeniti sui Magni puerperio est dotata, scilicet videlicet Michaëlis, toti patriæ gaudio duplicato: tum quia natus esset Regi primogenitus, futurus, ut sperabatur, regni gubernator, rector & hæres; tum quia optata & desiderata nova de adventu pugnantium, & incolumitate remanentium sunt audita. Sed extrema gaudii luctus subsequens occupavit. Victualia enim eorum in castro novo Landzkrona, in multa abundantia comportata, cum murus adhuc novus esset & humidus, supervientis æstatis ardore, omnia in putredinem sunt conversa, ut homines inde gustantes morbos diversos incurrerent, ita ut cum in mensâ sederent, dentes eorum à faucibus laberentur, morbo specialiter illo qui dicitur Hypofarcha, vulgariter autem Skörbiugg, totâ præne multitudine laborante, ut multis excedentibus à vita, multis & de loco fugientibus, castrum relinqueretur quasi absque habitatore. Et cum quidam ex eis mittere in patriam pro novis & recentibus victualibus decrevissent, Miles quidam restitit dicens, non debere inquietare eor Marichalci, quia potens esset Deus eis modo alio subvenire.

Medio tempore Rutheni considerantes, quale præjudicium eis incumberet ex huiusmodi fortalicio sic erecto, collegerunt exercitum multitudinis admirandæ, partem tamen aliquam præmittentes, tales insidias prætendentem. Mituntur enim aliqui, sed pauci, ad ostia annis ubi in mare labitur, quasi

quali m
ibus, &
castro;
tur. Vi
remane
nabant
venient
nem re
vel dis
infinger
& ad ca
Tripl
has in
transse
grandi
inxie
sent an
vel eg
noctua
alterna
pugna
mentu
derent
qui de
vero f
sende
pro o
atque
se ho
chius
nulla
lissim
dem
men
ad li
terem

quasi meatum sive transitum præclusuri, reliquis procul stantibus, & eventum rei expectantibus; Et cum egressi fuissent ex castro, intercepti ab eis morti traduntur, aut captivi ducuntur. Visis igitur his qui ad extrema annis tendebant, hi qui remanebant in castro, cum vix essent XX. sumptis armis festinabant post eos, ut scirent quid operis essent aggressuri, & venientes ad ripam ubi fluvius præceps ruit in mare, neminem reppererunt, nisi ligna duntaxat, & palos præacutos, quos vel disposuerunt, ad claudem dum meatum annis, fundo intigere, vel se simularunt id facturos. Inde ergo reversi, & ad castrum denuo regressuri, in latentes insidias inciderunt. Triplici enim statione disposuerunt turmas suas sed omnes has in multo hostium cruore, nec absque gravi sua læsione transeuntes, salvi pervenerunt ad castrum. Tunc repente grandis supervenit exercitus, & strictâ obsidione circumcinxit inclusos; nec erant in castro nisi XIII. viri, qui possent arma movere, aliis jam præmortuis, vel languentibus, vel egressis. Hostes igitur præforibus existentes, & diu noctuque diros facientes insultus, ac crebra vicissitudine alternantes, infatigabiliter pugnauerunt. Viri autem XIII. pugnantes de castro, nullum habuerunt penitus sublevamentum. Igne igitur injecto, cum cuncta ædificia jam arderent, quidam in locis suis telis aut incendio perierunt, & qui decumbebant ægroti, gladio necabantur, aut igne; qui vero fugere potuerunt, in quodam cellario diutissime se defenderunt. Capitaneus autem Dominus Steno loquutus est pro omnibus, ut eos vivos & captivos acciperent, & perpetuæ adscriberent servituti, & in hæc verba armis projectis, ultro se hostibus tradiderunt. Dixit autem unus cui nomen Torchillus Anderson, ne inquietetis Marscalcum. At illi nulla ad hæc responsa reddentes, gladiis eos & hastis crudelissime perforabant. Qui vero se in cellario incluserant, tandem pugnando viriliter restiterunt, donec præstitis iuramentis de vitæ securitate & membrorum sospitate, exirent ad hostes, qui & captivi cum spoliis fuerunt abducti. Sic terminata est lætitia de triumpho jactato.

Hunc timeat casum, qui se non tempore munit.

Anno Domini MCCC. fuit annus Lubilæus sub Bonifacio Papa, & Reges Sueciæ & Angliæ concordati.

Eodem anno Imperator Tartarorum, fugato Soldano, ac quisiuit Ierusalem, & totam Terram Sanctam, subiciens eam asseruit Christianitati, prætendensque assignari eam Principibus Christianis, sed non crediderunt ei. Dicitur etiam tunc scripsisse Domino Apostolico, asserens se velle fieri Christianum. Tunc quoque ædificatum est in malo signo castrum Landzkrona, & tunc obiit Dominus Petrus Episcopus Arosiensis Nidrosiæ, exulans à regno propter minas Domini Torchilli Marschalei. Eodem anno perfecta est Ecclesia Monialium de Scogu, & à Domino Nicolao Archiepiscopo consecrata cum XII. virginibus, in die Beati Augustini, quæ erat Dominica &c. Anno Domini MCCCIX. regnum Daniæ erat sub interdicto propter Episcopum Lundensem. Anno Domini MCCCXI. apparuit cometa, qui coruscationem velut flammam ignis, per quatuor partes effundere videbatur, circa festum Michaëlis, & deinceps per VIII. hebdomadas in occidente, & tunc destructum est castrum Landzkrona à Ruthenis.

Anno Domini MCCCII. coronatus est Birgerus rex Sueciæ, Sudercopiæ cum regina uxore sua Mareta, ubi creatus est in Militem frater regis Dux Valdemarus, cuius tunc sunt nuptiæ ibidem celebratæ cum filia Marschalei Domini Torchilli Knutson. Sed processu temporis propter spiritualis cognationis obstaculum sunt, celebrato inter eos divorcio, separati. In quarum nuptiarum Regalium & Ducalium solennitate missica, Dux Ericus frater regis accepit scripta regis Norvegiæ, cuius filiam pulcherrimam virginem desponsaverat, ut transactâ festivitate coronationis, & nuptiarum regis Birgeri, festinaret ad eum Aslogiæ existentem, ut cum eo duceret festi Nalis Dominici festiva solennia. Dux igitur Ericus assumptis secum multis nobilibus & potentibus viris, Dominis scilicet Amberno Dapifero, Matthiâ Ketelmundson postea Dapifero, viro validissimo, Petro Porse juniore, Atvidoque, cum multis aliis famosis & strenuis, cui etiam cum turba magnifica in Norvegiam transenti, junxit se Comes de Vardberg cum multis nobilibus regni Daciæ, sed profugis ob necem regis Erici: cui venienti rex Haquinus cum tota Norvegiæ Baronia occurrens, in multe favore suscepit, similiter Regina. Univerſa autem populi multitudo

ad contemplandum novos hospites congregatur. Iam enim fama celebris præcesserat de Ducis Erici veauitate, & morum honestate multiplici. Postquam autem cum rege Haquino, ejusque Consorte, cæterisque nobilibus regni Norvegiæ, aliquanto tempore in multa jucunditate moram traxisset, acceptâ licentiâ cum sua nobili comitiua, honore illic amplissimo habitus, in patriam est reversus. Horum igitur nobilissimorum principum, Domini regis Birgeri, & fratrum ejus durante concordia, multa vigeat gloria & prosperitas regni Sueorum.

Sed in hac re scire didicisti, *quam brevis est risus, quam longaque lacryma mundi.* Regnum Sueorum simile civitati conuenarum, multos nutrit alienigenas diversarum nationum, similis conditionis cum indigenis, aut forsân melioris ob causam quandam superius memoratam. Hi desiderant disensionem & discordiam in regno fieri, quâ datur occasio ditandi rapaces, vagos & profugos, & non habentes in eo stabilem mansionem. Anno Domini MCCCIII. Marscalchus regni Torchillus Knutson, viduatus duxit uxorem de Alemannia, filiam Comitris de Ravensburg, nuptiis in oppido Stocholmensi magnificè celebratis, Rege & Ducibus pariter invitatis. Nuptiarum autem solennitate peractâ, tractis in partem Principibus ad colloquium, idem Marscalchus pro sui seruatione, & absolutione multa replicans retroacta, cæpit disserere quomodo pater eorum in suis extremis, curæ suæ commississet eosdem adhuc parvulos, & minores existentes, cum eorum divitiis & hæreditariis bonis, cum humiliatione quadam dulcisona se eorum gratiæ submittens, protestans & adjiciens, quod quicquid eorum honori convenerat, pro posse procuraverit: Quem semper se suture dicebat, ad hoc finaliter tendens, saltem sermone, etsi non intentione, quod eo absoluto tû ratione senii, labore tû laborum multorû hæctenus portatorum, alter aliquis assumeretur loco sui, utilior forsân & expeditior in agendis, offerens se nihilominus benevolum & paratum, ubi & quando sibi aliquid per eos fuerit imperatum: Tunc rex cum fratribus suis eo vocaliter commendato, sed nullo certo dato responso, colloquium dissolverunt, ad alia facienda conversi. Duces autem volentes amodo esse sui juris, &

par-

partem sibi debitam habere de regno, à bonis forte sociis informati, quomodo pater eorum cum esset & ipse Dux, fratrem suum regem Valdemarum abjecerit à regia dignitate. Cæperunt cum certis habere colloquium, & inito consilio, elegerunt sibi provisorum & directorem Dominum Ambernum Dapiferum; Mariscalchus autem Torchillus etiam post, sicut antea mansit super negocia Regis. Et hac divisione negotiorum & provisorum, facta est divisio animorum. Ab hoc enim tempore dispositio regni hactenus valde bona, in contrarium est conversa. Dicunt quidam quod præfatus Torchillus, vel ob statum proprium post secundas nuptias excellentiorem, vel parti Regis nimium favorizans, ad multa gravamina regnicolis imponenda, Regem induxit informando; sed & sua temeritate quasi adhuc imperans imponendo; Ideoque omne meritum, favor, industria & commendatio, in priori suo regimine conquisita, in multum rancorem & displicentiam transierunt. Tunc enim ratione Reginæ, importabilibus tributis & exactionibus gravabatur, propter nuptias tam magnifice celebratas populi communitas. Tum cæpit dissensio inter Ecclesiam & Coronam, quia Regales Ecclesiam secularem, & claustra tributis & exactionibus subiecerunt. Anno enim Domini MCCCIII. supra dicto, voluit rex Birgerus per suggestionem Torchilli Mariscalci, Dominum Archiepiscopum & alios Episcopos captivasse. Eodem anno electus est in regem Suecæ Domicellus Magnus filius Birgeri regis, ut ipso deficiente, filius ejus senior tam à Ducibus quam ab Episcopis, & omnibus Consiliariis regni, patre mortuo regnaturus. Cui omnes meliores regni, sicut patri, promiserunt assistentiam contra quamcunque personam. Specialiter autem obligavit se fidelitati Regis, & liberorum ejus, Reginæque Dominus Torchillus Knutson prædictus, juramento, litteris & sigillis. Cui etiam rex Birgerus litteras patentes concessit multorum privilegiorum; quod eum non invitum amoveat, nullum ei præferat, in nullo tractatu excludat.

Anno Domini MCCCIV. incepit dissensio & discordia gravissima inter regem Birgerum & fratres ejus, quæ regnum Sueorum graviter afflixit, & miserabiliter laniavit, ita ut à prima inhabitatione hominum in hac terra, usque ad hoc

tem-

tempus
quod
regni, c
tivitate
no To
memor
vitata.
& ad p
traxit
& certi
regno,
ei inte
propos
aut si p
ti suis
confer
& com
quod
molire
distur
liti,
tutius
noris

Un
Valde
p.tern
gustico
Culbo
libera
extra
mis
paw
issus
aum
fuern
Vome
per ju
tem

tempus, vix fuerit unquam tantis malis oppressum. Et nota quod circa hæc tempora cœpit prophetia super statu ipsius regni, revelata S. Birgittæ, sicut imminente Babylonica captivitate, prophetia revelata est & scripta in Iudæa. Hoc anno Torchillus Marscalchus invitavit tres fratres principes memoratos ad castrum Aranes, solennissima illic habita invitata. Qua finita, cum jam essent in præcinctu revertendî, & ad propria redeundi, Rex provisus & præmeditatus traxit fratres ad partem, dicens puomodo avisatus esset, & certissime informatus, quod ipsi intenderent exire de regno, & se ei opponere, & in ejus præjudicium seditiones ei intentare. Et breviter se expediens sub disjunctione proposuit, nempe si hæc intenderent, eum desuper aviserent aut si pacem cum eo habere potius eligerent, in continenti suis sigillis & literis id confirmarent. Iam autem litteræ conscriptæ habebantur in promptu, ad Regis conceptæ & compositæ voluntatem. Et forsitan auditum non fuerat, quod illi usque ad id tempus aliquid in Regis præjudicium molirentur. Sed hoc modo hostis antiquus ad futurum disturbium Regis animum incitavit. Tunc illi in arcto positi, & hac alternatione constructi, eligentes quod hac vice tutius erat, consenserunt juxta Regis voluntatem hujus tenoris litteras sigillare.

*Univerſis præſentes litteras inſpecturis, Ericus Sueorum, & Valdemarus Finlandiæ, Dei gratia Duces, ſalutem in Domino ſempiternam. Tenore præſentium conſtare volumus evidenter, nos Magnifico Principi ac Domino, D. Birgero, Dei providentia Sueorum Gothorumque regi ſemper illuſtri, fratri noſtro chariſſimo, ex mera & libera voluntate firmuer promiſſiſſe, fide præſtitâ corporali, quod noſ extra regnum ſuum nunquam movebimus, nec aliquatenus transfere-
mus ſine ipſius Domini noſtri regis requiſitione ſpeciali, & licentia pariter petita & obienta. Promiſimus etiam quod in præſentiam ipſius Domini noſtri regis nullatenus veniemus, niſi per ipſius litteras, aut mandatum certum ad determinatum nobis diem, & in locum fuerimus vocati. Et cum taliter vocati fuerimus, ad ejus præſentiam veniemus cum tot perſonis & equitibus, quot ipſe Dominus noſter rex per ſuas litteras, vel mandatum certum nobis duxerit limitandos. Cæterum promiſſimus ac fide ſtabili ſpondemus, quod per nos, aut noſtros,*

vel alios quoscunque, litteris vel nunciis, extra regnum vel intra, nunquam talium quicquam movebimus sive faciemus, nec moveri nec fieri procurabimus, nostris consiliis vel factis, palam vel occulte, de quo, vel quibus, ipsi Domino nostro Regi, aut uxori sue charissime Domine Merete regine illustri, aut liberis eorum, sive etiam eis fideliter adherentibus, damnum aliquod aut nocumentum posset provenire. In cuius rei testimonium, robur & evidentiam, secreta nostra, quia penes nos alia sigilla non habemus, presentibus duximus apponenda. Datum apud Avaranes, anno MCCCIV. pridie Kalend. Maii.

Anno a. præcedenti sigillabant litteras electionis Domcelli Magni filii Birgeri regis, in regem die B. Ioh. Baptistæ electi. Datis his litteris statim ab invicem, sed amicabiliter, quantum videri vel apparere potuit, separantur, Rege propterante ad VVisingzöö, & Ducibus ad Rackaby. Paucis autem exinde diebus evolutis, Duces ad Regis præsentiam per litteras præceptorias evocantur, vivæ vocis oraculo responsuri ad ea, quæ in eorum absentia samabantur. Quibus acceptis, licet salvi conductus vicem præferre viderentur, milites qui Ducibus adhærebant fidem adhibere nolentes, sibi de subrefugio providebant. Solus Dux Ericus cum paucis clientibus, Regis se conspectui præsentavit, multâ morum honestate, & status decentiâ, & salutationis ac reverentiæ urbanitate, ut sui moris erat, Regem officiosissime salutans. Quia salutationis & humilitatis exhibitione contemptâ, Rex torvo vultu & animo indignanti intueri cæpit, moxque per Episcopum quendam qui in ejus tum erat præsentia constitutus, articulos quosdam jussit recitare in publicum; in quibus quædam Regiæ dignitatis offensæ, quibus Ducem deliquisse dicebat, continebantur inscriptæ. At ille noluit, dicens talia convenientius per alium quam per eum, cum presbyter esset, potius proponenda. Tunc Miles quidam qui aderat jussus à Rege infra scriptos articulos, Duce stante ac tacente, proposuit. Primus quod contra Regis expressum mandatum, fecisset exportare de regno esculentia sive victualia, in annona, in butyro, lardo & aliis quibuscunque, in magnum detrimentum regni, & in contemptum non modicum Regiæ Majestatis.

II. Articulum esse dicebat, quod Dux armatâ manu trans-

ierit

ierit per terram Regis, cum hostibus S. M. faciendo violentiam contra immunitatem Coronæ.

III. Articulus, quod miles Ducis verberasset portarium regium, qui castrum custodiebat ejus, pro eo quod noluit eum intrmittere.

IV. Quod curiam suam multâ pompa hastiliforum repleisset, ita quod in omni studio militari, Regales milites & ministri nihil essent in comparatione militum Ducis; Quæ omnia fieri asseribat in Regis odium & contemptum.

Tunc Rex in furore surrexit, & nimia ira repletus dicebat: Si non assecurasssem vos litteris meis, jam experientia cognosceretis quid mercedis reportare deberetis: sed usque ad solis occasum induciæ vestræ durabunt. Ad hæc uno tantum verbo Dux responsa refudit: *Vtrum scilicet securum eum abire liceret?* Quem Rex mandavit festinanter discedere, & sibi prospicere in futurum. Et in continenti eum consueta solennitate & jurejurando sunt à regno perpetuo profugi judicati, & exilio deputati. In hac vero angustia & temporis penuria nobiles Principes constituti, quid eligerent ignorabant. Veruntamen quia periculum erat eis in mora, cursu præcipiti regni limites egredi festinabant. Sed quo diverterent, nescii ferebantur in incertum. Considerantes autem quod Ericus rex Daciæ gener eorum esset, utputa habens sororem eorum uxorem, sperabant consolationis aliquid apud eum invenire, & ideo versus Daciæm duxerunt continuo gressus suos. Ad Regis autem Daciæ præsentiam venientes, minus hilariter ab eo suscepti, minusque favorabiliter habiti, doloribus suis dolore super addito consternati, brevi apud eum tempore perstiterunt. Confiscantur interim eorum bona, & castrum Nycopense de manibus eorum ereptum, à Regis satellitibus occupatur. Rex quippe Danorum, effi Ducibus esset affinis, eorum scilicet sorori matrimonio copulatus; Regi tamen Birgero amplius attinebat, eo quod alter alterius sororem haberet uxorem. Sed & regina Suecorum Merera, apud fratrem suum Regem Daciæ pro Ducum contumelia & opprobrio, ut potuit, laborabat. Pausabant tamen in Dacia, donec eadem ætate celebrato apud Fragedaal parlamento, convenissent ibidem Reges, Birgerus Sueciæ & Ericus Daciæ, spem habentes quod in hoc colloquio aliquid

ex

ex parte eorum pro pace & concordia tractaretur. Sed cognito quod pro eorum potius fuisset exterminio laboratum, in Norvegiā diverterunt, exponentes Regi Norvegiæ Haquino, quomodo frater eorum bonis hæreditariis, & parte regni eis debita spoliasset, & insuper eos vita privare intendere. Tunc rex Haquinus pie eis compatiens, promisit se fideliter pro eis laboraturum apud fratrem eorum in gratiam restituendis. Quod si minus proficeret, asseruit se eorum necessitatibus assuturum, vel non defuturum. Vnde ad preces Reginæ Norvegiæ mox assignavit eis civitatem & castrum Kungella. Quo accepto, victualibus ipsum & armis fortissime munierunt. Distat autem Kungella à Ludosia duobus milliaribus. Audiens igitur rex Birgerus, quod fratres sui Duces munitionem illam occuparent, suspicatus est quod exinde latrocinia & deprædationes in regno Sueciæ exercerent, propter quod quanto citius erexit fortalitium munitissimum in Gulbergzhed, ut esset obstaculum volentibus ex ea parte Vestrogothiam incurfare: Sed habebant Duces validissimos & expeditissimos bellatores. Quia non obstante castro prædicto Gulbergzhed, continuis incursionibus Vestrogothiam invaserunt, & rapinam inde innumeram distraxerunt, captivantes Benedictum Legiferum Vestrogothiæ, & inde Ludosiam bonis omnibus spoliantes, & tandem eam igne funditus concremantes. Et alia damna quamplurima regno Sueciæ inferentes, ædificaverunt castrum in Daal, Dalaborg nominatum, affigentes rusticos circumpositos oncribus importabilibus in erectione fortaliti memorati.

Tunc rex Birgerus misit octo Milites sibi fidelissimos, qui observarent vias & transitus qui esse possent inter Norvegiā & Daal, ut essent præsidio habitantibus illic contra Ducalium satellitum insidias & insultus. Qui partes illas intrantes, apud fluvium & pontem Agnabro confederunt, & pontem submoventes & dissipantes, fluvium impertransibilem reddiderunt: sed nihilominus non longe à fluvio moram trahendo pausabant. Quo cognito, Dux Ericus fidelem suum vocat Matthiam Ketilmundson, virum strenuum, audacem, & in rebus bellicis virum expertissimum, asserens locum esse prædæ obtinendæ. Quo ad prælium exultante, Dux adiecit: Ne lateris in vacuum, quia nulli

est tibi facultas fluvium transeundi ; Iam enim illi pontem dissipaverunt, nec duo ligna relicta sunt pariter. At ille : Si etiam pontem totaliter combussissent, ego fluvium, vita comite, pertransibo. Assumptis ergo quos voluit de familia Ducum eques pervenit ad fluvium cum jam noctis tenebræ, ut nemo ab altero videretur, adessent. Ductore igitur Matthiâ iter periculosum aggressi, lati & profundi fluminis alternatis passibus natando & vadando, omnes salvi, uno duntaxat excepto, alterum litus attingunt. Flamina vero struis accensæ hostium indicat stationem : Lento igitur gressu & furtivo tandem accessu, in hostium castra irrumpunt, & quodam currente, & adventum hostium nunciante, quoniam in loco Milites Regis dormirent deprehendunt. Dissidentes ergo festinanter ab equis, irruunt in stabam, in qua octo Milites, quos Rex illuc direxerat, dormiebant, inermes & nudos eos sine difficultate captivant. Reliquam deinde multitudinem concludentes, divisis spoliis ; armis, equis, pecuniis & vestibus, cæterisque omnibus quæ apud eos reperire poterant, captivam duxerunt captivitatem, dona dederunt hominibus, Domini scilicet suis Ducibus, quorum auctoritate & intuitu hæc egerunt. Tunc rex Birgerus de toto regno suo grandem collegit exercitum, X. millia robustorum, ascendens cum eo in propria personâ, ut castrum Daleborg obsideret. Quo intellecto, Duces supplicare regi Haquino, ut auxilium ferret castro Daleborg conservando. Ille vero eorum precibus inclinatus, fideles suos ad se convocans, iussit eos cum Duce Erico ad tuendum castrum suum in Sueciam ire. Quâ ille expeditione munitus, moræ impatiens ad succurrendum suis in castro relictis, festinus accelerat : Vterque igitur exercitus loco certaminis appropinquat, & cum jam in præcinctu congregandi adessent, prudentum consilio & rogatu ad concordiam redierunt. Et ad hoc res gesta est, ut Duces in gratiam Regis recepti, bona hæreditaria, & partem regni sibi debitam obtinerent, & donaria quædam Regiæ magnificentiæ sortirentur.

Erat nihilominus Dux Ericus illius apud regem Haquinum prærogativæ, ut castro Kongella semper sibi salvo, posset in regno Norvegiæ, ubicunque liberet, morantur, aut eligere mansionem. Quâ Regis benevole-

tiâ uon contentus, quadam die dum Rex hilarior esset petiuit sibi concedi castrum VVardbergh. Ad quod Rex ita respondit: *Non est nostrum concedere, quod non in nostris residet potestate. Castrum enim VVardberg Comiti Iacobo attinet, et est suum.* Cui Dux: *Si quo modo Comes Iacobus consentiret castrum dimittere pro pecunia, siue argento, valde mihi accomodum foret.* Et insistente, circaque id ipsum laborante, & inducente ipso Duce Erico, Comes præfatus pro certa summa pecuniæ, VVardberg cum attinentiis tradidit regi Haquino, & effectualiter assignauit. Quod ille mox Duci Erico concessit, cum media terra Hallandiæ. Et nota quod hæc sint gesta regnante in Dacia Erico potentissimo. Qui nec regi Norvegiæ savebat, cum quo sæpe dissensit, nec Duci Erico, faciente Reginâ Sueciæ sorore suâ, nec Comiti Iacobo, suspecto pro occisione regis Erici patris sui. Et tamen se de his tractatibus, de castro VVardberg & terra Hallandiæ minime intromisit, quasi diceret: Nihil ad nos de his quæ foris sunt.

Anno Domini MCCC.V. facta est concordia inter Regem Birgerum & fratres ejus Dominos Duces, in die B. Sigfridi. Similiter inter regem Daciæ, & regem Norvegiæ, sed parum duravit. Eodem anno obiit Dominus Nicolaus Alonis, Archiepiscopus Vbsalensis, & postulat est Dominus Nicolaus, prius Episcopus Arosiensis. Hoc anno captivatus est per Regem & Duces, Dominus Torchillus. Knutson Marscalchus, & quondam regni gubernator, & horum fratrum Principum tutor & educator. Captus est autem in Lenom, & compedibus constrictus, ad Stocholm perductus & incarceratus, & tertia exinde die celebratum est divortium inter Valdemarum Ducem, & Christinam filiam Domini Torchilli, qui Ducem Valdemarum de sacro fonte levaverat. Captus est circa festum Nicolai, & circa carnisprivium in Sudermalm decapitatus, & ibidem sepultus, negata ei etiam Ecclesiasticâ sepultura. Sed circa festum Pentecostes obitum fuit a Rege, ut inde translati, sepeliretur apud Minores conventus Stocholmensis. Hæc egit in eum rex Birgerus consilio fratrum suorum Ducum, nesciens in quem finem tenderent consulentes. Qui eodem anno ipsum Regem captivarunt Consiliarii

destitutum. Fiunt enim amici Herodes & Pilatus, & crucifigetur Christus.

Eodem anno captivati sunt à Domino Erico, Dominus Benedictus Legifer Vestrogothorum, & Dominus Gunno Grijs. Anno Domini MCCCVI. circa festum Nativitatis gloriosissimæ virginis, Duces celebrant nuptias quibusdam servis suis in Bielbo, in multa pompa & solennitate ac gloria seculari. Miserunt autem his diebus omnem pene multitudinem servorum suorum ad curiam suam Hundhamar, quæ erat circa Kolmaren, aut ad alia quædam loca Vplandiarum, diligenter instructorum de agendis. Erat enim Ducū hæc industria in malum, ut venirent ad Regem in potentia, sed occulte, quem captivare volebant. Fama igitur de nuptiarum solennis, illic eos esse narrabat, sed jam eorum exectus in Vplandia expectabat. Finis ergo nuptiis antedictis, continuo Duces cum paucis post servos præmissos, sine fama præconio ascendentes, ad curiam suam Hundhamar equites pervenerunt. Vbi relictis equis, & servis assumptis, furtivo discurfu venientes ad Meler, ubi major poterat navium copia reperiri, quas intrantes, & armis ac viris implentes, veloci remigio pervenerunt ad Hatuna. Vbi tunc didicerant Regem cum Regina & liberis in regali curia residere, die Archangeli Michaëlis, horâ quâ Rex meridie pautabat in mentâ. Qui benigne ac fraterno favore suscepti à Rege, traditis sibi certis domibus ad manendum. Vestes & quæ in navibus attulerant, induxerunt in illas. In quibus familiares Ducum occulte se ad prælium munientes, & arma necessaria induentes, parati ad prædam, Dominorum suorum super agendis imperium expectabant. Die igitur ipso B. Michaëlis ad occasum sole vergente, Regem captivandum invadunt, cum ipso Reginam & liberos, duos filios ac filiam; Dominum etiam Nicolaum Episcopum Arosiensem, & sex Milites, & sedecim Armigeros captivantes. Unus autem servorum Regalium, Arvidus nomine de Smalandia oriundus, in ipso captivitatis tumultu rapuit primogenitum Regis Magnum, & usque in Daciam portavit in humeris suis, veniensque cum eo ad regis Danorum Erici, fratris matris illius præsentiam, eum in gremium Regis iniecit in multo profluvio lacrymarum.

120 HIST. ERICI VBSALENSIS
LIBER QVARTVS
HISTORIÆ SVE-
CORVM GOTHORVMQVE.

REx igitur captivatus, juxta quorundam consilia, assignavit Duci Erico regnum cum omnibus castris, civitatibus, & munitionibus, & debito fidelitatis. Licet præfati castrorum nihilominus aliquanto tempore secundum fidelitatis debitum, ad manus Regis castra tenerent. Quæ tamen Duces mox omnia obsidentes, infra annum cum totius regni obedientia obtinebant. De loco proinde captivitatis cum rege properantes, Holmenſe oppidum quidem acceperant primo accessu. Sed qui castrum tenebant, responderunt se non duros, quamdiu scirent regem vitam agere in humanis. Ponentes igitur Duces obsidionem ante castrum Holmenſe, & Mathiam Ketelmundſon, virum industrium, obsidentibus præficientes, duxerunt captivum suum in Nicopiam, arctæ custodiæ mancipantes, sed vitæ necessaria & solatia in abundantia ministrantes. Interim Rex Danorum ingentem paravit exercitum, iturum in Sueciam ad liberandum à captivitate regem Birgerum, & ad compescendam Ducum insolentiam attentatam. Quo comperto, Duces ipsi collecto quam velociter exercitu, ad regnorum confinia properabant. Sed intellecto quâ Daci vitâ liberentur intrare, ad locum illum, ut eis occurrerent, festinabant, venitque prior Suecorum exercitus ad Axvium Pogafund; ubi postquam octo diebus expectasse, supervenit Danorum armata phalanx, & terribilis acie ordinata. Ad hunc conspectum Suecorum audacia nihil mota; congressumque stabat impavida. Agentibus autem viris industriosis & sagacibus, prius armis inter eos induciæ sunt firmatæ. Sequenti die affuit Dux Selandiæ VValdekerus, nam illi sita erat per gratulationis gratia. Dux autem Ericus, cum Norvegiarum circa Garam Olai, spem habens quodammodo, in matrimonium traderetur, tanta quo commotus, animam suam commisit. Paraverat enim in Selandia nuptiarum, & nuptiarum, tan-

quam

quam certus & indubius matrimonii consummandi. Regem proinde Norvegiæ accessurus, invenit eum in Krakö, cui cum de filia ducenda faceret mentionem, Rex reperit castrum VVardberg, quod ei, fide mediâ, commisisset, adjungens nili castrum restitueret, filiam suam obtinere non posse. Cui Dux in hæc verba respondit: *Gudh gisve henne lögta chvar hen gâr: VVardberg får tu ey åter i öbo. Deus ipsi prospera quæque concedat, ubicunque versatur. VVardbergum non recuperabis hoc anno.* Instabat etiam comes Iacobus ut castrum suum recuperaret, sed uterque laborabat invanum. Conversus inde transiit ad Kungella, & cum servis suis ac amicis paratas expensas pro nuptiis, in multa læticia continebat. Dux autem VValdemarus tempore peregrinationis suæ in partibus alienis, in his devotionibus suis mercede conduxit stipendiarios DCCC; cum equis & omni armorum bellico apparatu; Quos præcedens in patriam, paravit necessaria tantæ multitudini adventantium bellatorum. Tunc Dux Ericus destructo in parte castro Holmensi, elegit de VVlandia D. electissimos bellatores. Et quia festum Natalis Domini tunc instabat, quo treugæ inter regna firmatæ non erant amplius duraturæ: appropinquante v. sine treagarum, Duces cum suis Militibus, stipendiariis & Armigeris congregatis, Danorum finibus appropinquant; quod cum audisset rex Danorum Ericus, paulatim præire disposuit exercitum suum, ut occurreret Ducibus Scaniam defensurus. Iamque pars exercitus ejus passagium Oeresund transierat, quam in manu fratris sui dederat, erantque victualia in abundantia comportata, ut Rege veniente cum exercitu principali, commode posset tanta multitudo pugnantium sustentari, sed alii in labores eorum intulerunt. Prævenierunt enim Principes regni Suecorum, Duxes Ericus & VValdemarus, & quæ parata erant Regi Danorum, & exercitui suo pro festo Natalis Domini, & expeditione continuanda, subito superveniens Suecorum exercitus, per duos dies & noctem unam, in oppido Nabyung, ubi hæc comportata fuerant, conquiescentem larga dispensatione consumpsit. Vbi etiam fratrem Regis, Daclæ cum C. armigeris & totidem equis, & rebus multis bellicis captivabant. Inde progressi, lento

discurso omnem pene Scaniam lustrantes, ignis incendio devastabant, pausabantque die & nocte Natalis Domini in villa Graneby, fugientibus incolis ad latebras & condensa sylvarum. Tendentes autem versus Hallandiam, nulla reliquerunt ædificia incombusta, donec intraissent Hallandiam, cui omnino pepercerunt ab igne, quia Dux Ericus habebat castrum VVarberg à rege Norvegiæ Haquino, & cum castro mediam Hallandiam. Alteram vero medietatem habebat Christopherus frater Regis Daciæ, quem Dux Ericus asseruit esse suum amicum. Nichilominus tam Hallandiam quam VVestrogothiam miserabiliter vastaverunt, omnia quæ invadi poterant, consumentes & reliqua spolia auferentes. Erat enim major pars exercitus eorum Alemanni, quos adduxerat Dux Valdemarus, qui ideo venerant ut divites fierent spoliando, nec erat qui eos à spolis prohiberet. Rex autem Danorum qui populum plurimum congregaverat, destitit eâ vice à pugnando, nec attentavit pro tunc aliquid contra Duces, eo quod in tota Scania & VVestgothia, & in omni loco per quem transiturus fuisset, nulla omnino viæualia haberentur. Providerant enim Duces ne quid remaneret intactum, unde Rex posset cum suis vel breviter sustentari. Sicque Duces pacifice, salvo suo exercitu, perviam unam quasi aquilæ volantes, Scaniam intraverunt, & per aliam viam regressi sunt in regionem suam. Dimiserunt igitur Suecos milites & satellites singulos in domos suas; Alemannos autem per civitates regni divisos constituerunt, ut cives eos in personarum viæualibus sustentarent; rustici vero circumpositi necessaria eis pro equis deferrent. Dissurrebant autem servi, & viliores Alemannorum per villas & oppida rusticorum, rapientes & vendicantes sibi quæcunque voluerunt. Sed accidit unum ex his qui Sudetopie debebant, excurrentem ad rusticos, & more solito rapientem ab uno rusticorum, aut pluribus vulnerari: unde commoti Alemanni, qui illic morabantur, armati in multitudine & præparati ad bellum, Alemanni rusticorum multitudinem occiderunt. & hæc faciebant impune. Et reputantur Sancti qui tantis malis guerrarum, rapinarum, aut cæterorum innumerabilium malorum, nullo jure, sed solâ suâ superbiâ præstiterunt occasionem.

Æstate sequenti, anno scilicet Domini MCCCVIII. rex Danorum Ericus, tantorum damnorum & injuriarum non immemor, immensum exercitum congregatum direxit in Sueciam, quem duxerunt capitanei, Comes Holitiæ, & Dux Slesvicensis VValdemarus, multis eis Principibus sociatis. Sed non dormiebat ille contra quem venerant pugnaturi. Non dum enim ultra præcesserant, quam ad Liungaby, in quem se receperunt quietis caussa. Et ecce subito, & ex insperato supervenit ex adverso Dux Ericus, non quidem in multitudine, sed animositate & fortitudine pugnatorem, de pari pugnare paratus. Sed extitit utrinque tractatum, ut treugæ unius anni & dimidii firmarentur; & sic interim ageretur, ut rex Birgerus à captivitate solveretur, & ad liberatam & gradum suum restitueretur: Rex Danorum cum suis contentus esset, pacem & concordiam intra regna etiam consequenter durare. Sicque uterque exercitus à loca sua, & in patriam se recepit, non æstimatis expensis & damnis, quæ VVestrogothi, & alii per quos transierant, sustinebant. Duce igitur cum Consiliariis regni Suecorum dietam celebrantes in Ocrebro, cœperunt maturo consilio causam Domini regis Birgeri ventilare, & diutius pertractare, quoniam modo esset habendus in futurum, ut & pax fieret inter regna, & quod honoris esset & rationis, ageretur cum eo; Et nihilominus cautela necessaria adhiberetur, ne, si libertati donaretur, regnum aut regnicolas, propter ea quæ contra eum gesta sunt, infellaret, maxime per exercitum aliunde forsitan adducendum. In hoc autem omnium qui aderant, de consensu & beneplacito Ducum, sententia residebat quod si Dominus Rex eos vellent certificare, medio suo juramento & litteris, ac aliis quæ fidem possunt efficere, contenti essent eum à captivitate dimittere, & partem regni non minimam assignare: Et hæc in Quadragesima ac in Ocrebro sunt conclusa. Post pauca vero super eodem negotio, Nycopix constituti, accesserunt ad Regem in castro, audituri utrum vellent eorum subire sententiam, & quæ de eo concluderunt, approbare. Ille vero sicut improvidus indeliberate respondit; Conditiones omnes quascunque sibi præfigerent, indubitanter subire. Sicut igitur formam jurandi illi obtulerunt, ita ille præstitit juramenta. Et sicut litteras

per eum sigillandas conceperunt, ita ille sigillare consensit, non veritus per corpus Christi & sanguinem terribilissime jurare. Quia enim mox solutus auferit, in Daciam se recipiens, clarum est quod eo tempore quo iuravit, non erat suæ intentionis ea servare, quæ perperam sic iuravit. Fugit enim eadem æstate in Gothlandiam cum uxore ac liberis, & inde transivit in Daciam, qui benigne susceptus à Rege suæ miseriæ condolente, & auxilium promittente, mansit aliquanto tempore apud eum. Eodem anno mortuus Hårus Episcopus Stregneusis, & confirmatus est Storbærnus. Eodem anno mortuus Dominus Magnus Abogensis, Et eodem anno confirmatus est Dominus Nicolaus Archiepiscopus Vbsalensis.

Hoc tempore volens rex Norvegiæ recuperare castrum Kungella à Duce Erico, mandavit per literas ut ad eum veniret, in loco tunc designato circa Kungella. Fuit autem intentio Regis, ut Dux cum prope esset ascenderet in castrum, quo facto voluit eum protinus obsidere. Ducis autem spes & opinio erat, ut ei filiam suam, sicut promiserat, daret uxorem; ideo ad eum quanto citius festinavit. Avisatus autem à quodam de intentione Regis, mox ab eo divertit, & permissum nuntium intellecto quod castrum esset peroptime munitum in victualibus, & viris ac armis, (erat enim capitaneus castrî nomine Ducis quidam Miles Dominus Ficko, vir bellicosus & strenuus) in patriam est reversus. Rex autem castrum Kungella per quinque septimanas obfesso, cum nihil proficeret, inde divertit. Sed interim ædificavit castrum Bogabhus, consilio Comitis Jacobi, cui & ipsum tradidit conservandum. Compertus autem inde Dux Ericus assumpsit expeditos satellites suos tempore hyemali, & præcipitanter venit Asloiam, vastata intermedia regione. Erat enim hyems & aquæ constructæ glacie, ut nihil prodesset Normannis quod omnes pontes per quos esset transiturus, eiecissent. Assumpta ergo ad sui servitium Asloensi civitate, mox castrum Åkershus aggressus, sicut munitione obsedit; Gertem vero rusticam circumpositam nimio gravamine oneravit, cunctis necessariis pro tanto exercitu à vicinioribus uturpatis. Tunc Norici congregarunt exercitum III M. & amplius omni quaque, ut regnum suum defenderent à Ducis insultu. Quo cognito Dux Ericus & sui, equos velociter ascen-

ascendentes irruerunt in eos velut lupi in oves, & magnam ex eis stragem facientes, nobiliores ex illis duxere captivos. Rex tunc in brevi Dux capit graviter ægrotare, propter quod velociter in patriam se recepit. Norici vero damna sua vindicare volentes, collecto exercitu intraverunt in Daal, & aliquas parochias incendio vastaverunt. Sequenti æstate Rex Norvegiæ parata classe fortissima, contra regem Daciæ pugnaturus, non longe à finibus Sueorum versus Daciam processit. Sed Dux Ericus ob damna illata, multas navium ejus abstulit violenter. Deinde etiam cum exercitu intravit Norvegiam, sed fugientibus Noricis est reversus.

Anno Domini MCCCX. Rex Daciæ fecit extremam diligentiam, & ultimum posse suum pro rege Birgero, ad debellandum fratres ejus Duces regnantes in Suecia: Collegit ergo de toto regno suo omne robur exercitus, quod inde poterat expediri, & de Slavia atque Alemannia Duces, Comites & Barones, cum Militibus & stipendiariis, multitudinis admirandæ, ut una die darent stipendium M. marcarum argenti puri: Dicuntur autem fuisse in ejus exercitu LXM. pugnatorum, inter quos fuerunt Milites C. Cum hoc exercitu reges Birgerus & Ericus versus Sueciam iter arripiunt, CCC. equites superventuros sperantes. Audito igitur eorum adventu, Duces cum suis fidelibus ad extrema regni Sueorum, & Danorum confinia properanter accedunt. Cognito autem quod in tanta potentia advenirent, ut esset eis periculum & satum, cum paucis suis adversus tantam multitudinem ad pugnam procedere, omnia victualia jumentorum & hominum in tota via, qua illi venturi essent, funditus consumpserunt, & lento gressu ab extremis regni finibus ad interiora tendentes, ac Dacorum exercitum præcedentes, terras illas adeo vacuas reddiderunt, ut superveniens Dacorum exercitus, non inveniret vel in modico quo posset refici ac nutrir. Si qui vero divertebant à via ab exercitu separati, ut saltem à longe acciperent alimenta, ubique locorum sic sunt excepti, ut de XX. excuntibus vix III. aut IV. redirent. Et ubicunque Reges cum exercitu tam immenso de die venerunt, Duces ibi nocte transacta, nihil sequacibus reliquerunt. Cum autem Reges partem exercitus sui præire fecissent, ut salvum eis facerent per sylvam

Holved iter eundi, sylvâ pertransitâ Dux disponebat eis occurrere, & bello excipere. Sed in aggressu Dominus Mathias vexillifer Ducis, equo offenso in lapide, corruit & hastam vexilli confregit, quo territi Ducales congregi metuebant. Inito igitur consilio Duces se ab invicem dividebant. Nam Dux VValdemarus ascendit Holmiam; Dux autem Ericus Calmariam accessit. Volebant enim (ut puto) insigniora loca regni salva & libera conservare. Reges igitur cum exercitu suo continuo procedentes, Nycopiam usque pervenerunt, castrumque Nycopense strictâ obsidione ligarunt. Sed erant in castro viri fortissimi, validissimi fidelissimique, qui crebris ictibus bombardarum, lapidum & balistarum obsidentes ladebant, vulnerabant & occidebant, castrumque sibi commissum fidelissime conservabant. Cum autem Dux Ericus Calmariam pervenisset, venerunt continuo duæ naves magnæ ab Alemannia stipendiariis bellicosis onustæ, ipsius servitio se exhibentes. Quibus assumptis cum civibus Calmarnensibus, cæterisque sibi fidelibus Ienecopiam properavit, ubi Reges novum castrum erexerant, & multis victualibus congestis impletum, duos Milites famulos & nobiles, cum multis satellitib. reliquerant ejusdem castri custodes. In quod factò impetu & igne injecto, occisis duobus Militibus, & quibusdam aliis, funditus Dux evertit. Deinde transiens in VVestgothiam convocatis VVestgothis, & animatis, electisque ex eis quos sibi putabat idoneos ad pugnandum, circa Axevald moram traxit, animo habens alteri saltem aut utrique Regum occurrere, partes illas intrare volentium, quod forsân audierat, aut ipsis fugientibus à regno, quod etiam sperabat, & pauciores secum nunc ducen-
tibus, incurfaret. Ferunt quidam potiores Dacorum, qui cum Rege castrum Nycopense obsederant, munitibus corruptos Regi suo sualisse, quod obsidione solutâ in patriam suam rediret pacifice, Et cum Rex eis non acquiesceret, ipsi nihilominus recesserant. Quo viso, & audito insuper quod castrum novum Ienecopiæ perisset, suis Militibus interfecit, & quod Dux multum populum congregasset, iunctis sibi multis Alemannis. Cum jam à festo Michaëlis, usque ad festum Natalis domini obsidio castri durasset, & omnem circumpositam regionem adeo victualibus yacuasset, ut non

esset

esset modus exercitui de necessariis providendi: Rex Ericus replicatis damnis quæ pertulerat, abinde cum rege Birgero recessit, in Daciam rediturus. Factum est autem ut Regibus versus Daciam redituris, Dux Ericus pacificus eos accederet, agens cum rege Danorum ut partes suas interponeret, ut rex Birgerus servaret quæ servare iuraverat, & paci atque quieti se subdens, esset contentus accipere ea quæ secundum iusticiam eum tam de Regno, quam de patrimonialibus contingebant, sicque sunt amicabiliter separati.

Eo tempore quo Reges præfati cum tanta potentia regnum Sueorum intrassent, & Duces Sueorum in arcto positi putarentur, rex Norvegiæ Haquinus occasione acceptâ, collecto exercitu iterum obsedit castrum Kungella, quod tunc in commissis habebat à Duce quidam Dominus Tordo Vnge Noricus nomine. Qui minus fideliter agens, & ad bona sua quæ in Norvegia habebat, oculum habens. castrum importune Regis manibus assignavit. Cû igitur Reges obsidione dimissâ, & pace initâ recessissent, Dux Ericus vocato fratre suo de Holmiâ, cum exercitu inde assumpto, convocatis fidelibus suis, expeditionem dirigit in Norvegiam tempore hyemali, quo omnis aquarum congregatio equestri exercitu possit in trepide pertransiri. Congregarunt & Norici agmina sua, contra quos directus quidam Dominus Bero ex parte Sueorum, de Noricis triumphavit. Tunc castrum faciliter recuperato, tradidit illud cuidam Alemanno Militi, & in continenti mandavit Regi per nuncios & litteras, interrogans utrum esset contentus, & permittere veller eum quietum in possessione sic adepti castri, & taliter reassumpti? Tunc Rex & Dux convenientes in unum, tractaverunt inter se & de hoc, & de aliis, ut pax inter eos exinde perpetuo perduraret. Dux igitur Ericus considerato quod Deus pacem ei ex omni parte dedisset, cogitavit remove à se stipendiariorum extraneorum multitudinem effrenatam. Fecit ergo Ludovicæ curiam solennem more suo, omni humanæ laudis præconio prædicandam, in qua donaria more regio spargens, & stipendia suis commilitonibus largissime diffundens; Quosdam vero ex eis Milites creans, omnes cum multa gloria remisit ad propria. Deinde Birgerus rex concordiam inivit cum fratribus suis per regni divisionem, ut liquet ex sequentibus litteris.

Eri.

Ericus & Valdemarus Duces Suecorum, omnibus presentes litteras inspecturis salutem in Domino sempiternam. Noverint universi quod anno Domini MCCCX. XIII. Cal. Augusti apud Helsingborg, inter magnificum Principem Dominum Birgerum regem Suecie fratrem nostrum, & nos, super discordiis actis, motis & habitis, valiter placitatum extitit: Inprimis quod ipse habere debeat cum omni jure & dominio sine diminutione qualibet, terras infra scriptas, scilicet Helsingiam, Fiedrundiam, tres provincias in Vestmannia quas prius habuit, etiam diocesim Sireguensem & castrum Nycopense, terram Ostgothie & castrum in Stekeborg, terram Vidbo, insulam Visingzö, Brennevist & Tuetbu, terram Rydingie, terram Finlandie, terram Verendia, & terram Gothlandie cum Vishy, & castrum in VViborg, ita quod nobis expensas plenarie refundat, si quas pro usibus ipsius castri nos fecisse constare poterit: Item omnia sua bona patrimonialia & acquisita, nec non & partem in monte cupri, qua ipsum haereditario jure contingit, his que sequuntur exceptis curiis, videlicet Suninxoe, insulam Moerkoen, insulis concessis Henrico Burgravio de Stroemberg, curiis Harff & Sponga, & molendinis que a nobis idem titulo permutationis habuit, in quarum recompensationem restituit ipse curiam Ekichy: Item bonis Domine Hadve, & suis hereditis dimissis per nostras patentes litteras, & bonis pertinentibus ad Dominum Torehillum quondam Marscalchum; Curis Foldenes, &c. colonis in duabus curiis in Sueannom; Item medietatem reddituum provenientium de villa Visby & terra Gothlandie ad tempus placitationis; Aliis vero terris, castris & redditibus regni Suecie nostris usibus remanentibus, ita quod ratione terrarum castrorum & reddituum, eidem fratri nostro homagio nos pari manu & conamine & in solidum nos astringimus. Et si alterum nostrum mori contingat, tunc terra, castra & redditus predicti ad superstitem integraliter revolvantur. Item placitatum est, quod idem frater noster in terris suo dominio dimissis, nulla castra de novo construat, nec nos in terris nostris versa vice. Quamquam omnes regni Suecie incolae in cujuscunque dominio fuerint, gaudebunt suis libertatibus & jurebus, quibus gaudebant ab antiquo, eo salvo quod ex causa rationali subditi peti possent, & suscipi de subditorum beneplacito & assensu. Preterea in terris nostris Dominus Rex frater noster nihil recipere, rei mandare sive judicare debet, nisi de suis hominibus, & his que superius nominata sunt expressa. Nec debet castrum sive munitiones, vel terras aliquibus in perpetuum, vel ad tempus vendere, impignorare, extra manum suam ponere,

nere,

huc & illuc per regnum cum suis exercitibus divagando & transcurrento, omnia ad victum pauperum pertinentia consumebant, & hostibus, cum quibus sæp sime conligebant, deprædandum exponebant, tallias gravissimas imponebant, ita ut quilibet rusticorum quandoque ter in anno stipendium seu subsidium unius marce cogebatur solvere. Erant quidem, & dicebantur pii atque magnifici, sed cum miseria maxima miserorum. Anno Domini MCCCXIV. Birgerus rex cum exercitu ivit in Gotlandiam, ut Guttenses majori tributo subiceret, sed inde fugatus multos de suis perdidit; servatâ nihilominus sibi obedientiâ & subiectione debitâ. Hoc anno modius siligenis emebatur in Suecia XX. solidis Holmensibus. Anno quoque Domini MCCCXIV. novum homagium fecerunt regi Birgero Sueci, ut sequitur.

Omnibus præsentibus litteris inspectis, Canutus Ioenſon Dapifer, Haquinus Slemmo Marschallus, Fereus K. r. son, Tyko Ioenſon, Petrus Liquidſon, Haquinus Haralſon, Iohannes Brunko, Stephanus Doring, Carolus Oeſſenſon Milites, Torſtus Gudauſſon Armigeri, Conſiliarii magnifici principis Domini Birgeri regis Suecie, salutem in Domino ſempiternam. Cupientes eximus & immenſis beneficiis & gratis per illuſtriſſimum principem Dominum noſtrum Dominum Birgerum, Dei gratia regem Suecorum memoratum, vobis liberanter impenſis, debita noſtri ſerviti vicijſſitudine reſpondere, conſtare volumus evidenter per præſentes, quod in præſentia ejusdem Domini Regis Sudercopie conſtituti, ſponſimus in perpetuum valitura & irrevocabili unanimiter promiſimus, & nos ſingulos, datis manibus, firmiter obligavimus ad obſequium fidele præſato Domino noſtro, ſuæ dilectæ Conſorti & charæ proli jugiter impendendum ab ipſius Conſortis & dilectæ proliſ ſervitio, in neceſſitatibus & caſibus quibuscumque emergentibus, nullatenus diſceſſuros. Si in ſuper eundem Dominum Regem humanis rebus excedere, & nos ſuperſtites fore contigerit, præſatæ ſuæ Conſorti & proli, & inquam ipſi obſequi volentes, ut tenemur, fideliſſimam aſſiſtentiam præbeamus. Et caſtri & terræ hereditario jure eiſdem debita, ſibi cedant, & pro dictorum caſtrorum & terrarum deſenſione, ſecundum & noſtrarum virium poſſibilitatem, & nos ipſos exponere ſi oportet ſemper prompti eſſe volumus & parati. in quibus promiſſionis & obligacionis firmitatem ſigilla noſtra præſentibus ſunt appenſa. Actum Sudercopie anno quo præſentibus die B. B. Margaretam Dionyſi & Socrorum regis.

Eodem anno obiit Dominus Nicolaus Archiepiscopus Vpſalensis, & anno ſequenti electus eſt in Archiepiſcopum Dominus Olaus Sapiens Canonicus Vbſalensis. Hoc anno Viſby combuſta eſt, tunc & fames nimia Sueciam oppreſſit. Eodem anno Duces Ericus & Valdemarus dimiſerunt familiam ſuam & portiones de regno, & habitabant ſeparati, & tunc Dux Valdemarus exiit patriâ cauſa viſitandi limina Sanctorum. Hoc anno apud Ringſtaholm pluit ſanguis, & multiplicata ſunt plus ſolito fulgura & coruſcationes. Anno Domini MCCCXVI. Dux Valdemarus tranſtulit domicilium ſuum in Oelandiam in caſtrum Borcholm. Eodem anno Smalandenſes elegerunt ſibi regem qui dictus eſt Buggo, quem rex Birgerus diſponebat occidi. Anno Domini MCCXVI. obiit Brynolphus Episcopus Scarenſis. Hunc tribulavit rex Magnus Ladulas, qui ſubjecit ſe ſententiæ Domini Magni Archiepiſcopi Vbſalensis; Hic Brynolphus fuit filius Algoti Legiferi Veſtrogothrum, quem & filios ejus fugauit rex Magnus, vel timore ejus fugerunt.

Anno Domini MCCCXVII. dum regnum Sueorum in omni pace, tranquillitate & concordia haberetur, & poſt multas anguſtias & afflictiones bellorum, oppreſſionum, talliarum & gravaminum quietius reſpiraret, ecce repentina calamitas ſuperueniens, miſeram patriam illam ſuper omnem anguſtiam, quam uſque ad hæc tempora ſuſtinerat, afflictione grauiſſima conturbauit. Rex enim Birgerus diu conceptum in corde rancorem, ſed caute diſſimulatum in opere, inhumaniſſima eade ſuorum, ad ſcleratiſſimum perduxit effectum. Vnde nimirum tota pene natio Sueorum commota, tantum neſas non dimiſit inultum; licet cum ſuimetipſius intolerabili detrimento. Inferendæ igitur nece talis Regi præſato præbebatur occaſio: Nam cum Dux Valdemarus reuerſus à partibus tranſmaritimis, ſuum domicilium in Oelandiam tranſtuliffet, tempore quodam inde ad Holmiam iter peracturus, cum non longe à Nycopia tranſitum faceret verſus Holmiam, incidit ei cogitatio ut fratrem ſuum Regem Nycopiæ commorantem accederet, eidem quippiam loquuturus. Cujus dum Rex & Regina præſenſiffent aduentum, egreſſi ei obuiam, tantis cum blandimentis, obſequiis, honoribus ac reuerentiis exceperunt, tantis applauſibus, deliciis, amplexibus

plexibus & osculis exceptum foverunt, ut nihilominus qua
vera traditio & tendens ad laqueum decipula pararetur. Nec
eâ vice fuit aliud attentatum, nisi ut amorem Regis & Regi-
næ erga se Dux Valdemarus, ut putabatur, expertus, statuto
tempore quo Rex decreverat, venire gauderet, & fratri suo
Duci Erico etiam esset occasio veniendi. Non enim nisi simul
iunctis erat captivitas inferenda. Sabbathum igitur post fe-
stum S. Nicolai diem constituit, quo fratres suos Duces ad se
venturos disposuit; Valdemarum præsentem invitans vivæ
vocis oraculo, Ericum vero litteris dulcissimis, sed omni dolo
& fraude plenissimis. Talibus ergo obsequiis & blandimentis
debauchatus à Rege & Regina pariter Dux Valdemarus, Hol-
miam iter suû cōtinuat, de Holmia consequenter transivit ad
Dassio: Dux igitur per literas taliter invitatus cū cognovisset
fratrem suum Valdemarum apud Regem fuisse superioribus
his diebus personaliter constitutū & jam se ad Dassio curiam
transulisse, illi cū accessit auditurus ab eo tanquam con-
scio Regi intentionis, si fortè securus eis esse posset accessus
ad Regem, factaq; est inter eos disputatio longa, Duce Erico
dissuadente accessum, Valdemaro autem è contrario indu-
cente, qui & prævaluit in sua sententia, & hac conclusione
factâ, versus Nycopiam festinarunt. Cum autem jam prope
essent ad distantiam utriusque miliaris, ubi fuerunt ipsis neces-
saria præparata pro unius noctis habenda quiete, invenerunt
omnia inde sublata, & Nycopiam inde portata, ut non alibi
quam in castro reciperentur hospitio. Accessit autem Miles
quidam Ducem Valdemarum dicens, quod si ambo Duces
Regem pariter adirent, ipsis & omnibus amicis eorum cede-
ret in singultum; Dux vero moleste terens indignanter re-
spondit, quosdam prius damnandos suspensio, multosque
fatis esse qui inter ipsos & Regem discordiam seminare con-
tenderent. Tunc ille continuo discessit, pœnitentiâ ductus,
quod talia prodidisset. Nec mora, supervenerunt viri men-
daces à Rege directi, qui sermone blando nequiter persua-
serunt, ut cum brevis via restaret, non nisi apud Regem eâ
nocte pausarent, eo quod Rex totus aachelus & gratulabun-
dus eorum desideraret adventum; nec posset quietus per-
sistere donec esset eorum præsentia hilaratus. Hoc & verum
erat. Timebat enim quod si mora fieret, & propius paulatim

diutius

diutius, fuissent ejus de eorum traditione detecta confilia, & recepissent de imminente eis periculo cautionem. Verbis igitur mendacibus nimium creduli, continuo gressu intrabant oppidum Nycopense, & deinde in castrum, confidentes in mendaciis, ascenderunt. Quibus occurrens Rex cum hilari vultu, blandoque sermone, sed dolo corde suscepit, assumens eos fecit collateraliter secum ascendere.

Iam vero quanta hilaritas in loquendo, quanta benignitas in serviendo, quanta humilitas in ministrando, quanta largitas in propinando fiebat, levi non potest & facili explicari sermone. Post multam vero abundantiam serulorum, & mensarum nimium apparatus, post dulcia & multiplicia colloquia tam dilectissimorum fratrum & amicorum, sed non æquo amore sibi correspondentium, hora dormiendi successit, qua Principes invitati in decretam sibi cameram cum comitiva honesta, sed subdola perducuntur: Post quorum collocationem in lecto, omnes eorum Milites & universa familia, rogante Regina, egredi jubentur à castro, non quidem quasi violenta exclusione, sed familiari & dulcissime & placide inductione, petentis quatenus ad hospitia civitatis (quasi ad maioris queris & solatii commoditates egrederentur) ituri. Quod ut certius fieret, Napher Regis Iohannes Bruncho exactissime disquisivit, stans ipse in porta & diligenter omnes inspiciens, & inquisitione sollicita prospiciens, ne unus quidem Ducalium servorum remaneret in castro. Nec confidens plene janitoribus de clausura arreptis clavibus suis manibus seras portarum firmavit. Quibus peractis, Regales ministri loricati ac aliis munimentis induti, assumptis balistis, gladiis, venabulis, & armis cæteris invasivis, Regis aspectui se præsentant, stantes coram eo tanquam leones parati ad prædam, cum illi nobiles Duces duo tantum inerimes & nudi, nescientes quod de eorum ageretur interitu, nocte jam media dormitarent. Sed Rex ille pusillanimis & vecors, adhuc sibi suisque dissidens, iussit vocare Militem quendam dictam Canutum, virum multæ discretionis & ratione vigentem. Quem vocatum & præsentem interrogavit, si ei velit assistere, & ferre in captivando fratres suos auxilium? Tunc ille quoniam de

re detestabili, & intentione maligna, respondit: Domine Rex, si quid ingruit personæ vestræ, ego quamdiu subsistere valeo pro ea tuenda & conservanda pugnabo; ad captivandum autem fratres vestros, sicut nunquā consilium dedi, nec dabo, sic nec opem præstabo, aliisque verbis quam plurimis Regi per suadere conatus est, quantum dedecus esset, si in eos aliquam violentiam faceret, qui eo invitati, in tanta ad eum confidentia declinassent. Quibus verbis ille commotus, cum à conspectu suo furibundus abiecit, sed nec ille minus commotus abcessit. Tunc iniqui Regis satellites iussa impleruri, acceptis laternis, facibus & armis accincti letiferis, ad cameram in qua Duces dormiebant rabie furiosā decurrunt, dormientesque & nudos fractis januis, & incursione terrificā suscitarent. Tunc Dux Valdemarus exsiliens è lecto, tunicā superjectā, contra se venientem arripuit, & in terram prostravit, sed multitudine in eum irruente, fratrem sibi suffragari deposcit. At Dux Ericus tantā multitudine cum armis inspectā, non esse locum defensionis considerans, fratrem monet à pugna desistere, nec juvamen impossibile attentare. Cum igitur armatorum multitudine circumdati, nudi ut erant, se dedidissent, Rex insaniens furore supervenit, & totus furiam debacchatus in fratres suos, interrogat *utrum in memoria habeant ludum Hatunensem?* jungens, *non multo meliorem ludum nunc esse ludendum.* Ligatis igitur manibus, & nudis pedibus, ac toto pene corpore vestibus spoliato, fecit eos Rex de camera dormitionis & captivationis educi & ad profundiorum locum, & carcerem teterrimum totius castri vinculandos induci.

Duris igitur nexibus constricti, catenis latis & ponderosis collis eorum circumdati, & in muro indissolubiliter infixis, pedibus nervo gravissimo implicatis, manus vero truncis configuntur, & inhumanissimis & pene inauditis suppliciis tormentantur. Non enim suffecit Regi quod fratres uterinos, quos jam decreverat famis cruciatu extinguere, pedibus & manibus & collis ferro ligante strinxisse, quin & crebris ictibus, clavā desuper agitatā, lignum pedibus circumdatum faceret frequenter collidi. Cujus crebra & gravi rursione, particula grandis exiliens in faciem Ducis Erici, grave sibi vulnus inflixit, ut multo sanguine in

gre-

gremium fluente, flebile spectaculum præbisset, si quæ miserationis viscera affuissent. His itaque nocte patratæ, cum jam surgentis auroræ prima, sed modica indicia paruissent, Dapifer Regis Bruncho prædictus, assumptis universis Regalibus ministris, apertis castri januis, oppidum Nycopense armatus ingreditur, & divisis sociis, super dormientes Ducum satellites, Milites & clientes irruit improvise; Quos dormientes & nudos de facili captivos, quasi oves ad victimam, turribus iniecit & vinculis, inter quos Miles quidam Arvidus dictus occubuit. Tunc Rex resolutus in risum, & præ gaudio saliens & manibus plaudens, non Deo, sed Dapifero suo gratias agens, gratulabatur se regnum habere in manibus, & plenâ potestate gaudere. Custodia igitur fratrum suorum, Reginae & Dapifero, ac cuidam Militi impiissimo delegatâ, Rex egresurus in regnum, & universam regni Monarchiam suo domino subjecturus, Stocholmiam & Calmarniam, loca videlicet insigniora, primum adire disposuit. Missis ergo nunciis jubet Regio mœslui magnas & sumptuosas expensas ubique parari, ut sciant universi regem Birgerum Monarchiæ dominari. Sed nimium velociter currit sermo ejus; Quibus enim perpetrari sceleris opus non loquitur, aut fama divulgat, tantæ elationis suspicio publicavit. Nam cum multâ festinatione properaret Holmiam, velocior eo tamen fama præcesserat, de traditione Ducum pronuncians veritatem. Dum enim à parte aquilonari applicuisset ad oppidum, ponte sublato cives ad arma concurrunt, & post brevem horam apertis valvis, in campum armati profluunt, Regem cum suis animose fugantes. Qui inde sine honore regressus Nycopiam, unde venerat repedavit. Continuo igitur fidelissimi Milites, qui post Duces remanserunt, in eorum Contractis mutuâ intelligentia unanisque consilio fœderati, Dominorum suorum tam nequiter traditorum sanguinem ulcisci conjurant. Singuli igitur de suis contractis populo convocato, & ad insurgendum in ultionem tanti sceleris concitato, ut in unum conveniant, mutuo sibi festinanter occurrunt, educti, per Dominum Matthiam Vplandensibus, per Dominum Carolum de Calmarnia Smalandensibus, & per Dominum Birgerum Vestgothis, sicque versus Nycopiam, multi exercitus in unum

tendentes, dirigunt gressus suos. Quo cognito Rex de fuga cogitans, turrim qua Duces tenebantur inclusi, dura clausura firmavit, clavesque projecit in fluvium, & inde ad Stekeborg fugiendo diverit. Ducales vero castrum Nycopense stricta oblatione ligarunt. Ferunt autem Ducem Ericum tribus tantum diebus absque potu & cibo vixisse, Ducem verò Valdemarum XI. diebus, caussam huius rei talem assignantes, quia multiplici pœnarum genere, Rex & Ducum custodes Ducem Ericum afflixerunt, manus & ossa & cætera membra crebris ictibus conquassantes.

Tum rex Birgerus directis in Daciam literis, mandavit filio suo Domicello Magno, ut se ad redeundum in patriam disponeret, & regnum Sueciæ suis manibus acquirendum. Regi etiam Danorum supplicavit instanter, ut opem ferret sibi & filio suo in tanto necessitatis articulo. Rex vero Danorum qui jam multa pro rege Birgero, intuitu Sororum, expenderat, Domicello Magno nepoti suo DC equites armatos, & ad bella doctissimos assignavit. Quibus assumptis, Domicellus ipse recto diametro in Ostgothiam, ut patri occurreret, properavit. Rex autem Birgerus filij sui adventu audito, obviam ei processit, & exactiones gravissimas incolis imponens, terram illam undique pervagatur, nihil aliud orando rogabat, quam ut viros Ducum sibi concederetur aspicere. Exaudivit autem eum Dominus, sed sicut meruit, ad interitum. Visis enim Ducum satellitibus, nec primum quidem impetum sustinere præsumens, cum adhuc longe essent, fugit cum filio, & cum omni quem ducebat exercitu, ultra sylvam Holveden, unde festinat in Vestgothiam manu hostili intrans. Quo cognito rustici convenerunt in unum, & apud Carleby confederunt, quos aggressus Rex, videns magnam multitudinem congregatam, consueta fraude sua statuit cum eis trium dierum inducias, in quibus plurimi rusticorum pro victualibus ac aliis necessariis ad propria diverterunt. Quos abiisse considerans rex Birgerus, durante trenga trium dierum, manu valida hostiliter eos invasit, multos rusticorum occidens, & Nobiles quosdam captivitati subiciens. Et cum multa fieret mora in bellando, villam quandam proximam fecit incendi, ut pugnantis luceret per noctem. Miles autem quidam Boënius nomine suas partes interponens,

cessari procuravit à pugna. Conversus inde Rex rediit in Ostgothiam, & putans se jam finaliter triumphasse, constituit satellites & stipendiarios, quos filius suus eduxit à Dacia, per civitates Ostrogothorum, & cum dixisset pax, repentinus supervenit interitus. Nam strenuus ille & victoriosus Miles Canutus, ex parte Ducalium irruit super eos qui Suderco-piæ, & propinquius à Rege fuerant constituti, & captos abduxit spoliaque divisit. Quod audientes qui Lincopiæ, Skeningiæ & aliis minoribus civitatibus morabantur, cum festinatione per viam, qua poterant, regressi sunt in regionem suam, Regem relinquentes cum filio desolatum. Tunc rex Birgerus relicto in castro Ståteberg filio suo Domicello Magno, cum Regina translugit in Visbi, multis etiam nobilibus & potentibus pariter cum filio dimissis in castro. Sed supervenientes continuo adversarii, dura oblidione castrum undique concluderunt. Rex vero quamprimum venit in Gotlandiam, omnes naves quas habere poterat, victualibus & pugnatoribus oneravit, & versus Ståteberg / ut hoc conservent, ire præcepit. Sed mox ut inter rupes applicuerunt, præavisati adversarii eorum, à suis latibus dissilientes, & imperum in eos facientes, in suum dominium redegerunt. Quibus auditis Rex & Regina pavore nimio consternati, doloris angustia dum turbarentur, Dapifer Bruncho eos animans & consolans, respondit se in persona contra Ducum exercitum pugnaturum, asserensque ob adversos casus, qui insiderent, non esse dolendum. Qua pollicitatione Rex admodum exhilaratus, & plurimum confortatus, quasi certus de victoria, iussit omne robur exercitus quod sibi reliquerat, omnemque robustam juventam arma capessere, & in unam quasi novam militiam cum Dapifero conjurare, conquisitis omniquaque navibus bellicosis, tribus scilicet liburnis, & aliis multis, magnis & parvis triremibus, multo ingenio aptantur ad pugnam, & propugnaculis fortissimis muniuntur. Sicque victualia cum armis in multa abundantia importantur, ac demum multo milite onerantur, ac ad littora Svecana tendentes, non longe à Ståteberg/quo tendebant optata tranquillitate pervenerunt. Sed quos admisit maris & ventorum tranquillitas, excepit inopinata bellorum tempestas. Continuo n. parati ad Prædam.

affuerunt Ducalium militum animosæ cohortes, bellumque gravissimum est commissum, & longa confustatione milites utrinque lassati, nulla quiete media recreantur: Tandem viri Ducalis exercitus super trabes & fundamentum firmissimum, struem quandam altissimam aridorum lignorum subtili ingenio componentes, navibus Regis incensam applicari fecerunt; Quam tamen illi longo à se tempore multo labore distentam, devitare conati sunt; Sed deficientes viribus, instrumentis & armis, nec valentes diutius reluctari, navibus igne consumptis, adversariis sediti eorum navibus excipiuntur ab aquis: Quorum capitanei scilicet Bruncko, Vlpho, Luderus, & Valramus, mox mittuntur captivi Stocholmiam & turribus includuntur, sed victualia eis copiosissima ministrantur, usque in diem quo totis superponuntur.

Circa festum Iohannis Baptistæ exinde secutum, facta est congregatio meliorum regni super constituendo Principe ac gubernatore regni, & aliis negotiis arduis regnum concernentibus, in civitate Scarenti; Eo quod illuc confugisset Ducissa uxor Erici Duces cum filio, ad castrum videlicet Scarentse. Unanimi igitur omnium congregatorum assensu, Dominus Mathias Papifer regni, creatus totius regni gubernator, ac provisor constitutus, obsidione nihilominus durante ante castrum Nycopensæ, & Ståttebere. Qui assumptæ sollicitudinis officio satis facturus, regnum circuit in brevi, & ad tranquillum statum, ut opus erat in tanta divisione & turbatione, reduxit. Hoc tempore hi qui nomine Regis defendebant castrum Nycopensæ, levabant corpora Ducum, & ponentes in feretro, superjecto baldechino, portaabant ea de castro, ponentesque in plano infra castrum, alloquuti viros in obsidione degentes, suadentesque quatenus ab obsidione desisterent, & Regi regnum, ut iuris erat, salvum dimitterent, cum Dominis eorum mortuis, non haberent pro quo iure certarent. At illi se servos filii Erici Ducis asserentes, & pro eo legitime pugnatos, occisori Dominorum suorum regnum dimittere se negabant. Assumpta autem Ducum funera Stocholmiam cum honore debito detulerunt, facientes ea ibidem in parochiali Ecclesia sepeliri. In sequenti igitur festo Beatæ Virginis inedia coacti & nimia fatigatione afflicti qui castrum tenebant, sese suaque dedentes exierunt à castro, ipsum

ipsum manibus obsidentium relinquentes, qui & ipsum funditus destruxerunt. Sed qui castrum *Stetåberg* tenuerunt propter *Domicellum* filium Regis diutius & viriliter aliis suum fortalitium defenderunt, licet multa penuria, & victualium defectu laborarent. Viso autem quod diutius subsistere non valerent, facientes de possibili quod melius erat, diu super concordia tractantes, aliud efficere non potuerunt, quam quod *Domicellus* duceretur captivus, & aliis salvis personis & rebus, libere quo vellent, permitterentur abire. Destructis funditus castris *Nycopen* & *Stekeborgen*, cæterisque munitionibus & castris quæ regi *Birgero* servabantur ad manus, & filio ejus *Holmiam* ducto, & in firma custodia reservato, ut nihil possessionis, obædientiæ & Dominij esset ei in Regno relictum, Regni gubernator *Matthias*, collecto exercitu *Scaniam* intravit, pro eo, ut æstimo, quod *Daci* cum rege *Birgero* invasissent *Vestgothos*, & contra fidem promissam & treugas initas multa eorum in *Carlaby* occidissent. Congregati verò *Daci* cum *Alemannis* sibi adjunctis, occurrunt *Svecis* armati, & bello commisso apud *Mölsång* / fugerunt *Daci*, cessitque victoria *Svecis*. Captivati sunt de *Dacis* & *Alemannis* CCC. Milites & militares, cæteris aut fugientibus aut occisis. Deinde *Sveci* totam *Scaniam* pervagantes, Regemque *Danorum* ex ea exturbantes, civitatibus multâ auri & argenti summâ sese redimentibus, omnia quæ mandi poterant consumebant, cætera quo voluerant, deportantes. Regressis autem *Svecis* à *Scania* multâ prædâ & possessione onustis, Dominus *Matthias* Consiliarios regni, Legiferos, cæterosque prudentes de regno, die statuto circa festum omnium Sanctorum convenire jubet in oppido *Stocholmensi*, ut sciat quid acturus de Regis filio captivo, & de his qui cum Rege Ducum tormenta tractaverunt. Dictatâ igitur juxta Leges sententiâ, quatuor isti rotati sunt, *Iohan. Bruncho* Dapifer Regis, *Ulpho Svalabeck*, *Lyder Foss*, *Valran Schytta*. Quibus rumoribus auditis rex *Birgerus* cum Regina usque ad hæc tempora in *Gotlandia* commorati, cum spe frustrati, omniq; solatio destituti, in *Daciâ* se cûsensatione transferunt, regnum *Svecorum* amplius non visuri. Iamque rex *Danorum* *Ericus*, qui eos auxiliis & consiliis manu tenuerat, defunctus erat. Cui successit in regno frater ejus *Christophorus*, cui non erat cura de sorore sua uxore *Birgeri*.

Ad ipsius tamē provinciam rex Birgerus cum regina Mereta miserabiles miserabiliter accedentes, sub spe & confidentia gratiæ suæ se advenisse farentur, de suis miseriis & infortuniis multipliciter conquerentes. Quos ille quidem benignè suscipiens, eorum misertus angustis, curiam quandam Spikborg dictam, cum duabus Contractis illis concessit ad vitam. Nihilominus protestatus quod nullis sororis suæ meritis, sed pro honore suo & consanguinitatis affectu concessionem fecisset hujusmodi, eo quod illa semper sibi sinistra & ingrata fuisset. Illic igitur tanquam exules & mendici, reliquum vitæ suæ in multa vecordia transegerunt. Quibus non modicum doloris adauxit filij eorum Domicelli Magni occisio, dum illum intellexerunt decollatum. Tunc enim in lacrymas risus, in luctus gaudia vertunt. Si enim cognovissent in illa die sua, nunquam taliter Duces Sveciæ occidissent, & multo minus in eorum cruciati tot cachinnos & plausus manuum extulissent. Anno enim Domini MCCCXX. ad diem XI. millia virginum Consilarij regni convocantur Holmiam, & colloctione factâ, communicisque consiliis, Domicellus Magnus Birgeri filius educitur è castro ad intulam domus S. Spiritus, certificatus quod pro patris sui delicto vitâ foret privandus. Tunc ille animo consternatus, plurimumque compunctus, se excusavit à causa mortis Ducum. Cujus quidem excusatio & immunitas omnibus erat nota, quantum ad opus perpetratum; Deum enim testatus est sibi displicere mortem patruorum suorum, cum esset eo tempore in Dacia constitutus, ad consilium & mandatum patris sui, id quod egit se, asseruit attentasse: Veniens enim in patriam, ad patris sui præsentiam festinavit, & ejus mandatis obtemperans, sibi per eum commissa implevit. Deinde testamentum condens, & juxta modulum suum animæ suæ prospiciens, oratione factâ, in subtrato tapete genua decenter ponens, istam sententis expectat. Decapitatum ergo in teretio ponunt, & superjecto baldechino, anepum quatuor e nobilibus regni, facta processione cum toto clero Stocholmenfis oppidi, honorifice deferunt ad locum fratrum Minorum, ejusdem loci in sepulchro avi sui Domini Magni Ladus liti / facientes cum decencia sepeliri in vigilia Apostolorum

Simo-

Simonis & Iudæ. Hunc Domicellum Magnum, regnante adhuc patre suo Birgero, omnes maiores natu totius regni Sveorum, etiam ipsi Duces assumerunt in regem, post patris sui obitum regnaturum, præstito ei fidelitatis juramento. Quem cum in castro Câteberg obsedissent, non aliter eum educere, nec castrum obtinere potuerunt, nisi eo suscepto per modum captivi, præstita securitate de vitæ & membrorum incolumitate & corporis. Super qua etiam dicuntur præstitisse iuramenta terribilia. Post hæc igitur nescio quâ iusticia eum debuerunt, aut potuerunt paterno crimine, aut odio mortis supplicio condemnare. Post hæc brevi elapso tempore obiit rex Birgerus, & uxor ejus regina Mereta, exules à regno Sveorum, ut uterque non immerito dicere posset; Quam deficit in dolore vita mea, & animi mei in gemitibus!

Post exterminium regis Birgeri Milites & reliqui Ducum occisorum satellites, postquam vindictam dedissent in hostes Dominorum suorum, & fidelitatem ostendissent suis mortuis Dominis, volebant etiam amplius affectum pium, quem gerebant ad præfatos Dominos. in filios demonstrare, tota sollicitudine laborantes, ut regnum Sveorum à posteritate Regis, & ad Ducum lineam transferretur. Anno igitur Domini MCCCXIX. Dapifer vel Drossatus regni Dominus Matthias Ketilmundson, qui totus ardebat pro honore Ducis Erici, qui & regni gubernator existens, non solum ipsum regnum de obœdientia regis Birgeri & filij ultimare & finaliter ereptum, & ad Ducum partem totaliter inclinatum, ad concordiam & unitatem reduxerat. Sed & Scaniæ Regis Birgeri intuitu vehementer affligerat, talliaverat & subiecerat. Deinde de omnium meliorum totius regni consensu, nobiles, civitatenfes & rusticos, de quolibet Contracta quatuor ad festum Iohannis Baptistæ apud Morasten convenire mandavit, de provisione regni, & futurum Regis electione concorditer tractaturos: Magna igitur & pene innumerabili multitudine, die præfata & loco quasi ad spectaculum concurrente, quidam prælatorum aut seniorum nobilium, causam convocationis eleganter aperuit. Quod videlicet status & conditio regni exigebat, in unam sententiam totam Regnicola-

rum multitudinem convenire pro Rege constituendo, & in principem assumendo. De loco similiter, quare ad talem vocati fuissent pro tali negotio peragendo, non minus solenniter quam solerter exposuit. Talem scilicet Regem bonum futurum & utilem, qui apud Morasteen foret electus. Finem autem sui sermonis facit in quadam oratione devota, quatenus Dominus Deus respicere dignaretur, longam, miserabilem ac multiplicem afflictionem, scissuram & divisionem huius regni, & talem eis concedere Ducem populi sui, unde regnum posset proficere ad honorum summum Regis. Quo finem faciente sermonis, affuit Dominus Matthias gubernator regni prædictus, filium Ducis Erici parvuli, puta triennem vel circiter, tenens in gremio, avi sui Magni Ladulas nomine nominatum, quem offerens conspectui totius multitudinis congregatæ, eleganti sermone prorupit in laudem Ducum defunctorum, præcipue autem Ducis Erici. Quanta videlicet erat gloria huic regno, de talium dominio; multa in speciali & generali adducens, quibus animos audientium poterat ad eorum compassionem, favorem & complacentiam inclinare. Et quantum præjudicium, damnum & iacturam regno intulit, qui tales ac tantos Principes ei abstulit, quantumque dedecus in perpetuum duraturum regno imposuit, qui tales taliter trucidavit. Deinde subjungens notorium esse, quis ille fuit qui tantum nefas, tale opprobrium, tam irreparabile damnum intulit huic regno. Et quam indignum esset si ille, vel alius de posteritate sua, regni gubernacula possideret. Adjecit etiam talem ac tantam regni injuriam, Deo auxiliante, partim vindicatam, partim, si quid restaret, non esse negligendum. De parvo etiam Domicello quidpiam peroravit, sperans quod certo mores & animum patris sui, & avi sui sequeretur, eorum in omnibus imitator. Tunc quasi per viam Spiritus sancti tota multitudo acclamante, hic puerulus assumptus est in regem, omnesque ejus in continenti se fidelitati & servitio astrinxerunt, castra & munitiones, quas singuli tenuerunt, illius manibus assignarunt. Iamque rex Norvegiæ Haquinus his diebus à vita decesserat, nec alium reliquerat hæredem quam filiam suam matrem huius novelli Regis, quam Dux Ericus habuerat, & reliquerat uxorem.

Con-

Continuo igitur Noricolarum affuerunt legati, qui totius regni Norvegiæ incolarum commissione & sufficienti mandato, eundem juvenem Magnum assumpserunt regem. De Gothlandia vero, quam rex Birgerus in Daciam fugiens, ultimate reliquerat, nulla fiebat regi novello difficultas, cum jam totum regnum Sueciæ, non tam regem Birgerum deseruisset, quam esset ab eo desertum. De Scania sic vero se habet: Eo enim anno, quo rex ille Magnus electus est, scilicet anno Domini MCCCXIX rex Daciæ Ericus obiit, qui sororem habuit regis Birgeri, cujus sororem habuit rex Birgerus. Cui anno sequenti, scilicet MCCCXX successit in regno frater ejus Christopherus, habens tres filios, nempe Ericum, Ottonem & Valdemarum; Ericum fecit creari in regem, ut secum pariter regnum gubernaret. Sed tam filius quam pater inhoneste viventes, & regimen pessimum exercentes, destituuntur à regno. Nam Ericum nobiles regni captivatum incarcerationunt; Christopherus vero fugit in Alemanniam, unde sumpto auxilio gravissimis bellis Daciam impugnavit: Tunc Daci ejus impetum ferre non valentes, assumpserunt in auxilium Comites Holsatiæ Gerardum & Iohannem; Valdemarum vero filium Ducis Slesvicensis adhuc infantem elegerunt in regem. Comites vero Holsatiæ prædicti occasione accepta, cœperunt sibi in Dacos regnandi jus vindicare, & paulatim roborare, ut multa dominia & quædam castra Daciæ suo dominio subjecerent. Holsatici enim Dacis vicini, sed ab eis australes, sapientiores se putantes, naturali quadam ambitione eis præesse laborant. Prohibiti autem & non admissi, gravi eos odio persequuntur: quo morbo & Daci circa Suecos incessanter laborant. Daci igitur ab Holsaticis in auxilium assumptis graviter afflicti, oppressi, pariter & despecti, regem suum Christopherum revocant & restitunt in regiam dignitatem, filium suum Ericum à vinculis & carcere absolventes, sed brevi tempore regnantes, ambo miserabiliter moriuntur. Anno MCCCXXI. Holsaticis & Alemannis aliis adhuc fortiter in Dacia radicatis, Ottone fratre regis Christopheri, in Iuthia à Comitibus Holsatiæ captivato; Qui cum noluisent in Iuthia totam militiam exterminare, ac idcirco cum grandi exercitu illuc intrassent, Nicolaus Ebbeson, nobilis qui-

92.
Ma-
gnus
Smeek.

quidam de Iuthia, nocte intrans oppidum in quo pernoctavit Comes Gerhardus, eum occidit, & multo tempore contra fratrem ejus pugnans & triumphans, tandem occiditur. Tunc & Scania ab Hostaticis violenter & graviter occupata, non habuit quietem à tanta servitute. Vnde Scanenses contra Ale-
mannos erecti, multos eorum occiderunt in Helsingborg & Lundis, etiam in Ecclesia Lundensi. Annis autem prioribus fuerat à Succis subacta, quam Dominus Matthias gubernator regni Sueciæ totam vastavit, & cum præda CCC Milites & nobiles captivos eduxit, qui tēpore electionis hujus regis Magni in obligatione hujus captivitatis tenebātur astricti.

Scanenses igitur gravibus undique angustiis laborantes, cum ex una parte bella paterentur gravissima ab Alemannis occupantibus castra & bella eis inferentibus continua: ex alia vero parte urgebantur à Sæcis, quibus in summa auri & argenti, ut se redimerent, tenebantur. Ad hoc ergo tanquam ad unicum refugium cucurrerant, ut regem Suecorum Magnum in suum Dominum assumerent, & regno Sueciæ perpetuo subjacerent. Super quo terribilia juramenta præstantes, multa desuper perpetuæ firmitatis litteris & sigillis roborata, tradiderunt notoria monumenta. Sed quia Hostatici adhuc erant in Scania potentes, castra & munitiones validas obtinentes, non poterant sine multo dispendio expugnari. Ideo fecit rex Magnus hoc modo pactum cum illis, ut acceptis LXX millibus marcarum argenti puri, castra sibi traderent, & pacifice omnia sine damnis ulterioribus resignarent. Hanc ergo summam argenti de incolis regni Sueciæ collectam, rex Magnus exposuit, & Scaniam à servitute gravissima liberavit. Relaxans insuper omne argentum & aurum, quod pro captivis eorum, Sueciæ fuisset jure captivitatis soluendum. Sic ergo rex Magnus Sueciam totam, Norvegiam & Scaniam pleno jure adeptus, principium regni habuit gloriosum; Sed principium letum, finis quandoque molestus. Hoc igitur Rege in tenera ætate electo, continuatus est in rectoratu & gubernatione regni, Dominus Matthias Dapifer. Quod eā strenuitate & prudentiā gubernabat, ut nemo auderet extra regnum vel intra, aliquid molestiæ, dissensionis & discordiæ attentare. Nec ullo tempore regnum Suecorum in meliori tranquillitate, & prosperitate creditur gubernatum. Hic de consilio meliorum

regni & Regis, accepit ipsi Regis, uxorem de Francia, filiam Comitis Nemurcensis, nomine Blancam, virginem speciosam valde, genuitque ex ea duos filios, & tres filias. Alii dicunt eos VII filios & filias habuisse. Mortuo autem tandem Domino Matthiâ, cujus mors occasio erat multi doloris, cum Rex optatis nuptiis potitus duobus regnis cum Scania, in optima dispositione gloriosissime sublimatus, curam regendi suscepit. Aliquanto igitur tempore consiliis sapientum adhæsit, qui patri suo & Domino Matthiæ fideles extiterant, & tempore pueritiæ suæ curam regni cum gubernatore Matthiâ gesserant. Et interim laudabiliter vixit & utiliter præfuit, & regnum profecit in abundantia divitiarum & gaudio replebatur, sed hujus gaudii extrema, luctus longior occupavit. Rex enim cepit vacare deliciis & voluptatibus, odio habens increpantes se, antiquiores & sapientiores Consiliarios aspernari, & à se prorsus ejicere, juniores & degeneres, quibus placuit vita similis, assumendo. Vnde crevit excessus luxuriæ, crapulæ, superbix in immensum, cepitque regnum paulatim in magnam vergere paupertatem, dum hospitalitates & exactiones gravissimæ imponentur, ad explendam ingluviem, statum & pompam, & onerosam infamiam juvenilis ardoris. Sicq; viris prudentibus in regno vel sublati de medio, vel ejectis præ tedium, vel vilipensis opprobrio, nulla ministrabatur justitia injuriatis & oppressis. Concepto vero proposito ad eundem Russiam, factæ sunt S. Birgitte revelationes à Christo, & gloriosa Dei genitrice beatissimâ virgine Mariâ mediante, suadenteq; quod in exercitu suo non assumeret homines externæ nationis, sed quod poneret spem suam in Domino Deum, & contentus esset assumere homines regni sui, qui videlicet vel amore patriæ certarent pro pace & quiete ab hostibus, vel obediendi necessitate non cupiditate spoliandi transirent ad hostes. Sed & quædam aliæ revelationes factæ sunt de statu regni, & pro exhortatione hujus Regis, quas omnes ille parvipendens duxit pro nihilo, non solum non sequens divina consilia, sed in contrarium dirigens actus suos. Collegit enim exercitum præter suos Succos, de Dacis & Alemannis, cum quo vadens ad Russiam, primo quidem impetu visor sibi videbatur effectus, accepto castro Ruthenorum Pekenlare & parte tenæ Ruthenorum subjugatâ, deceptus consilio Dacorum & Alemannorum quos in suo

ducebat exercitu, plus perdidit quam accepit. Homines enim de Russia dolosi & mendaces, attento quod rex ille cum his quos aliunde vocaverat, qui totam suam intentionem principaliter fundaverant in lucro, pecunia & acquirendis divitiis, cum essent in arcto positi, nec aliud restaret quam Regem omne suum intentum obtinere, promiserunt aurum & argentum se daturos, quantum illi volebant præfigere, aut etiam nominare. Sed & subjectionem omnimodam & perpetuam servitutem, & quicquid humanis dici posset verbis, quod Regem posset ad misericordiam provocare. Sed qui credit misero, creditur esse miser. Credidit ille, & homines dignos morte libertati dimisit, aurumque infinitum nimis, & plus quam voluit accepturus, securus & gaudens cum suis prædictis Consiliariis expectavit. At Rutheni per hæc verba dimissi, consilii sui non segnes executores, collegerunt exercitum de Tartaris & Lithvanis, & de omni angulo Ruthenorum, veneruntque velocius quam sperabatur, non aurum & argentum, sed ferrum & lapides, cataraque lethifera allaturi, Regemque cum omni exercitu suo undique circumdantes, obsidione infrangibili obsederunt. Tandem cum extrema difficultate & labore gravissimo suorum Suecorum, quos despexerat, effosso ejusdam fluminis meatu, eorum obsidionem egressus evasit. Tunc Rutheni castrum suum Peckensare ab hominibus Regis occupatum aggressi, & recuperato Suecos ibi repertos morte crudelissima trucidarunt, sicque verificata est revelatio à Beatissima Virgine nunciata: Inimici hujus regni in manu ejus dati, quibus quia pepercit, audito consilio exteriorum facti sunt ei in laqueum magnum. Sicque ille, perditis fidelissimis militibus suis, factis tam inæstimabilibus expensis, tantis damnis acceptis, in multa obligatione ratione stipendii solvendi relictus, ad Sueciam cum tali quali victoria remeavit. Sed ad ista non respiciens, facta erat enim ei facies meretricis, ut neque de turpissimis & notioribus actibus erubesceret, ad majores insanias animum daret. Deserta enim cohabitatione & toro Regina, nescio quibus verbis inductæ & prætensione persuasæ, damnatissimæ libidini, propter quam venit ira in filios diffidentia, operam dedit. Et hic rumor abominabilis & horrendus, totius in regno vulgi commovit auditum. Regina enim licet ad tempus contenta,

tenta,
tamen
quoniam
zum de
cer à R
mru,
& dece
invice
te, &
duo, li
in reg
cunt a
consen
bilio
luntat
crebes
jurasse
peccati
gehen
lem. N
totam
averti
dani n
Quo
popul
eti ...
ina esse
averte
Sicque
fecerat
nium
quene
prior
solum
sui re
ra cum
autem
tam re
facto l

tenta, persuasa fortè spe sanctitatis & abſtinentiæ; compertâ tamen veritate, aut mutato animo, horribile piaculum Regis, quorundam Conſiliariorum ejus, præcipuè forte Prælatorum detexit auditui. Sed & viri quidam hujus rei conſcii, licet à Rege plurimum ad rem celandam, ut creditur, ſublimati, tædum nimis auxere rumorem. Pro honeſtate tamen & decentia habitabat pariter Rex & Regina, & mutua ſibi ad invicem obſequia deferabant. De utriusque autem voluntate, & Conſiliariorum utriusque regni conſenſu filii eorum duo, licet parvuli, eliguntur in reges, Ericus ſcilicet ſenior in regem Sueciæ, Haquinus autem in regem Norvegiæ. Dicunt autem alii hoc factum fuiſſe non de Regis & Reginæ conſenſu, ſed Conſiliariorum, Prælatorum & omnium notabiliorum regni virorum, coactâ quadam & neceſſitatâ voluntate, poſtquam rumor de flagitioſa vita Regis indies crebefeceſſet, & monitus à Prælatiſ ut vitam corrigeret, & ille jurallet ſe propoſitum non mutaturum. Hoc enim genus peccati divinam vindictam inclamans, nedum æternam & gehennalem punitionem ſibi vendicat, ſed etiam temporalem. Nec contentum eſt unius perſonæ æctricis tormento, ſed totam terram inſicit & ærem, ac contra hominis obſequium avertit etiam elementa. Vnde dicitur regnum Cretæ quondam nobiliſſ: ob unius petulantis flagitium eſſe ſubverſum. Quo peccato dum Princeps quicumque laborat, ſubjectus populus & terra cui præſidet, portabunt judicium, quicumque eſt ille. Hoc ergo timore perterriti Suecorum Majores, & hæc ita eſſe ſcientes, putabant forſan hos medio plagam à regno avertere, regni præſidentiam in aliam perſonam transferendo. Sicque filios regis, unum Sueciæ, alterum Norvegiæ præfecerunt, Regi tamen pro ſtatu ſuo in utroque regno dominium ſufficiens reſervantes. Poſt hæc rex Magnus Militem quendam, quem tam Rex quam Regina plus quam proprios filios diligebant, Ducem fecit, & totius regni non ſolum gubernatorem, ſed & Dominum, modicâ portione ſibi retentâ, tradens ei omnia caſtra ſaltem meliora & fortiora cum cæteris regni civitatibus, terris & attinentiis. Filium autem ſuum Ericum, quem regem eſſe conſenſerat, non tam regem quam Ducem reputari decrevit. De quo duplici factio licet omnes tam vulgares quam nobiles plurimum turbaren-

barentur, nemo tamen audebat vel in minimo reclamare, donec filius florentis juventutis attingisset ætatem. Tunc enim consilio & auxilio, ac inductione Meliorum regni, Duce[m] illum à regni dominio exturbare curavit, & consequutus de eo victoriam, recuperans castra, civitates & terras, quas ille de regis Magni traditione tenebat, fugiensq; ille Dux in Scania[m], quam etiam de Regis commissione gubernabat vel in toto, vel in parte, ibidem à Suecis occisus est. Ccepit ergo filius Regis potens esse in regno, patri nihilominus & matri ex debito deferens, & partem eis congruam de regno relinquens. Vivente autem Duce præfato sed expulso ut promittitur, Regina accessit regem Danorum crudelissimum Valdemarum, qui jam reversus ab Alemannia & Bohemia, ubi tempore guerrarum & in expulsiōe patris sui Christoph[er]i, prævalentibus Holsaticis, latuerat, successione in Dacia cepit esse potens. In Scania vero nihil habebat omnino, quæ tota sub Rege Sueciæ cum omnibus adjacentis tenebatur, supplicavitque eidem instantis importunis, ut auxilium ferret Duci expulso, ut in gradum & honorem habitum restitueretur, & restitutus in regimine quietus & pacificus tertaretur: promittens si hoc faceret, ipsa ageret quod Scania regno Daciæ & illius dominio subderetur, fecitque se valde suspectam pro Duce, dum talia attentaret. Ille igitur, ut erat versutissimus, rapacissimus & crudelissimus, acceptâ occasione, fecit quod potuit pro restitutione Ducis. Sed in nullo profecit, illâ vice; quia filius Regis in omnibus prosperabatur, & Dux, ut præmittitur, est occisus. Tunc rex Magnus & Regina videntes se contra filium prævalere non posse, ad certum diem vocaverunt ad se filium cum Consiliariis, sub specie concordia[m] cujusdam faciendæ, aut alicuius ardui negotii pertractandi. Et cum jam omnia, quæ prætendebant, pertractassent, Regina propinavit filio potionem, unde intoxicationem & mortem se hausisse cognoscens, interrogatus respondit: *Qui me in mundum genuerunt, hi seperant me à mundo.* Sicque ante diem XX ab intoxicatione defunctus est, & rex Magnus reversus est ad regni dominium, & integrum principatum. Erat autem invidia & discordia inter ipsum & Consiliarios regni, ceterosque nobiles & potentes qui filio suo adhæserant, siverant & manu tenebant, quos ille odio oppido

oppo
filium
tingu
rum c
mia p
gem,
rex V
aliis,
cuniâ
Daciæ
quod
ginæ
nis, q
versu
derat
regis
venit
tendi
tantâ
litter
juran
conti
quo
gand
Magn
plen
nus d
effed

Vt e
gum
histo
cupit
& bl
cum
viciu
donec

oppido. Illi vero non magnopere Regem diligebant, qui filium suum, regem videlicet eorum tam nequiter fecisset extinguere, & vilem quendam sublimasset in Ducem, præter eorum consensum & velle, ipsis & toti regno cum multa infamia prætulisset. Sed & fama gravissima laborabat contra Regem, non minus quam antea, de spurcissima vita sua. Interim rex Valdemarus obtenta victoria de Holsaticis & Alemannis aliis, qui regnum Danorum habebant in manibus, partim pecuniâ, partim astutiis, partim vero gladiis & bellis ejectis Daciâ pacificata & suo dominio acquisita, cogitare cœpit quod & Scaniam suo dominio subjugaret, & promissionis reginæ Suecorum non immemor, & discordiæ atque dissensionis, quæ erant in Suecia non surdus auditor. Erat enim homo versutix vulpinæ, famis lupinæ & audaciæ leoninæ. Consideratis igitur moribus, stulticiâ, pusillanimitate & diffidentiâ regis Magni, animadvertit hominem posse astutia circumveniri, promissionibus decipi, minis terreri, & in quasunque tendiculas retibus verborum abduci. Sciebat enim Scaniam tantâ summâ argenti redemptam, scilicet & regem Magnum litteras habere super subjectione & possessione Scaniæ, super juramenti & obligatione, & cæteris quæ tractatus initus continebat. Excogitabat igitur & locum & tempus & modum, quo eum ad colloquium invitaret, & linguæ suæ retibus alligandum sub specie traheret pietatis. Acceptis igitur à rege Magno multis regis Valdemari nunciis & literis favorosis, plenisque nectare sincerissimæ charitatis, ut nihil minus quam apertam deceptionem prætere viderentur in effectum.

De se stultus homo subversus turbine linguæ

Corruit, & foris ista procella rapit:

Vt enim hujus rei multa concludam, horum duorum Regum prima consideratio, meretricis & juvenis apprehensæ historia est: Veni, inquit, inebriemur uberibus & fruamur cupitis amplexibus. Irritavit quippe cum multis sermonibus, & blanditiis labiorum protraxit illum, statimque sequitur eum quasi bos ductus ad victimam, & quasi agnus lascivians, & ignorans, quod ad vincula stultus trahatur, donec transigat jecur ejus sagitta. Velut si avis festinet ad

laqueum, & nesciat quia de periculo animæ ejus agatur. V-
 nisque igitur Regibus ad colloquium venientibus, quis
 enarrare sufficeret quantis vîceribus charitatis, quantis pii
 amoris affectibus, Rex ille Sucorum tam duciter invitatus,
 exceptus sit? Sed opera subsequuta ostendunt evidentius,
 quanta fuit dilectio invitantis. Nunc enim blandimentis dul-
 cissimis & promissione fidelis assistentiæ, & indissolubilis
 amoris glutine colligendo; nunc terroribus & minis, nunc
 pollicitationibus, nunc consiliis & persuasionebus inducitur,
 pulsatur & vexatur, afficiturque in tantum, ut obstinatus re-
 luctari non valens, Scaniam, Hallandiam & Blekingiam,
 cum omni regione Nordanfundenſi traderet, & assigna-
 ret ad manus Domini Valdemari tam dulcia promitten-
 tis, tam Scanensibus quam Succis, quam etiam omni-
 bus qui audiverunt, mille maledictiones imprecantibus.
 Tradidit etiam litteras & omnia documenta, castra similiter
 & civitates, & quicquid juris habebat in regione Scanensi,
 Consiliariis suis irrequisitis & ignorantibus; Nullâ etiam
 factâ de pecunia mentione expōita: nihil enim versabatur
 ardentius in corde regis Magni, quam destructio & exter-
 minatio Consiliariorum regni sui, in qua sibi pollicitus est
 assistere rex Valdemarus, faciliter quod voluit impetravit.
 Licet rex Magnus post mortem filij sui Erici, ad possessio-
 nem regni receptus, terribilia præstiterat juramenta, quod vi-
 tam suam emendaret, infamiam vitaret, in nullius regnicolæ
 mortem sine justiciâ machinaretur, nullas etiam terras, quas
 regendas acceperat, alienaret à regno. Post quæ juramenta
 præstita, factus est novissimus error peior priore. Item ex-
 altavit in Ducem quendam infamiæ suæ consortem, cum
 maximo scandalo & occasione ruinæ. Item Scaniam tradidit
 regi Valdemaro tam preciose redemptam; unde orta est su-
 spicio veritatis de fama occulte currente, quod ambo hi re-
 ges in destructionem & exterminationem suorum Consilia-
 riorum unanimiter conspirassent. Item concessit & tradidit
 regi Valdemaro duas terras insulares regni Sueciæ depopu-
 landas & devassandas, si eas sibi subicere posset, Gotlandiam
 scilicet & Oelandiam; quæ semper obœdientissime & fide-
 lissime sibi, omnibusque regibus Sueciæ subjæctæ fuerunt, &
 humiliter servientes. Quæ ille lupo insatiabilis & rapax

cum

cum exercitu adiens, occidit in Oelandia plus quam D. homines, & destructo castro totam terram vastatam redegit in solitudinem: Et ablatis cunctis quæ concupierat, populo, qui remansit, præfecit exactores & præfectos nequissimos. In Gotlandia vero II M. hominum interfecit, tributoque gravissimo imposito & exacto, omnibusque omni possibilibus ejus abreptis & deportatis, eam suo impiissimo dominio subjugavit. Circa idem tempus captivatus est, eo jubente, Episcopus Abogensis, vir sanctus & innocens, & eidem regi fidelissimus, à qua culpa & excommunicatione contracta nunquam exiit absolutus. Fuit etiam excommunicatus à Papa, propter pecuniam levatam Cameræ Apostolicæ, posito interdicto in regno, quam excommunicationem, ut desperatus parvipendens, & divinis se damnabiliter ingerens, cum alij servarent interdictum, multis erat occasio scandali & erroris. Tunc Episcopi & Prælati, Consiliarii, cæterique nobiles & potentes in angustia positi, in tanta malitia sui regis spem habentes de filio ejus Haquino, induxerunt eundem ad auferendum tantum malum à regno, & ad providendum futuris malis sorte majoribus, & exterminis totius regni. Unde de eorum consilio ipse Haquinus captivavit patrem suum Magnum in Ecclesia Calmarensi, ponens eum in castro ejusdem civitatis die B. Martini. Tunc tractaverunt cum eodem Haquino, quod acciperet sibi uxorem de Holsatia filiam Comitissæ; super quo etiam cum tunc regentibus Comitibus relationes & promissiones hinc inde factæ Majoribus quibusdam de regno, se ad eos conferentibus, & virginem illam assumentibus, ut eam in Sueciam adducerent, & reginam efficerent, domicello Haquino, ut consenserat, matrimonialiter copulandam. Idem autem Haquinus mutato proposito, patrem absolvit à vinculis, & libertati ac regno restituit, & ejus se voluntati per omnia conformavit. Tunc rex Magnus suum dilectum regem Valdemarum acceperit, ejusque filiam Margaretam filio suo Haquino accepit uxorem, ordinavitque cum rege Valdemaro, quod ipse nobiles regni Sveciæ, qui egressi fuerant ad Holsatiam pro virgine desponsanda & inde adducenda, faceret captivari. Quos & ille in media via captivavit, & in diversis castris regni Daciæ austriæ custodiæ mancipavit. Tunc Dux Magupolenis, qui sororem regis Magni

Euphemiam habebat uxorem; cui etiam virgo illa de Holfatia desponsanda, consanguinitatis lineâ attinebat, & cui sorte Comites ista conquerendo exposuerant, multis viis ac mediis laborabat, ut Suecos captivos à vinculis liberaret; sed modis his in nullo proficiens, intravit Daciam cum exercitu DCCC. electissimorum militum & satellitum bellatorum, & continuis XIII. hebdomadis igne & gladio regnum Danorum vastavit, donec rex ille superbissimus & crudelissimus, captivos illorum exhiberet de carcere dimittendos. Quos accipiens Dux præfatus remisit in patriam, regressus ipse ad sua; Vnientes mox autem in Sueciam viri præfati, non patriam sed exilium illic invenerunt. Iam enim tam illos quam alios quosdam meliores regni, rex Magnus exules iudicatos eiecit à regno, consilio regis Valdemari, & consensu filii sui Haquini. Erant autem XXIIII. quos damnavit exilio, pro eo quod seriose sibi dixerant veritatem de inordinato regimine suo, & regni desolatione, atque consensum præstiterant sicut & favorem, quod cum filius Haquinus captivaret; quorum Dominorum primum erant isti: Dominus Nicolaus Episcopus Lincopensis, Dominus Nicolaus Sturefson Dapifer regni, Boëtius Ionsen, postea factus Dapifer, Dominus Carolus Antra, Dominus Carolus de Vlsåsom, Dominus Ericus Carlson, Dominus Benedictus Philipson, cum aliis nobilibus regni numero XXIV. Egressi igitur aut potius expulsi de regno, Gotlandiam acceperunt, ibique per instantem hyemem permanebant. Festo vero Paschæ peracto Vismariam applicantes, Ducis Magnipolensis se conspectui præsentaverant. At XII. illi quos ipse ex captivitate Danica liberaret, se coram eo excusare cœperunt, dicentes se implere non posse quod ei promiserant se facturos. Ideoque ejus se nunc offerunt potestati subjectos, ut sicut libuerit ei ipsis utatur ad velle. Quos ille benigne suscipiens, & humanissimum se exhibens, respondit eos vere & fideliter implevisse promissa, cum per eos non stare, quo minus essent effectui mancipata, adjungens etiam, quod Dominus vester & nobis illudit, & vos seducit, persequiturque, vobis non poterit imputari. Animosè igitur eos colligens & consolans, exhibuit eis locum apud se manendi, vestitum ab eo habituros

& victum, donec Deus concederet sensum Regis, & cursum temporis aliter immutari. Manentes igitur aliquandiu apud eum, monuerunt regem Magnum charitativis scriptis & nunciis sæpius iteratis, ut regno Suecorum salubrius provideret, meliusque consuleret, & operam daret recuperandi Scaniam, ac terras alias, quæ tempore suo à regno fuerant alienatæ. Scripserunt etiam litteras supplicatorias pro seipsis, ut eos ad gratiam recipere dignaretur, & eos permetteret sustentari de bonis sibi à suis parentibus derelictis, inducentes etiam ipsum Ducem, ut ipse rogare dignaretur Dominum Regem scriptis suis, ut ad gratiam suam recipi mererentur. Quibus omnibus factis, & multo tempore attentatis, cum Rex omnino inflexibilis esset, & contra eos rigorem in nullo vellet penitus temperare, scripserunt ei notorie & aperte, quod ab hac hora in antea, sciret eos suos capitales inimicos futuros, in malum ejus quantum, & ubi potuerunt vigilaturos & operaturos. Vnanimi igitur consilio invicem communicato, assumpserunt in principem regni Suecorum Dominum Albertum, seniore scilicet filium ejusdem Ducis Magnipolensis, nepotem Domini Magni regis Suecorum ex sorore; præstantes ei homagium tanquam futuro eorum regi. Quo facto cœpit ipse Dux sollicitus esse de filio in Sueciam transmittendo. Fecit igitur in continenti naves parare & expensas, virosque cum armis expediri, qui filium suum comitarentur, & ei fideliter adhærerent. Omnibus ergo hujusmodi negotio necessariis præparatis, præfati Suecorum assumpto suo, quem elegerant, principe, à patre nobiliter & potenter expedito, ad Gotlandiam eum primum inducunt, ubi à civibus & rusticis assumptus est pro principe & rege futuro, ad inductionem & informationem eorundem regni Consiliariorum. Deinde perducentes eum ad Stocholm, fecerunt eum ibi assumi pro principe in regem proxime coronando; sicque Dominus Albertus per eos in regnum Sueciæ introductus, regnum Suecorum regendum suscepit anno Domini MCCCLXIII. ipso die B. Andreæ habito Holmis magno parlamento, & congregatione prudentiorum ac Prælatorum regni: ubi recapitulatis & ponderatis malis, & demeritis regis Magni, judicatus est honore regali privatus, & omni jure quod in regno habuerat, ipso facto exutus. Tum

63.
Alber-
tus.

quia excommunicatus & hæreticâ pravitare notatus, ut puta qui jam quinquennio publicè excommunicatus, monitus, & aggravatus, non curaret, de Ecclesiastica potestate male sentiens obstinatus: tum quia regni dilapidator & depopulator, terras & attinentias regni tyrannidi sævissimi & rabidissimi, invidissimique hostis regni Sveorum, voluntarie & studiose laniandas exposuit, fidelissimum sibi populum diris moribus insatiabilis lupi faucibus offerendo: tum quia incolas regni, quos adhuc sub sua defensione videbatur habere, gravissimis & exactionibus & talliationibus affligebat, ut de eo dici possit: *Rex magis hoste nocet*. Tum quia terram Scaniæ, Hallandiæ, Blekingiæ, & alias adjacentes tam infami & turpi occasione alienavit à regno, quas tam magno pretio recuperatas accepit: tum propter flagitiosissimam atque insanissimam vitam suam, quæ toti regno notoria, aliis horrorem & stuporem, ac metum subversionis regni incussit; aliis occasione & scandalum ac ruinam in via salutis faciendo: tum propter defectum iustitiæ, oppressis & pauperibus ministrando, quam ille nunquã per se, vel per alium exhibere curavit: tum propter implacabile odium in Consiliarios Regni, quos usq; ad mortem persequeretur, propter iustitiam, eo quod eum ad viam iustitiæ & meliorẽ Regni gubernationẽ reducere niteretur. Quos propterea, uxoribus, domibus, liberis & rebus spoliatos eiecit à regno; tum propter multimoda periuria, & promissionũ suarũ transgressiones. tum quia truculentissimo hosti huius regni se conjunxit, & sua tractabat consilia, monitaque sequebatur. Propter hæc igitur & alia quamplurima non diutius toleranda, habebant cum pro iuste & legitime deposito, & regio honore indigno, ac regni regimine spoliato. Ne autem regnum ipsum transferrent ad alienigenas, videntes filium ejus superfluum in eandem cum patre sententiam convenisse, elegerunt nepotem Regis, Dominum scilicet hunc Albertum, qui regnum defenderet, terras ablatas reduceret, regnum ipsum ad unitatem & concordiam revocaret. Quo electo ad hanc tandem concordiam est devenum, ut rex Magnus partem regni pro sua sustentatione & status decentia retineret; Albertus vero regnum gubernaret, & nomen Regis officiumque haberet, & reliquum regni pro sua & regni utilitate possideret. Quibus omnibus rex Magnus cum

cum filio suo Haquino assensit, & inviolabiliter observare promisit, juravit & aperte firmavit, & aliquanto tempore sic servavit. Dicunt tamen aliqui regem Magnum huic concordiae & ordinationi nunquam præbuisse consensum, sed à primo introitu Domini Alberti statim contradixisse, & quantum potuit impugnasse, & demum cum exercitu occurrisse, quando & captus est; & sic demum nedum jure, sed & facto regni possessione privatus est. Ecce finem hujus regis tam gloriose & concorditer electi! de quo illud creditur in revelatione S. Birgittæ facta prædictum: *Erit sicut asinus coronatus, nobiliter quidem educatus sed posuit maculam in gloriam suam.* Et nota ibidem adjunctum, in electione quatuor indebite observari, quæ sunt: Inordinatus amor, prudentia simulata, adulatio stultorum, & diffidentia de Deo. Item ibidem: *Dico tibi de duobus regnis, in uno est electio, in altero hereditas; Primum ubi est electio, destructum & afflictum est, quia verus heres non eligeatur, & hoc fecerunt partes eligentium, & cupiditas ambiens regnum.* Vide igitur nunc quantum afflictum est regnum Sveciæ sub hoc rege, qui syadentibus Ducalibus, & prudenter ac juste se cuncta gessisse & vindicasse gloriantibus, in favorem Ducum electus est, occiso filio regis quantum ad necem principum innocente. Qui jam antea assumptus fuerat in regem, cui & præstita erat securitas vitæ, mediis juramentis: Cujus amore Deus contemnitur ejus persecutione contemnens punitur. *Æsopus quoque ait:*

Spernere quod profit, & amare quod obsit, ineptum est.

Prodest quod fugimus, & quod amamus obest.

Hic regnavit annis XLVI. Nam anno Domini MCCCXIX. electus est, & anno Domini MCCCLXV. captus est: Anno MCCCLXII. Albertus filius Ducis Magnipolensis, hoc est, de Mekelburg, nepos regis Magni ex sorore, introductus in regnum, primo quidem in Gothlandiam, deinde in oppido Stokholmensi per XXVI. nobiles & potentes regni, per regem Magnum exclusos à regno, rege Magno ob sua demerita refutato, in regem suscipitur, ac in regni solum sublimitas, gubernacula regni Svecorum adeptus est. Contentus autem erat rex Magnus partem habere de regno, cæteris suo nepoti dimissis, ut quidam narrant. Certum tamen est quod rex Albertus castra non statim obtinuit, super quibus obtinendis

septennio laboravit. Ipso igitur Domino Alberto circa ob-
 fidionem castrî Abogensis diutius cum Suecis, qui cum col-
 legerant, occupato; Vbi occisus est nec scitur à quo, Domi-
 nus Nicolaus Stureson Dapifer regni. Interim rex Magnus
 pœnitentiâ ductus, de consensu concordie prius factæ (si ta-
 men aliquando præstitit hunc consensum) vel saltem tempus
 opportunum ratus & aptum, dum novelli Regis potentia ex-
 tra Sveciam, puta in Finlandia, versaretur, collegit exercitum
 de Dacia & Norvegia, & parte Sveciæ subiecta adhuc suæ
 obædientiæ; cum quo ad debellandum regem Albertum &
 qui eum adduxerunt, quique cum eo advenerant versus
 Stokholmiam de Vestgothia festinavit. Quod audientes Sue-
 ci prædicti, cæterique regis Alberti fautores, assumptis Ale-
 mannis, apud Vplandiam relictis civibus Holmensibus, cum
 cæteris quos in suam partem attrahere potuerant, volebant
 regi Magno apud Arosiam occurrere pugnaturi. At ille jam
 Arosiam transierat, multis de suo exercitu post tergum reli-
 ctis tam Arosiæ, quam circumquaque dispersis. Factum est
 igitur ut uterque exercitus sibi invicem occurreret in Gaatha,
 quæ rara est silva inter pontem *Östensbro* & pratum magnū,
 ab Ecclesia Tillinge versus occidentem in longū protensum.
 Bellum ergo mortale committitur, inter eos, caduntq; vulne-
 rati ex utraq; parte & qua plurimi interempti, strageq; com-
 missâ lechiferâ, sanguinis rivi decurrunt, Sueci in Svecos ir-
 ruunt, frater patri non parcat, filius patrem trucidat & jugulat.
 Finaliter ergo victoria cedit Alberto, & rex Magnus fugiente
 filio captivatur ad Stokholm ducitur captivus, & in tetro
 carcere septennio detinetur. Gesta sunt hæc anno Domini
 MCCCXLV. feriâ septimâ post Dominicam Invocavit,
 quam dicunt fuisse diem S. Matthiæ Apostoli. Haquinus
 autem filius Regis bello fervente retrocessit, & pontem
Östensbro transiliens, & post sedislovî faciens, captivitatem
 evasit, & in Norvegiam festinavit: Toto igitur septen-
 nio quo rex Magnus tenebatur in vinculis, rex Albertus
 obside castra, quæ ad manus regis Magni à suis fidelibus
 tenebantur. Rex vero Haquinus, dans operam liberandi
 patrem suum à vinculis assumpto auxilio de Norvegia, ubi
 jam in regem assumptus erat, manu validâ Sveciam in-
 gressus, spoliabat Ecclesias, bona quæ poterat auferebat,
 guerras

guerras & bella diversa movebat, & specialiter Vestrogothiam & Ostergothiam continuis incursibus infestabat, tantumque tandem potentia congesserat, ut Stokholmenſe oppidum obsideret. Cui dicunt in auxilium superveniſſe Dominum Hemmingum Episcopum Abogenſem, virum devotiſſimum, ob fidelitatem quam regi Magno etiam in captivitate ſervabat, licet ejus mandato fuerat aliquando captivatus. Tumque tantum effecit, ut patrem ſuum à captivitate liberaret caſtrorum traditione, quæ haſtenus ad manus regis Magni & filij ejus, manu bellica & validâ fuerant conſervata. Acceptum ergo patrem duxit ſecum in Norvegiâ, ubi toto tempore vitæ ſuæ degens, ad ultimum ſubmerſus eſt apud inſulam Lingholm, in ſtagno Bolmeſfiord. Accepit verò rex Haquinus filiam regis Valdemari uxorem, ſicut patres utrinque eorum malitioſe tractaverant, in judicium & ſubverſionem regni, & nobilium Sueciæ prædictorum, genuitque ex ea filium Olauum nomine; & brevi poſt ipſe Haquinus Aſloia defunctus eſt. Filius autem ejus Olauus quo devenerat, aut ubi, & qua morte obiverit, ignoratur; niſi quod mater ejus quendam Olauum, qui ſe dicebat filium ejus, igne fecerit concremari. Sicque illa patre ſuo defuncto Valdemaro, regnum Danorum hæreditario jure ſuſcepit; Regni vero Norvegici, marito defuncto & filio, neſcio quo jure obtinuit dominatum, & principiſſa eſt utriusque regni effecta. Poſt hæc rex Albertus regnum Sycorum pacifica poſſeſſione adeptus, caſtris omnibus & munitio- nibus, cum toto regno ſibi traditis, ad nihil aliud motum ſui animi convertebat, niſi ut eos qui cum elegerant, aſſumpſerant, introduxerant, è medio auferret, aut vita pulſos, aut regno, aut in extremam redactos paupertatem, aut ignobilem ſervitutem. Elegit enim Alemannos in Conſiliarios, caſtra & terras, obventiones & redditus illis tradidit, & qualescunq; aut undecunq; eſſent, dū tamen Alemanni, digni erant in regno Sveciæ principari. Certabat enim ille Albertus replere regnū ſuis Alemannis, & eos ſolos habere Cōſiliarios, familiares pugnatōres, de Svecis nō confidens, alios habebat contemptui, ludibrio & deriſioni aperte, toto conamine cōtēdēs, ut nobiliū filiæ & reliquæ Alemannis etiā viliffimis matrimonio traderen- tur; quos etſi ſciret filios ſutorū aut fabrorū, non erubuit tamē

suos cognatos & consanguineos nominare, ut per hoc ad aures vulgi nobiles putarentur. Cogebantur ergo Sveci bona sua patrimonialia vendere, ut se & familiam suam utcumque sustentarent, cum in gravibus expensis cogrentur regi servire, in expeditione frequenti & bellis continuis, quæ fovebat. Putabat enim Scaniam, Hallandiam, & Blekingiam gladio posse revincere, continuos insultus & bella faciens in easdem. Sed resistentibus Dacis & Scanensibus in nullo profecit: Sed & Daci, Norici & Scanenses, propterea damna gravissima in VVestgothiam, terrasque ceteras Sueciæ faciebant. Totum autem regnum Sueciæ tanta sub eo suppressione laborabat, quantâ nunquam fuerat à prima inhabitatione expertum. Alemanni enim omniuaq; discurrentes per regnum, omnia quæ victui congruebant, superflue expendebant, & quæ concupiebant, juxta libitum auferbant, habentes etiam singuli portionem suam de regno, quanta volebant tributa & gravamina imponebant. In tantum erat Rex ille Alemannis suis liberalis, ut nihil omnino suæ sustentationi, aut usibus retineret, solumque gaudebat cum illis joculari, confabulari, & scurrilitatibus deservire, ita ut nullus Suecorum ad Regis veniret conspectum quidpiam locuturus, quin multis tam Regis, quam suorum præsentium Alemannorum cachinnis irrisus abscederet. Si quis pauperum aut oppressorum accederet, de injuriantibus conquesturus, velut infans à quolibet præsentium singulas alapas blasphemationis accepit juxta vulgare:

Thet cyste thom Herrom ålsdijje wara/

Id Bønderne kemmo fram med sine Kiära:

E dre Herre Konung i skipeu ofi rått

Jh kan nicht bättren min leue Knecht.

Nec contenti erant Suecorum Domini prædicti Alemanni, regni clenodia, possessiones, aurum & argentum suis usibus applicare, seque diare & suos loculos replere, quin & juxta magnificentiam principalem, donaria mitterent amicis & notis in patria eorum degentibus, ut ostenderent divitias gloriæ suæ, quasi dicerent cum Iosepho: Nunciate patri meo omnem gloriam meam; Me enim fecit Deus quasi patrem Pharaonis & Dominum A Egypti. Moris enim erat regi Alberto, dum quid haberet, notis sibi mulieribus in Alemannia dona-

donaria
cunia a
tatione
vos & d
nativis.
stum,
tis, ul
spoliis
regnum
domin
retque
ut nihil
nus do
terras
Præla
rum, A
diction
juxta r
contri
res om
sibi da
dioru
multa
audite
sione,
cratio
Inven
centia
nos, c
silire
omn
quod
non
nia,
gem
sueru
tribu
præd
minu

donaria mittere, encœnia scilicet novi anni C. marcas in pecunia ad minimum, aut vasa ponderosa argentea. Cujus imitatione pelliparii Alemanni in Suecia stelligari, & inter divos & divites relati, etiam magnificabant fimbrias suas in donativis. Vnde nedum regnum taliter evisceratum & exhaustum, ad extremam devenit inopiam. Sed & Rex aliis ditatis, ultimate necessitatus cogebatur tyrannice regere, & de spoliis vivere subditorum. Postquam igitur XXV. fere annis regnum Sueorum hanc tyrannidem Regis sui, & exterorum dominantium in terra servitute miserabili tolerasset, videretque mala innumera gentis suæ, eratque videre miseriam, ut nihil deesset calamitati miserorum. Accessit & hoc vulnus doloribus prius inflictis, quod convocatis omnibus, qui terras & prædia libere possidebant in regno, dico Episcopos, Prælatos, religiosorumque locorum & secularium Ecclesiarum, Milites & militares, & nobiles inferioris dignitatis, conditionis & status, Rex prolocutus exponit, quod statum suum juxta regalē decentiā nullo modo tenere posset, nisi ipsi hanc contributionem ei facerent, ut tam Spirituales quam Seculares omne tertium prædium suarum possessionum in auxilium sibi darent. Illi igitur qui jam cogente penuriā multa prædiorum suorum vendiderant, aut in pignus exposuerant, & multa adhuc paupertatis & indigentiae angustia laborabant, audita tam frivolâ petitione, & tam malignâ Regis sui intentione, perplexi & anxii rogare cœperunt, & terribilibus obsecrationibus flagitare, ut eorum consilia dignaretur audire. Inveniretur enim modus convenientior statum Regium decentiâ debitâ sustentandi. At ille respondit se suos Alemanos, quoad viveret, velle dimittere, nec ab eorum consiliis resistere, adjungens quod ea quæ petierat omnino vellet habere, omnia verba eorum in ludibrium convertendo, statimque quod dixerat executioni mandavit, arripiens prædia eorum, non solum ordine numerandi præfixo, sed indifferenter omnia, assignans ea Alemannis possidenda. Sunt qui texunt Regem justè exegisse, cum posset de omnibus coloniis, nisi consuetudo aut privilegium obsisteret, more aliarum terrarum tributa levare, dicentes ipsos Nobiles & Prælatos minus justè prædicta negasse duplici ratione: tum quia eorum coloni non minus quam alii regnicolæ Regem sustentare teneantur, tum quia

quia bona quæ tenebant ipsi, vel progenitores eorum, tempore guerrarum, vel regno vacante, sibi attraxerant & usurpaverant. Ipsi verò Regis petita indigne ferentes, contra Regem conspirare cœperunt, allegando quod Rex patrimonium eorum vellet arripere, & suis Teutonicis dare. Insuper voluerunt quod Rex nullum castrum regendum traderet nisi Suecis. Ad quod cum Dominum Regem inclinare non possent, ab eo discesserunt & reginæ Margaretæ adherere cœperunt. Hæc illi. Certum autem est nullum jus cum habuisse eorum Curias invadere, destruere & occupare. Quis autem non videat, quam irrationabile fuerit in regimine & negotiis regni, viros extraneos, adventicios, & regni morum ignaros, Consiliarios assumere? qui neque sciunt, neque volunt bonum regni, spretis his quibus utrumque est animo. Hoc autem bonum egit Albertus, ut tempore sui regiminis, non permiserit cives Holmentes Alemannos, Suecos concives suos concremare, licet adhuc per eos furissimè fuerit inductus & rogatus. Sed illi nihilominus in sua sententia perdurantes, inæ Rege captivato ad eorum incendium processerunt. Videntes ergo Milites & militares, & cæteri regni nobiles, regem Albertum ad hanc omnino tyrannidem esse conversum, ut bona eorum invaderet, & Alemannis traderet occupanda, & hanc ipsam violentiam suam & eorum ad diram desolationem & depauperationem, in risum converteret & cachinnos, & ubique se ab eo & suis haberi ludibrio, direxerunt nuncios suos ad Dominam Margaretam Daciæ & Norvegiæ reginam, ut eos in tantis angustiis, consiliis & auxiliis relevare dignaretur. Sic enim & Daciæ Reges & Norvegiæ facere consueverant, ut superius est expressum. At illa paternæ versutiæ, ambitionis & avaritiæ non expers, caput animo tractare, quonam modo posset etiam Sueciæ regnum, cum duobus jam habitis, obtinere. Aptum igitur tempus advenisse considerans, primum certificari volebat de regni dominio obtinendo, quam opem promitteret auxiliij ferendi. Caput ergo, more paterno, multo sermone blandiri, sapienter concionari tribularis, hominesque fraudulenter inducere, ut pro paternis legibus & regni privilegiis, armis viriliter & animosè certarent. Nec permitterent tam gloriosum regnum, tam victoriosum, tam insigne & cætera

cætera Danici blandimenti verba contexendo, per viles & ignobiles alienigenas occupari. Quæ omnia longo & prudenti sermone composita eorum auribus inculcavit, ut eos redderet ad impugnandum Regem, & se assumendam indeclinabiliter animatos. Deinde quam benigne, animose, quam utiliter, quam feliciter illa dominaretur eisdem, si Dominus Deus ita dignaretur misericordiæ suæ visceribus regnum illud aspicere, ut ipsa eorum fieret Principissa, secundo loco subjunxit. Quibus illi auditis, & si forte sentirent fel sub melle latere, in arcto tamen positi, cum essent eis angustia undique approbant mellitos sermones illius, promittentes se eam in Principissam assumere, si illam sentirent sibi fideliter in necessitatibus subvenire. Aut, ut alii putant; statim eam in Dominam assumendo, homagium & fidelitatem præstiterunt. Et exinde firma & fideli ac mutua assistentia se colligantes, ceperunt vires colligere, Curias suas munire, nova fortalitia erigere, regi Alberto obædientiam & subjectionem subtrahere, aperte se ei opponere, nec amodo cum pro rege recognoscere, pronunciantes eum non rite electum, sed violenter intrusum. Ille verò tantò vehementius se erexit, & ultimum posse suum attentans, eos humiliare, debellare & exterminare nitebatur. Sicque in toto regno guerra fervebat durissima, civitates omnes comburebantur, rustici spoliabantur, terraque pene relinquebatur inculta. Hæc autem guerra sive dissensio, & bellum intestinum multis annis continuatum, regnum redegit in solitudinem. Rex igitur Albertus ad extremam deductus inopiam, nec deferens consuetam superbiam, mutuo accepit à Dominis de Prussia XX. millia nobilorum, dans eis Gotlandiam in pignus, & corporalem possessionem civitatis & terræ ejusdem cum effectu illis assignans. Auro igitur memorato accepto, collegit exercitum de Alemannis, associans sibi ratione stipendi undecunque poterat bellatores, assumens etiam quosdam Principes cum gravissimo damno, onere & subversionis occasione, Ducem scilicet Stargardensem, Comitem de Rupin & Comitem de Holsatia. Anno igitur Domini MCCC LXXXVIII. & regni sui XXV. anno, cum jam haberet exercitum congregatum, significavit reginæ Margariæ se velle cum gente sua confligere bello

bello famoso, notorio & pedestri. Vnde apparet quod ea jam fuerat in Principissam assumpta, & pro Domina huius regni recognita, cum adversus eam aciem suscepit dirigendam. Licet robur exercitus contra regem Albertum pugnantis, ex Suecis fuerit integratum, paucis admodum de Dacis assumptis. Notanter enim dicunt chronica, quod cum ex parte Reginae occisi fuerint VIII. Milites, unus tantum servus Reginae fuerit occisus. Non igitur Danorū, sed Suecorum fuit rex Albertus viribus debellatus & armis. Marscalchus enim Sueciae Ericus capitaneus ex parte Suecorum belli, negocium dirigebat, & totam rem belli contra regem Albertum administrabat. Captum tamen Regem & Principes qui cum eo advenerant, Reginae manibus offerebant, tanquam Principissae, vel jam pridem per eos assumptae, vel bello peracto, ut promiserant, assumendae: in cuius evidentiam captivum suum Albertum suae custodiae assignarunt. Status enim erat locus, similiter & tempus ineundi certaminis, ad diem S. Matthiae Apostoli & Evangelistae, in Fala Vestrogothiae. Ad quem locum Rex cum suis in multa pompa & gloria properans, in potentia & virtute exercitus gloriabatur, quasi potens certus victoriae obtinendae. Quilibet enim Alemannus tres Suecos non solum vincere, sed & ligare, & quo vellet pellere se iactabat. Sed inito bello mutatus est in eis animus pariter & exitus belli. Captus est enim rex Albertus cum filio suo Erico, & tribus Principibus jam antea nominatis. Milites ejus XX. occisi sunt cum multitudine, satellitum occisorum, ceteris autē fugientibus aut etiam captivatis. De Suecis autē ex parte Reginae VIII. Milites occubuerunt, & unus servus Reginae Ducitur igitur ad castrum Rex Ludosia ad Reginae praesentiam, deinde Lindholm in Scaniam, ubi VII. annis cum filio detinebatur in vinculis, donec scilicet Margareta omnia castra Suecica cum Stokholmensi oppido obtinere, sicut de Rege Magno in introitu Alberti factū fuit. Elapso vero septennio, cum Regina plenā possessione gauderet, regem Albertū cum filio absolvit a vinculis, sub pollicitatione solutionis magnae summae, quam aut infra tempus praefixum solvere debuit, aut ad captivitatem redire. Toto autem tempore vitae suae residuo, degebat in monasterio Dobrianensi, ubi etiam est mortuus & sepultus. Captivato autem rege Alberto, multiplicata sunt mala in

terra plusquam temporibus retroactis. Totus enim Ducatus Megapolensis in vindictam & captivationis ultionem regis Alberti surrexit. Civitates namque illæ potentes, Rostock, VVifinar & Stokholm, tunc primum arma sumpserunt, terrâ marique Sueciam & Daciam impugnantes. Sed Dacia & Norvegia potentes & fortes habuerunt defensores, Suecia verò nullum. Habebat quidem militiam, sed adeo extenuatam bellis, & oppressionibus fatigatam, ut dicere posset: Venerunt filii usque ad partum, sed non habet vires parturiens. Habebant & Reginam, sed nondum venerat tempus ejus. Expectabat illa tempus idoneum intentioni suæ. Mutuo enim occidendi erant prius, quos illa volebat amotos esse de medio. Pugnabat ergo contra hostes in gladio alieno, utrobique triumphans. Pugnantibus enim invicem Succis & Alemannis, vincebat illa quavis parte ruente. Sic enim intratura erat cum Danis, ut occisi prius essent Sueci & Alemanni. Tres ergò turmæ armatæ discurrabant per regnū, omnia devorantes, omnia rapientes omnia destruentes. Alemanni enim erupentes de Stokholm, & de castris quæ adhuc defendebantur nomine regis Alberti, combusserunt Enecopiā, Arosiam, Lincopiam & cæteras civitates, villas rusticorum transeurrentes, & omnia sibi valentia rapientes, & magnam, quasi innumerabilem multitudinem rusticorum, quos congregatos invenerunt juxta montem quendam in parœcia Tillinge, occidentes, qui mons ab eventu dicitur *Bondaberg*, vel *Skadaberg*. Sueci vero congregati per turmas, cum domi consistere non auderent, huc illuc velut insani ferebantur per regnū, metuētes ab hostibus captivari, licet se prætenderent hostes captivatueros. Daci autē jam Domini regni, suo ordine gradiebantur securi. Nemo illis nocere cupiebat, nemo illis, quod habere volebant, negare præsumebat, sed residuum locustæ comedebat brucus. Et hæc integro septennio captivitatis regis Alberti continuata sunt, quem obtinuerunt dimitti prædictæ civitatis, Stokholm, VVifinar & Rostock. Neque aliter oppidum Holmenfæ ad manus Reginæ pervenit, quod oppidum loco LXX. millia marcarum argenti puri, quas datus erat rex Albertus, accepit regina. Deferebantur enim victualia de Rostock & VVifinania ad Stokholm ab hisque malignantibus Reginæ, licet totā potentia regnorum suorum hoc oppidum obsedisset, Domi-

Domino Abraham Milite, cum Domino Algoto Magnusson Reginae exercitui praesidente; Et cum tempore hyemali, naves quae victualia adduxerunt, in rupibus essent glacie & gelicidio conclusae, non poterat eas Reginae exercitus debellare, quin tota hyeme illic quiete paulantes, resoluta niue egresserentur in mare, & secure ac pacifice ad propria pervenirent & redirent. Combustio autem civium Holmensium ita sese habet: Stokholm civitas convenarum, ex diversarum nationum hominibus integrata, raro habet concordiam, pacem & amicitiam, sinceramque civium charitatem; Homines enim unius nationis extra suam patriam existentes, plus se diligunt in patria aliena. Vnde fit ut cives Holmenses extranei, majori se amore diligant, foveant & promoveant quam intranei, cum illi extra patriam, isti in patria commorentur. Tempore igitur regis Alberti, Alemanni commorantes in Stokholm, ac se invicem, ut naturale est, plus aliis diligentes, odio habuerunt intraneos, lucra cum eis pariter, ut videbatur, habentes. Sed & hoc eorum auxit invidiam, quod cum pete toti regno dominarentur Alemanni, in cives Holmenses, non sicut voluerunt, potuerant dominari. Multo igitur tempore conceptum odium, quod adversus eos fovebant, palliato colore tegentes, demum ad effectum perducere attemptabant. Duodecim annis enim ante captivacionem ejusdem regis Alberti, frequenter aures ejus pulsabant, ut ipse dignaretur annuere, aut saltem dissimulare, quod quosdam Suecorum caute vita privarent. Habebant autem conscriptos CLXX. cives, quorum sanguinem sitiebant. Hi autem erant meliores inter omnes Suecos qui habitabant Holmis. Rex vero respondebat hoc nullatenus expedire, nec fieri posse sine magno dispendio regni sui & tendere in infamiam & dehonorationem nominis sui. His autem verbis, & similibus eos ab intentione malevola, & nefario opere suspendebat. Capto vero Rege, cum jam sui juris esse coepissent, quod diu conceperant & desideraverant, compleverunt. Erat autem initium tale: Cohors quaedam instituta erat, dicta Håcebröder/ numero CLXX. à principio, qui continue incesseant armati die & nocte, quorum erat studium ubicunque Suecos obvios haberent, blasphemice, opprobriose loquerentur ad eos, quarentes in quo loco sederent traditores, in finem, ut astimor,

ut

ut animos eorum ad impatientiam provocantes, & ad amaritudinem perducentes, cogerent in verba malitiæ proflire, ut occasione acceptâ mitterent manus in eos, & raperent ad tormenta. Quibus illi frequenter auditis, ægre quidem & moleste ferebant, sed amplius quod talia prætenderent, metuebant. Sciebant enim Alemannos in eorum perditionem longo tempore conspirasse. Convenientes vero in unum tractare ceperunt, quid ad ista foret agendum, & quid taliter salutaribus respondendum, statueruntque differendum esse donec omnis populus conveniret. Certâ igitur die omnibus oppidanis in stuba communi S. Gertrudis convenientibus, cum hæc proponerentur in medium, Alemanni Suecos callide circumvenientes & verbis eludentes, pronunciabant quasi modum Statuti, quod nemo loqueretur de principibus civitatis, dominabus & virginibus cæterisque nisi quod veller sateri. Et ad hoc devenit, ut Alemanni & Sueci invicem sibi fraternitatem & fidelitatem in prosperis & adversis cum juramento promitterent, observandam. Atque ita divisi, hi in proposito maligno, illi in periculo remanebant. Brevi autem post tempore postquam Consilarii regni Dietam celebraturi Telgis, vocabant ad eundem locum Holmensem civitatem, datis litteris salvi conductus, & missis duobus nobilibus, qui eos salvos ducerent & reducerent; Deputati sunt ergo cum eis ituri quatuor, tres scilicet Alemanni potentes, & quartus Suecus dictus Petrus Alenninge. Qui cum pervenissent ad locum, tres prælati recesserunt occulte, socio suo Petro Alenninge ignorante, relicto. Quod cum comperisset idem Petrus socios scilicet suos recessisse, continuo post eos discessit à loco, quem illi expectantes in insidiis, in via apprehensum vulnerabant, verberabant, captivabant, unum servorum occidentes, alterum lethaliter vulnerantes. Dum autem hæc agerentur in via, capti sunt duo notabiliores cives Holmis, & graviter vulnerati inclusi sunt castro, Albrecht Carlson, & Bertil Brun. Quod videntes cives Sueci, timore concepto propter superius gesta & nunc attentata, armati venerunt ad forum & ad Consistorium, ubi erant proconsules, qui omnes erant Alemanni, interrogantes ob quam causam capti erant viri prælati, & claves ab eorum uxoribus arreptæ, & cur in castro possi, & non potius juxta Leges & consuetudinem

tudinem civitatis eorum causa tractata? Ad quod responde-
 runt Alemanni Proconsules, nullam culpam scire cum aliquo,
 & quod viri præfati, si essent injuste captivati, cum iustitia
 possent liberari. Item quod vellent statim ire ad capitaneos
 castri, & agere quod liberarentur &c. omnia loquentes in
 dolo, uno tamen dimisso ad tempus, ut aliquid fecisse vide-
 rentur. Et tunc denuo in unam militiam conjurarunt, pro-
 mittentes, ut quicumque Dominus eorum fieret, nunquam
 Suecus conquereretur de Alemanno, nec econtrà. Hæc acta
 sunt sabbatho Trinitatis, anno Domini MCCCXXXIX. Et
 quievit hæc dissensio die illâ, & die sequenti, Dominicâ sci-
 licet Trinitatis usque ad finitum Completorij in monasterio.
 Quo finito, clausæ sunt portæ civitatis, & pulsatum est pro
 excubiis, Proconsulesque convenerunt in unum, & totâ nocte
 illâ, quam ducebant infomnem, inter castrum & suos Hâtte-
 bræder continue vagabantur. Erat autem quidam Alff Gress-
 erad, qui principaliter hæc tractabat. Summo igitur mane
 diei sequentis, scilicet secundæ feriæ, stabant castrenses infra por-
 tam castri armati. Cohors autem dicta Hâttebræder in fluba
 communi stabat etiam armata. Tunc Proconsules summo ma-
 ne miserunt pro Consulatu, quatenus in continenti venirent
 in Consistorium. Postquam autem aliqui de Consulatu ve-
 nissent, egressi de castro LX. armati stabant in foro, putantes
 omnes captivandos adesse. Quo conperto egressus de con-
 sistorio prædictus Alff Gressuerad, iussit eos redire ad ca-
 strum. Quibus regressis, postquam omnes de Consulatu ad-
 venissent, & essent in consistorio congregati, egressus idem
 Gressuerad, evocavit post se duos consules Alemannos, mit-
 tens unum ad castrum, ut inde armatos assumeret; alterum
 vero ad cohortem Hâttebræder / ut & illi accederent loricati,
 qui erant tunc plures quam M. in unum collecti, statimque
 utraque pars armata, cum vexillis properabat ad forum. Qui-
 busdam igitur huiusmodi armatorum in Consistorium intro-
 missis, iussus est quidam scripturam afferre, in qua erant in-
 scripti traditores. Quâ allatâ & lectâ, recitati sunt pariter plu-
 res ante quadriennium defuncti. Tunc exiit mandatum ut
 Sueci captivarentur ubicunque inventi, & nulla immunitate
 gaudere deberent, sive in Ecclesia, sive in monasteriis. Fre-
 mentes igitur in modum leonum armati prædicti, discurrere
 bant

bant undique per Ecclesiam, monasteria, domos & plateas, rapientes, apprehendentes, vulnerantes, verberantes & captivos ducentes Suecos ubicunque raptos, ducendo eos primum ad consistorium, ubi tenebantur captivi, qui Sueci erant de consulatu. Deinde trahentes eos omnes ad castrum, variis eos tormentorum gravaminibus affligebant, quorum tres ligneis ferris de asleribus quercinis factis, diutissime tormentabant, ut vel sic faterentur culpam aliquam traditionis se egisse. Qui cum amarissime paterentur, nihil talium fuerant confessi. Die igitur sequenti, feria scilicet tertia post Trinitatis, tres præfatos taliter martyrizatos, ne interim sine ulteriori martyrio morentur, crudelissime combusserunt, quorum nomina erant: Gregorius Rhode, Iöns Kabbamag & Laurensaff Högon; Nocte vero festi corporis Christi præfatus Alst Gressfuerad, & sui accefferunt ad Capitaneos castrum, rogantes quatenus Sueci captivati, qui tenebantur in castrum, traderentur eis ad comburendum, statuentes ut ipsi medietatem bonorum eorum acciperent. Tunc educti in vinculis de castrum, in navigio ducti sunt in insulam Käpling/assumpto pariter quodam sacerdote qui eorum confessiones audiret. Qui, illis auditis, iuravit per sacra Dei Evangelia, quod immunes essent à crimine quod eis impingebatur. Nihilominus in domo quadam illic posita, vinculis constricti, igne superposito, concremati sunt nocte quasi media, aliis soporatis. In ipsa autem hora facta sunt fulgura, coruscationes & tonitrua, ac tanta inundatio pluviarum, ut oppidum Stokholmense putaretur continuo subvertendum, anno Domini MCCCXXXIX. in crastino S. Eschilli, die scilicet Christi Corporis. Sic servata sunt eis iuramenta fraternitatis in Consularu, & sæpe postea iterata.

LIBER QUINTVS. HISTORIÆ SVECORUM GOTHORUMQUE.

ANno Domini MCCCXCV. Domina Margareta regina 64.
Danorum & Noricorum, facta est pleno jure Domina & M.
Regina Suecorum, dimisso rege Alberto de captivitate, & ac-
cepto oppido Stokholmensi cum castrum, cæteris castris & garetta.
muni-

munitionibus regni jam ante susceptis. Hæc in suo introitus omnia quæcunque voluerunt Sueci præfigere, conditiones interponere, promittebat & sigillabat. Litteras magnas & pulchras tradebat, inter cætera talia continentes, quod castra regni Sueciæ non nisi intraneis traderentur. Ipsa nihilominus Dacis & Alemannis assignavit castra, officiales instituens & præfectos, homines vilissimos & versutissimos, ut illa erat, qui erant pecuniarum gravissimi exactores, ad laniandum, eviscerandum & exhauriendum miserum regnum Gothorum, & pecuniam ultimam & novissimam in Daciam deferendam, ut non relinqueretur obulus super obulum in toto regno Sueorum. Erat enim inter cætera gravamina innumera & tributa, etiam hoc unum, ut de qualibet cauda jumento rum, certa summa solveretur pecuniæ. Mox autem post introitum suum in regnum, Gothlandiam (quam pater ejus spoliaverat, vastaverat & multo martyrio laniaverat; quam postea rex Albertus recuperatam Dominis de Prussia in pignus obligaverat, pro XXM. nobulorum) redimere disponebat. Imposuit ergo regnicolis summam gravissimam exsolvendam, XII. videlicet oras denariorum monete Stokholmensis, cuiuslibet rustico per universum regnum de qualibet stuba, atque inde redemit Gothlandiam, summam excrecentem suis usibus applicando. Neque recuperata illa, & satis preciose redempta, postquam guerrarum & bellorum rabie innumera pro ea reobtinenda, regnum sustinuerat detrimenta. Aliàs etiam nescio quo qualino colore, & qua occasione inventa, imposuit unam marcam de quolibet fumo vel furno solvendam, ut verbis utar famæ relictæ. Quolibet enim anno, præter illa quotidiana innumera tributa, aliqua etiam occasionalia & extraordinaria solvebantur. Nota etiam quodanno Domini MCDIII. Dominus Algotus Magnussøn, & Dominus Abraham, cum magno exercitu obtinuerunt Gothlandiam circa festum Martini, ibique edificaverunt quinque castra, vallabant civitatem VVissby, sed nihil finaliter profecerunt. Supervenerunt enim Cruciferi de Prussia in manu potenti, in multa copia navium, & tam civitatem, quam terram liberaverunt, castra adificata per Suecos funditus everrentes, multique ex utraque parte corruerunt, & nihilominus tam inæstimabili summa

Summa Suecia terram illam redemit. Nota etiam quod ali-
 quibus annis prioribus Ericus Dux, filius Alberti regis ob-
 tinuerat duas turres ciuitatis Vijsby, qui moriens in Klinta
 Gotlandie, in castro Landskrona, quod ipse edificauit, iussit
 in extremis turres prædictas ciuitati restituit, quarum unam
 tenuit Dux Iohannes, alteram Sueno Sture. Hæc regina tan-
 tæ celebritatis extitit apud Danos, ut eam æstiment sanctam,
 & canonizatione dignâ, apud Suecos vero putatur profundi-
 simo digna inferno. Ipsa reparavit & renovauit metas & ter-
 minos inter Holsatiam & Daciam, qui limes dicitur Dana-
 vitrke. Ipsa spoliavit Dominum Henricum Archiepiscopum
 Vbsalensem mortuum, & Ecclesiam Vbsalensem. Ipse enim
 Dominus Henricus homo providus & lucrosus, multum the-
 saurum reliquit, quem Ecclesie suæ deputavit in testamento,
 clausum in quadam cista magna, bene ferrata & munita. Mor-
 tuo vero Domino Henrico Archiepiscopo Vbsalensi, Præ-
 positus Vbsalensis Dominus Iohannes ex commissione ipsius
 Archiepiscopi, acceptâ cistam & plaustrum impositâ, sedens ip-
 se desuper, duci fecit versus Ecclesiam. Sed veniens præfectus
 Regine Præpositum trussit in terram, & cistam abripuit violen-
 ter, omnem thesaurum & elenodia nobilissima ibidem con-
 senta, sicut sibi commissum fuerat, auferendo. Videntes autem
 Consiliarii, ceterique potentes in regno, quod omnia castra,
 civitates, fortalicia, & omnia munita regni essent in manibus
 exteriorum, & considerantes quanta fuerit turbatio in regno
 de alienatione castrorum, accesserunt Reginam requirentes
 eam, quatenus satis faceret promissionibus, iuramentis & lit-
 teris suis, quibus asscurauerat de seruandis Legibus, Priuile-
 giis, consuetudinibus rationabilibus & approbatis, maxime
 quod castra & munitiones regni non extraneis traderentur.
 Quibus ita illa respondit: *Litteras quidem desuper nostras ha-*
betis, suademus quatenus illis diligenter & sollicitè conseruetis;
Castra autem nostra procurabimus custodiri & conseruari. His
 modis & aliis infinitis, Suecis miseris, quos etiam vere sa-
 tuos reputabat; infideles & insanos, quotidie illudebat.
 Sic illud dulcissimum mel, & albia stillantia myrrham, pri-
 mum me & fayum, in fellis amaritudinem sunt conuer-
 sa. Castra enim regni tradidit hostibus regni. Erat enim in-
 ter ceteros, qui regnum gravissime atrocitatis infestabat,

quidam insignes, piratæ, qui sub captivitate regis Alberti, continuis guerris, spoliis incendiisque regnum diutissime affligebant, de Ducatu Magnipolenti, fratres dicti Styke, Henricus, Albertus & Arnoldus sive Arnerus. Hos tres assumpsit Regina, & singulis castra singula in Suecia assignavit, alia Italicis, alia Anglicis, cætera omnia suis Dacis tradidit gubernanda. Quæ vero promissa fuerant Consiliariis regni Sueciæ, in ludibrium convertebat. Vnde & in perpetuum ludibrium & opprobrium regni, monetam quandam instituit, turpitudinis sexus sui insignia præferentem. Miles tamen quidam de Suecia Dominus Abraham Broderfson, in tantum ei dilectus erat, ut pro anima sua, de titulo nominis sui, Præbendam quandam instituerit in Ecclesia Rotshildenti, quæ dicitur, *Her Abrahams Præbenda*. Denum non contenta de servitute Suecorum, subjectione & talliatione, quibus in vita sua, & sub ejus principatu regnum Suecorum, Danis & exteris ipsius operante virtutia, jugo gravissimo subiacebat, cogitabat qua arte posset hæc servitus perpetuari & continuari, futurisque temporibus conservari. Habebat autem sororem, quam in uxorem duxerat Dux Pomeraniæ, qui ex ea filium suscepit. De nomine vero Ducis & filij varie loquuntur chronica & annales. Certum est enim quod ille nepos Reginæ vocatus est per eam Ericus, sed hoc non erat nomen ejus in baptismate datum: dicunt enim quidam quod vocatus fuerit Bugislas, pater autem ejus VValdemarus. Alij autem quod dictus sit Henricus, unde acceptus à Regina antequam inciperet regnare, vocatus est in Dacia Henrich VValdemarson. Alii dicunt non eum, sed patrem ejus vocatum Henricum, qui mortuo rege VValdemaro, multum pugnabat pro regno Daciæ obtinendo, licet Margareta prævaluerit & eum excluderet. Hunc ergo nepotem suum ex sorore, filium scilicet Ducis Pomeraniæ acceptum & suis moribus educatum, procuravit fieri regem trium regnorum. Et licet Consilarii regni Sueciæ diutius obstitissent, dicentes se non debere regem alium eligere vel assumere, quamdiu illa viveret, quæ erat eis pro rege. Sciebant enim quanto ludibrio habiti fuerant per eam, & eâ principante per extraneos. Sciebant etiam eum educatum in Dacia sensu & moribus Reginæ, ab ejus intentione & informatione nullatenus discessurum. Nihilominus

illa

illa commota & pertinax minis & terroribus intentum suum obtinuit, & continuo in Sueciam introduxit, comitante penè tota Daciæ Baronia. Occurrebat autem tota militia Suecorum, cum multa gloria & honore assumens eundem Reginæ nepotem, jam dictum Ericum, in regem & Dominum coronandum; Quem & sine dilatione ducentes cum gaudio ad Morasteen, coronatum in regni solium sublimarunt, anno Domini MCCCXCVI. die Dominica post festum Magdalene; Deinde juxta patriæ consuetudinem & municipalium Legum ejus continentiam, regalia præstitit juramenta; Regnum deinde circumiens, promisit & juravit omnia, quæ ad boni & justis regis officium spectant, se fideliter impleturum. Accepit etiam Regina eidem nepoti suo uxorem, filiam regis Angliæ Philippam, pro qua afferenda missus est de Suecia, tanquam principalis, Dominus Thuro Bengtson, qui virginem eandem Regis nomine desponsabat, & cum eo duo Milites de Dacia, cum quibusdam Prælati & decentissima comitiva. Quam venientem in Daciam rex Ericus & Regina, cum favore & honore debito susceperunt, & regali magnificencia Lundis nuptias celebrarunt, circa festum omnium Sanctorum, magna nobilium multitudine ad nuptias convocata.

Anno Domini MCDX. decollatus est D. Abraham Broderfson in in suder Iuthia, ante castrum Sunderborg pro suis demeritis, per regem Ericum vivente adhuc Regina, cui dilectus multum erat idem Dominus Abraham, solus pene inter Suecos feudum aliquod habens à Regina: habuit enim Hallandiam, Verendiam, & alias terras multas. Anno autem Domini MCDXII. obiit regina Margareta in navi sua apud Flensborg, pace facta cum Holfaticis, in vigilia Apostolorum Simonis & Judæ, ex peste.

Anno Domini MCCCXCVI. Ericus filius Ducis de Pomerania, nepos Valdemari regis Daciæ crudelissimi ex filia, & nepos reginæ Margarete ex sorore, in regem coronatus. Anno Domini MCDXII. plenam regnorum administrationem suscepit, mortua scilicet regina Margareta, quæ prima omnium hæc tria regna conjunxit. Hic quidem lascivus & vanus, a hæreticam pravitate facile inclinatus, etsi omnia tria regna, male regendo, vehementer afflixerit, regnum

65.

Ericus
Pome-
ranus.

tamen Sueciæ præ cæteris inique gravavit, in cuius incolas, etiam ad decrepitam ætatem & extremum vitæ terminum, latrocinia exercuit & crudelissime spoliavit. In quem finem castrum VVisborg, statim in principio regnandi, ablatis violenter à civibus turribus duabus, crexit. Effectus finaliter pirata de rege, ab initio regnandi usque ad finem, toto conamine studuit militiam extirpare regnorum, & usque ad dejectissimam servitutem humiliare. Pro qua sua intentione fundanda, hoc consilii adinvenit, maxime in regno Sueorum, ut omnibus castri, omni munitione, omnique emolumento & lucro, Dacis & aliis extraneis assignatis, nihil adjutorii haberent intranei pro militiæ oneribus sustentandis. Et hac de causa suscitavit contra se principes Alemanniæ propinquiores, puta Comitum Holsatiæ, & Dominos de Schavenborg, aliosque quam plures; potius cum eis in perditionem suæ militiæ conspiravit. Vnde cum omnes adversarii sui putativi essent congregati Slesvviik oppido immunito, & haberet ipse exercitum pene immensum, ut facilimum ei fuisset omnes eos concludere in manu sua, libere eos abire permisit. Et cum multis annis obsedisset castrum Gøthorp & Flensborg, in maximo dispendio, multo vulnere & perditione suorum Militum & nobilium, cum jam ipsi expendissent & consumsissent patrimonialia bona sua, dum ad hoc deventurum esset, ut castra capienda forent, dicente quodam Milite de Dacia, dicto Martino Iønson, ad Regem: *Nunc dabo Ducem seu Comitem in manus vestras.* Irrisit hominem, & verbis despectis & subfannationibus repulit eum dicens: *An affare vel lixare eum vis, cum acceperis?* Ac ita noluit accipere castra dum potuit, in quorum obsidione tot annorum curriculum subditi sui fuerunt afflicti, nihil omnino subsidij in expensis obtinentes à Rege; sed bona sua immobilia vendentes, & in pignus exponentes, suis stipendiis militabant; non quidem uno anno, duobus, vel tribus, aut certo aliquo annorum numero, sed unusquisque ubi morte finiebatur, ibi & bellum. Interim autem dum taliter Sueci militarent pro Dacis, ut eis acquirerent terras & castra, officiales Regis, qui castra gubernabant & regnum eviscerabant, eorum colonos, famulam & amicos, reddentes eorum prædia desolata, unæ illi sustentari debebant in expeditione Regis, & in terra aliena

aliena degentes, pugnantes quidem & vulnera sustinentes, nihil autem nisi verba blasphemiz vincentes. Quorum multi ducti captivi, septem annis in captivitate detinebantur, vinculis, compedibus & carcere affligebantur: nec unquam vel ad solvendum expensas in captivitate consumptas, vel ad redimendum seipsos obulum à Rege aliquem obtinebant. Et ut apertior esset ejus intentio de sua militia extinguenda, sub tempestate quadamsæ vißima jussit CCC Milites & militares, de omnibus tribus regnis indilate navigio ire ad certum locum. Qui mox egressi à portu & à tempestate absorpti, submersi sunt. Et ne parum sibi foret cum præfatis Principibus in subversionem suorum conspirasse, addidit fuscitare contra se & suos civitates maritimas seu stagnales. Quæ idcirco gravius quam illi Principes, horum regnorum loca atque homines affligebant. In quorum hostium congressu, quia Sueci pro Rege certabant fidelius, duplo damna majora receperunt, quam alii. Bello igitur commisso in Oeresfund, in Danorum scilicet atinentiis & regno, expositi sunt periculo qui aliunde advenerant, Sueci scilicet, qui non in terra, sed in suis navibus ad pugnam parati jacebant. Vnde captivati sunt Dominus Broderus Suenfson, Gregorius Magnusson capitaneus totius exercitus Sueorum, & Hermannus Rodenkerke, cum innumeris nobilibus minoris conditionis & status, & tenti in Lubeck septennio captivati, cum de Dacis, quantum scire potest, nullus fuerit captivatus. Illi enim videntes pericula imminere, sicut solent, retrahebant se, mittentes anchoras, quæ naves eorum cum remigarent, fortiter retinerent. Quod de Fyonensibus est omnibus manibus manifestum. Et dum Rex ingrederetur Fimbriam, terram videlicet Lubecensium spoliandam, nisi Sueci Regi suo tunc fidelissime assistissent, absq; dubio fuisset occisus. Et hæc omnia facientes, non poterant suam rem ejus pectoris mitigare, nec odium, quod in eos conperat, in aliquam beneyolentiam permutare. Vnde & cum ob innumeras injurias expulsus esset à regnis, aut potius ipse reliquisset regna, Daciâ & Norvegiâ dimissis, ad spoliandam Sueciam locum aptum delegit, Gothlandiam scilicet, in qua propterea magnum fortalitium erexit, in quo se, tanquam insignem & principalem piratam collocans,

satellites satanæ atque suos ubique per mare direxit, Suecos ubicunque inventos spoliatu-
 ztur in rupibus ante oppidum Stokholmense. Damna autem
 quæ intulit regno Sueciæ, omnem æstimationem excedunt.
 Nam unâ vice accepit in rupibus septem naves Holmensium
 magnas, onustas cupro & reliquis mercibus preciosis. Homi-
 nes verò de Suecia quotquot habere potuerat, tormentis va-
 xillis consumpsit, alios fame, alios cruce, alios aliis pœnarū ge-
 neribus occidendo. Hujus Erici regis tempore, solvebatur tri-
 butum de Suecia juxta ultimum posse, imo ultra posse cujus-
 libet incolarum. Nam rusticus, qui colebat unam marcatam
 terræ, solvit in tributo majori XII. vel XVI. vel XX. marcas,
 usque ad ultimum obulum, qui de tota possessione sua po-
 terat extorqueri, aut etiam explorari. Vnde erant rustici qui
 solvebant in majori tributo anni, XXIII. XXVI. & XXVIII,
 marcas. Dixi autem in majori tributo, sic enim vulgariter
 dicebatur, ad differentiam aliorum multorum tributorum &
 exactionum, quæ annis singulis solvebantur. Omnis autem
 hæc pecunia deferebatur in Daciam, sicut sub regina Marga-
 reta fuerat inchoatum. Erat igitur videre miseriam magnam
 super afflictione rusticorum, sed & aliorum regnicolarum,
 cum non posset tanta pecunia reperiri in regno, quanta erat
 per annos singulos exponenda. Sic ubi autem erat pecunia in
 regno, erat utique in manibus exactorum Regis & officiali-
 um exterorum, qui soli omnia levabant, & soli lucrum &
 emolumenta habebant. Vnde coacti sunt tam nobiles quam
 plebei, vendere bona immobilia, & clenodia preciosa à suis
 sibi parentibus derelicta, sicque fiebant Domini qui aliunde
 venerant miseri, emptis prædiis undecunque. Inter alios au-
 tem Regis officiales & exactores in Suecia, erat quidam Da-
 cus Iosse Erichton, qui Arosiæ residens Valles & Vestman-
 niam procurabat. Quamvis autem multam tyrannidem teme-
 re attentaret, singulariter tamen Vallenenses innumeris injuriis
 affligebat, ita ut viros quinq; in fumo suspenderet, mulieres
 partui vicinas, in locum equorum ad plaustrum trahendum
 præponeret, quæ propterea abortientes, sævus mortuos pe-
 pererunt. Eratque clamor nedum in Vallibus, sed & in toto
 regno, qualis aliquando fuerat in AEgypto supra primoge-
 nitis interfectis, non solum de casibus nunc narratis, qui con-

tin-

tingebant ut raro, sed de quotidianis oppressionibus & pressuris, quibus incessanter & sine misericordia, ut filij Israel in Aegypto, immitissimè gravabantur, illudebantur & torquebantur. In his angustiis cum non esset aliquis in regno qui iustitiam administraret, quandoque per nuncios, & quandoque per litteras & scripta ad Regem directa in Daciam, significabant regiæ Majestati quantis doloribus & amaritudine ducebantur. Sed Advocatus Præfectus Iosse Erickson natus in Dacia, qui & continue scribendo mentiebatur Regi prout voluit, omnes rerum querimonias astutiis suis repellebat. Erat autem eo tempore vir quidam habitans in monte cupri, aut non longe ab eo, ingenuus seu libertus, Engelbertus vocatus, homo magnanimus, sed staturâ pusillus, in Curiis Principum enutritus, facundus & fortis. Hic longæ & gravi afflictioni & calamitati Vallensium compassus, causam eorum suscepit coram Rege promovendam. Voluntarie igitur se periculis exponens, accessit ad Regem in Dacia constitutum, nunc litteris, nunc vivæ vocis oraculo pauperum Vallensium querelas exponens, obligans se sub pœna talionis, & sub pœna suspendij, singula probaturum, rogans Regem quatenus tam diu eum faceret in carcere observari, & quod ad respondendum præfatum Iosse Erickson faceret ad suam præsentiam evocari, faceretque alterum qui in probatione deficeret, vel qui de injusticia convinceretur, suspendio condemnari. Rex autem sub quadam levitate dissimulans, mandavit Engelberto ad propria redire, traditis ei litteris suis ad Consiliarios regni directis, quibus iussit ut in Valles accedant, de veritate negotij quæsituri, eique de singulis rescripturi, sic tamen quod advocatum suum Iosse Erickson in jure suo conservent. Consiliarii igitur regni regiis obtemperantes mandatis, accesserunt ad locum; sed veritate compertâ, non poterant causam sine debito terminare, cum non haberent in commissis de eo, qui injusticiam fecerat, judicare. Litteris tamen eorum acceptis, Engelbertus festinat ad Regem, obsecrans pauperibus oppressis iustitiam ministrari: erat enim jam notus Regi ex frequenti accessu, & animositate loquendi. Vnde Rex ex frequenti querela commotus, & importunitate atque diutius, eum repulit indignanter, minis adjectis, ne ad ejus conspectum ultra venire præsumeret. Ille vero, ut erat absque

terrore,

terrore, adhuc se venturum submurmurans à Rege discessit. Videntes igitur qui Regi porrexerunt preces suas, se non posse apud eum proficere precibus & lacrymis, nec aliis modis quibuslibet eum ad misericordiam inclinare, sed suas angustias indes augmentari continuo, cogitabant potius velle mori, quam diutius videre tanta mala gentis suæ. Condiixerant igitur inter se, ut singuli de singulis domibus egredientes, tyrannum illum qui eos tam graviter opprimebat, à suis capitibus amoverent, aut exturbando à regno, aut forsitan occidendo. Præsumptum igitur Engelbertum in principem elegerunt, & sic in magna multitudine, in modum exercitus, usque ad Arosiam processerunt. Sed occurrentes quidam de Consiliariis regni, modis quibus poterant animos eorum mitigabant, & ut ad propria redirent suis persuasionibus procurabant, anno Dni. MCDXXXIII. in autumno. Iurabant autem rustici in recessu, nunquam se tributum Iöffe Erikson daturus. Postquam vero omnia hoc modo pacata fuissent, & illi ad propria rediissent, præfatus Iöffe Erikson missis satellitibus suis, reditus & obventiones consuetas exigi faciebat. Unde commoti Vallenses, circa medium Quadragesimæ egressi, castrum Arosiæ obsederunt, & eâ vice funditus destruxissent, nisi Consiliarij regni partes suas, componendo, interposuissent. Tractatum est igitur in hunc modum: Quod ille Iöffe Erikson amoveretur à castro, & Comes ille Grefve Hans suscipere gubernandum, qui & ibi Præfectum suum instituit quendam Melchiorum Giörze, sicque rustici ad propria sunt reversi, expectantes nihilominus quod Rex administraret iusticiam juxta sua promissa, & Consiliariorum scripta, de Iöffe Erickson prædicto. Postquam verò compertum esset in veritate, quod Rex dissimularet, nec ad ista respiceret, sed fama magis invalesceret, intentionem Regis esse graviores eis tyrannum præficere; tunc egressi Vallenses quasi vir unus, cogitaverunt amovere à castris omnes alienigenas dominantes in populo. In primo igitur congressu combusserunt Bergands / inde festinantes ad Köpung; Quo audito Dominus Iohannes Vale Capitaneus illius, dimisso fortalio, eques properavit ad Estefburgh. Engelbertus autem demolitus castrum convocavit Vestmannos, ibidem interrogans utrum cum eo consentire vellent

ad

ad expugnandum extraneos impie dominantes? Qui omnes unâ voce consenserunt eidem. Igitur Engelbertus per scripta sua convocat Nobiles & majores natu qui propius habitabant, & facile poterant convocari, & continuo ad Arosiam festinavit. Occurrit autem ei Præfectus de castro Melchior ante dictus, nihil suspicatus adversi, eum de suo beneplacito fuerit institutus. Iussit autem Engelbertus statim sibi castrum tradi. Ille vero dilatione petita in crastinum, tradidit die sequenti. Quod acceptum assignavit Engelbertus Domino Nicolao Gôstasslön, qui sero præcedenti ad eum venerat. Hic erat pater Erici Puke. Venerunt & plures Nobiles ad Engelbertum, suis litteris adducti, quibus ille suam intentionem exponens, adjecit quod quicumque eum non sequeretur, ad liberandum regnum de manibus exterorum, sciret indubie bona sua populanda, nec posse securum stare in regno. At illi responderunt. justam habemus causam nosmetipsos liberandi cum regno, qui nullo privilegio, nullâ libertate, sed nec ullâ justitiâ gavisi, ad extremam redacti sumus paupertatem. Nullâ autem factâ morâ Arosiæ, mox ad Vbsaliam tendens, convocat Vbsalenses, & incolas Diæcesis Vbsalensis, conveneruntque continuo quasi vir unus. Quibus in maxima multitudine congregatis, exposuit & illis cur egressus esset, & quid proponeret faciendum. At illi grates agentes firmam illi assistentiam promiserunt. Tunc quasi in centro & regni medio constitutus, consensu nobilium apud eum præsentium, relaxavit tertiam partem de tributo. Eo tempore erat vir quidam nobilis, strenuus, animosus bellicosus & magnanimus, filius Domini Nicolai Gôstasslön, Ericus Puke vocatus, cui Engelbertus tradiderat castrum Arosiense. qui dum ista gererentur apud Vbsaliam, moram duxit in Norlandiis, habens castrum Korsholm ex commissione patris sui. Huic direxit Engelbertus litteras, exhortatorias, ut tanquam fidelis indigena, pro liberatione regni ab exteris, fideliter laboraret, committens ei omnes Norlandias procurandas procurandas, & eas ejus rectoratui gubernandas subjiciens. Quibus ille rumoribus auditis, & commissione delegatâ, ut erat homo diri animi ferventis affectu, & ad bella gerenda conspicuus, oblata gaudenter acceperat, & non segnis auditor

auditor injuncta exequitur. Collegit extemplo robustum exercitum, cui valentem præposuit Capitaneum, cui nomen erat Eleff Dieken. Hic adjunctis sibi Helsingis, ad castrum Faxaholm indilate concurrit, & expugnatis custodibus, locum convertebat in cinerem. Inde progressus Ericus præfatus, collegit alterum robustum exercitum, cui præficiens quendam Iohan Folkeson, jussit in Alandiam proficisci. Quò dum pervenisset, collectis in unum indigenis, eorum adjutorio castrum Kastelholm obsederat, quod tunc habebat à Rege mulier quædam extranea, fru Idha. Sed suo nomine satelles quidam Ottho Puggeuisk ipsum tenebat in feudum, homo superbus & garrulus, atque præsumptuosus jactator; Qui visis pauperimis rusticolis inermibus, quos antea despexerat, & nec vitâ dignos reputaverat, stans in castro muniissimo, vitam sibi servari mendicabat ab illis, nec primo quidem impetu expectato, castrum tradebat homunculis. His igitur per Ericum Puke suosque patratis, idem Ericus se ad præsentiam contulit Engelberti. Dum autem hæc agerentur, animabant seipso Sudermanni, qui dicuntur Reekbo, & collecti in unum, impetum fecerunt in Gripsholmenſe castrum, quod habebat quidam Hartvijek Fløgh, tyrannus magnus Sudermannorum. Quos ille adventare cognoscens, exportatis ad naves melioribus quæ habebat, ignem ipse castello supposuit, sicque illo ardente se contulit ad mania oppidi Stokholmensis. Engelbertus interim cum exercitu grandi diventer ab Vbsalia pervenit Holmiam, & in Brunekabergh, & ante portas civitatis suam collocat Rationem, evocatoque Præfecto castrî cum securitate necessaria, Iohanne scilicet Kröpelin, viro industrius & sagaci, & in omnibus prospere & rationabiliter agente, interrogat Engelbertus utrumne castrum Holmenſe nomine regni, sicut alij, velit suis manibus assignare? Respondet ille non ita agendum esse, sed Regis manibus, à quo ipsum susceperat, assignandum. Facile autem ipsi ad concordiam redierunt, eo quod omnibus idem Iohannes erat acceptus, ut puta qui se legaliter gesserat in actibus suis, & pacem semper atque concordiam in regno, quantum in eo fuit, procuraverat observari. Pace igitur ad tempus certum cum Stocholmensibus stabilita, Engelbertus festinat ad Örebro, quod tenuit quidam Rätulbarg, & obsidione firmat

matâ hoc pacto conveniunt . ut nisi infra VII. septimanas veniat Capitaneo auxilium à Rege , castrum foret tradendum Engelberto . Inde divertens obsedit castrum Nykopensæ , quod habuit Albertus Styke , similique conditione suscepta , transivit ad Ringestaholm , cuius Capitaneus erat Henricus Styke . Quo oblesso , dum ille protervius responderet , fecit Engelbertus quoddam ligneum ædificium supra aquas , altitudine quinque mansionum , multo ingenio præparari . Quo viso , petiit capitaneus Castri inducias quinque dierum , & hac ratione obtinuit castrum illud Engelbertus . Audierat enim Engelbertus his diebus , Consiliarios regni à Dacia , atque à Regis præsentia nuper reversos , constitutos esse Vastenis . Ideoque relicta apud Ringstadholm majori parte exercitus , se transtulit ad Vastenas , exercitui relicto districtè præcipiens , ne ullum verbum cum adversariis interim loqueretur . Multos igitur Consiliarios invenit congregatos Vastenis , Canutum scilicet Episcopum Lincopensæ , Siggonem Scarensem & Thomam Stregnensem , aliosque quam plures conditionis laicalis . Quos omnes seriose hortatus est , studium & laborem suum ad hoc convertere , ut patriam suam liberent ab antiquo & impio iugo servitutis , quo ab exteris premebatur , & animum darent reducere regnum Sueciæ ad pristinam libertatem , ut tributa & onera legalia solvantur ex post , juxta rationis æquitatem , & ut possibile esset laborantem etiam agricolam de suis laboribus sustentari . Nam à temporibus Magni regis ultimi , regnum Sueciæ non habuerat Reges sed tyrannos , quorum studium erat eviscerare & exhaurire , & in solitudinem redigere . Albertus enim regnum exposuit suis Alemannis juxta illorum libitum spoliandum . Regina Margareta callide nitebatur omnem obulum , cæteraque regni clenodia in Danos transferre , post annum tributum immensas pecuniarum summas solvendas imponens , videlicet Rumpskat & de quolibet fumo unam marcam , & pro redemptione Gothlandiæ XII. oras de quolibet æstuario vel stuba regni , nulla excepta , & Drotninga marek , cæteraque quorum non est numerus . Et nota hic quod rex Albertus exposuit Gothlandiam pro XX. millibus Nobulorum . Regina autem Margareta & nepos suus rex Ericus , accepta de regno tantâ immensa summa ,

qua-

qualem & quantam faciunt totiens XII. oræ, quot sunt stubæ in toto regno & attinentiis ejus, redemerunt Gothlandiam X. millibus nobulorum. Quâ summâ ideo puto Dominos Cruciferos de Prussia fuisse contentos. Nam Succii ad mandatum Reginæ bellis continuis Gothlandiam infestabant, multa ibidem damna passi, unde fatigati Pruteni per hoc redemerunt vexationem suam, ut saltem aliquam partem mutui recuperarent. Nota exinde, notorium esse Gothlandiam ad Sueciam pertinere, quod eam à rege Alberto, qui Sueciam tum tenuit, Domini de Prussia in pignus receperint pro maxima auri summa. Rex vero Ericus Pomeranus & hujus Reginæ nepos, materteræ suæ moribus in Dacia educatus, ac per eam de suo regimine informatus, regnum Sueciæ perpetuæ servituti sub Dacia subicere laborabat, ad hoc dirigens motum animi sui, ut regnicolæ ad tantam inopiam volverentur, ne esset eis aliquando possibile vel in minima reclamare. Sic enim & Philistæi filii Israël jugum imposuerunt servitutis, ut non esset faber ferrarius in toto Israël, sed unusquisque pro cuspidē acuendo necesse haberet à Philistæis opem artificis mendicare. Providerant enim Philistæi ne esset clypeus aut lancea, aut aliud genus armorum in Israël, quod se possent adversus eos tueri. Quâ arte usi sunt Persæ, obtempore suo tempore monarchico principatu: *Moris erat Persis Ducibus tunc temporis, omnem ducere in arma domum.* Hoc enim prudenti consilio extitit adinventum, ut omnis domus Persarum potens esset, & docta in armis, ut scilicet dum opus esset, potentes essent Persæ subjugare, & sub iugo tenere cæteras nationes. Ad quem finem tendit & Canticum illud: *Nutria hunc Suecia, vestiat Norvegia regem; Militet ex Dacia, per tempora rex sua multa.* Sic enim dictum regi Christophoro: *Suerige skal edber fœdha; Norrige skal edber Klædha; medh Danmark skolen i stridha.* Mortuâ autem reginâ præfatâ, cum rex Ericus liberam administrationem regnorum, & pleno jure fuisset assequutus regium principatum, assumpsit Consiliarium quendam Militem, Dominum Henricum Skeningmæder / cujus consiliis per omnia ducebatur. Hic igitur de regno Sueciæ, tale dedit Regi consilium de tributo perpetuo imponendo, ut de singulis Contractis, Territoriis, Districtibus & civitatibus solverentur certæ denariorum sum-

sum.

summae, in hunc finem, ut quantumcunque regnum hominibus vacuaretur, siue pestilentiis, siue guerris, siue modis aliis; quantumcunque etiam homines depauperarentur angustiis & caristis, talliationibusque, sicut ipse facere intendebat, nihil Regi in suis obventionibus deperiret. Solvere enim vivi pro mortuis, & habentes aliquid pro nihil habentibus, essent perpetuo obligati; Et ita tributum, quod suo tempore de regno solvebatur, non erat legale, nec ab antiquo consuetum, sed praefati Consiliiarii astutiâ adinventum. Quod etiam pecunia daretur pro tributo, non fuerat antiquitus observatum. Sed iste erat modus sibi conveniens, ad evacuandum regnum omnibus rebus, quæ poterant in pecuniam commutari. Iste etiam erat modus aptus ad transferendum in Daciam, quicquid potuit Sveciæ comportare, ut veraciter dici posset; Spoliavit Aegyptios, & ditavit Hebræos. Hæc & alia erant, quæ Engelbertum movebant ad apponendam manum, reducendi Sveciam ad pristinam libertatem. Hanc ergo intentionem suam coram Consiliariis exponens, hortatur eos ut & ipsi similiter cum ipso manus darent. Dicentibus autem illis, nullo modo id se facere posse, eo quod Regi præstiterint homagii & fidelitatis iuramenta. Respondit, Regem iuramenta præstiterisse maiora, & nullum vel in minimo implevisse. Et cum multa Regis crimina, multas injurias, & gravissimas ejus molestias explicasset, quibus se indignum reddiderat regia dignitate, suavit quod Consiliiarii ab ejus obædientia se subtraherent, & hoc ei per litteras significarent, illique constanter negabant, asserentes se nullo pacto recessuros à Rege. Iurabat igitur Engelbertus, aut eos debere consentire cum eo, aut bonis privandos & virâ. Tunc illi jurabant se velle fovere regnum in jure suo, & Engelberto in defensione regni fideliter adhærere. Concepit igitur Engelbertus formam scribendi per eos Regi, fecitque scriptam per eos continuo sigillari, quam acceptam per manum servi sui direxit ad Regem. Inde reversus est ad Ringstadholm, accepit castrum ab Henrico Styke / transiens mox ad Ståfca Bergh / quo confugerat Iohannes Vaale de Sködpungh / & in primo colloquio castrum accepit. Scripsit deinde Ostrigothis ut obsideant Ståfcaholm / quod habebat quidam Dacus, Lage Nödh nomine. Quibus occurrentes servi ejusdem,

captivati sunt pene omnes, deinde obfesso castro firmatae sunt
 treugae ad festum De Martini. Pars autem populi Ostrogo-
 thorum, Duce Hermanno Berman, accessit ad castrum Rum-
 blaborg, quod tenebat ad manus Regis quidam Dn. Otto
 Snapp. Exactus respondit hoc minime se facturum. Tunc
 igne submisso in quatuor partibus, vix tandem vitâ comite
 nudus evasit. Combusto igitur castro processit exercitus ver-
 sus Trullebergh / cuius Capitaneus erat Henningus de Len-
 chen, qui difficulter impetrato quod salvis bonis suis &
 vitâ, ipsis sortalicium assignaret, egressus est inde, quo con-
 sumpto per ignem, dirigit gressus suos ad Hitzbergh. Quo
 destructo, transit Engelbertus ad Oerebro, datisque Capi-
 taneo M. marcis, acceptavit id, indeque progressus ad Aye-
 vall/ obsidioneque ligavit; Occupabat hoc ipsum Dacus qui-
 dam Dn. Andreas Nicolai. Constituit autem Engelb. Capita-
 neum exercitus Ericum Fute / dans ei Vestrogothos ad ob-
 sisionem castri. Scripsit interim Engelbertus Vermelandis,
 ut in negotio regni se exhibeant voluntarios & fideles, dato
 eis Capitaneo quodam petro Vilson. Qui collecto exercitu
 de Vermelandia, debellavit Dacos, & devastavit tria castra
 per Dacos occupata, videlicet Edzholm, Daleborgh & Ag-
 nehalm. Engelbertus interim in persona transivit ad Oppen-
 steen, cuius Capitaneus erat Alemannus, Martinus Grabo/
 nomine Comitis Iohannis. Hic, conservatis sibi vitâ & bo-
 nis, castrum tradidit Engelberto, & hic consequenter incen-
 dio evertit atque consumpsit. Cum autem tenderet ad Gra-
 steen Praefectus illius löffe Larenzson Dacus, rebus suis me-
 lioribus exportatis, ne supposito & castro combusto, in Da-
 ciam festinavit. Omnibus igitur his sortalicis & regionibus
 sibi subactis, intravit Engelbertus Hallandiam, convocans ad
 se populum illius universum, & de Nerre Halland/ omnes ei
 homagium & assilientiam promiserunt, annis non audentibus
 propter vicinitatem castrorum. Accessit igitur ad Bäraborg
 Engelbertus, evocans ad colloquium D. Absalonem Portre-
 sen / & cum castrum sibi importune tradi mandaret, tali sunt
 conventione foederati: Quod idem Dominus Absalon non
 se introniueret de terra Hallandiae, percipurus nihilominus
 medietatem de tributo, quam medietatem sibi assignare de-

bebat

bebat præfectus Engelberti. Combusto deinde castro Galsens-
 bing / diverſit ad Halmſtad cui aperientes cives portas ſuas,
 intrantem eum cum humilitate ſuſceperunt. Tunc congregati
 Scanenſes, in potentia apud Raghahelm cum ſuo exercitu
 pauſaverunt, ad quos accedens Engelbertus, tractatum
 pacificum inivit eum iisdem. Erat autem fluvius interme-
 dius inter utrumque exercitum. Vtriusque igitur fir-
 miter promiſſum eſt litteris deſuper conſectis & ſigillatis,
quod inter Sveciam & Scaniam pacis fœdera fixa manerent. Quod
ſi pars altera vellet ab hoc fœdere reſilire, deberet XII. hebdomadis
ante exitum pacis, partem alteram auizare; Quod quidem Sueci
facturi fuiſſent in Lundis, Daci vero Veſtenis, nunciis & litteris
manifeſtis. His itaque geſtis, Engelbertus cum glorioſa victo-
ria in Sveciam eſt regreſſus, Præfectis & Exactoribus iniquis
& exteris ejectis à regno, & caſtris ac munitionibus regni
vel recuperatis, vel everſis. Quis autem non videat opus hoc
hoc fuiſſe clementiæ diviniæ, pauperculos incolas regni tam
iniqui; & tam diu depreſſos, pietatis oculis reſpicientis & respi-
rare paulum concedentis? Non enim humani ſanguinis effu-
ſione, aut Chriſtianorum ſtrage patrata ſunt iſta; ſed divini
virtute ſic terrente tyrannos impios & crudeles, ut velut fa-
cie ignis, adventum ſugèrent Engelberti, & quod mirum eſt
dictu, de tranſitu tanti exercitus & continuo diſcurſu per re-
gnum, æmo eorum, per quos erat tranſitus, vel in modico
gravabatur, vel lædebatur, ut communiter diceretur, Eng-
elbertum & ſuum exercitum nec valorem unius gallinæ alicui
abſtulſſe. Rex ergo Ericus rumoribus his auditis, de tota
Dacia, ac etiam certis regionibus Alemannorum, immenſum
collegit exercitum, navigio eum ducturus in Sveciam de præ-
daſionibus exponendam. Multa igitur damna paſſus in via,
& multa faciens, tandem pervenit ad Holmiam, multis præ-
tempêteſtate amiſſis navibus & viris. Audiens autem Eng-
elbertus Regem cum potentia advenſiſſe, regnicolas jubet pro
deſenſione patriæ ſingulos de ſingulis habitaculis proficiſci.
Nec mora, quaſi ad epulas invitati, de omni angulo regni ma-
iores natu, civitatenſes & ruſtici in unum concurrunt, & ad
Holmiam feſtinant, Regemque in oppido Stokholmenſi fir-
mâ obſidione concludunt, Vplandenſibus ante portam aqui-
onis, & Sudermannis ante oppoſitam ſe collocantibus. En-

gelbertus vero cum Vefmannis & Nericianis se collocavit in Vongeholmen. Interim Rodenses expugnaturi castrum Oesthammer, nec dum ad locum pervenerant, & ecce Præfectus illius, suis omnibus deportatis & castro incenso, navigio diffugit ad Holmiam. Mirum autem quod cum vidissent Regem in tanta potentia advenisse, & oppidum Holmense, multosque potentes in armis secum habere, ita se ab invicem dividere sint ausi, Regisque potentiam, iram atque furorem in tantum parvi pendere, & pro nihilo ducere, ut se inermes & indoctos ad bella æstimarent posse resistere, & nulla ejus adversa formidare. Rex autem eorum animositatem considerans, munivit armatis insulam Domus S. Spiritus, & stratum Minorum, locaque opportuna cætera. Die igitur statuta, firmatis treugis, dum ad colloquium convenissent, interrogabat Rex, ob quam causam eum excludere, & regno suo privare niterentur? Illi autem responderunt, non se hoc intendere, sed hoc duntaxat efficere, ut Leges patriæ & privilegia, atque libertates, & sua cuique jura servarentur, rogabantque ut iudices eligerentur, volentes se super omnibus factis suis in causa Regis iustitiæ & iudicio submittere, & nec in minimo juris & iustitiæ ordinem declinare. Quibus Rex auditis, neque eis concessas libertates & jura concedere, neque iudicii examen volebat admittere. Unde hoc solum ea vice inter eos actum est, ut treugæ essent inter Regem & regnicolas usque ad festum Nativitatis Virginis gloriosæ sequentis æstatis. Iussit autem comburi castrum Ståte / quod tum habebat Iohannes Kripelin in commissis, timens ne forte Sveici id acciperent occupandum. Conclusum est igitur die B. Martini d treugis firmandis, & quod Præfecti & Officiales Regis, non se intromitterent de tributis levandis, nec ad rusticos accederent. Tunc Rex dimissis in castro & oppido Holmensi DC armatis de exercitu suo, in Daciam remeavit. Sveici verò ibidem congregati antequam dimitterentur ab invicem, statuerunt Dietam celebrare Arbogix, in octava Epiphaniæ Domini. Vbi eo tempore congregati elegerunt concorditer Engelbertum in gubernatorem regni, alios quosdam Capitaneos Contractuum facientes sub ipso, ut in quolibet territorio regni esset, qui prospiceret si quid periculi immineret. Quibus, ut præmittitur, con-

grega

gregatis, scripsit Iohannes Kröpelin de Holmis, significans se velle cum eis conferre, rogans quatenus Sigtoniam pro loco conventionis eligerent. Vbi celebrata est Dieta circa festum Purificationis Mariæ, veniente illuc cum Kröpelin Commendatore quodam de Prussia. Tunc præsentés de Svecis, coram Commendatore exponebant singula, unde omnis displicentia & discordia provenissent. In quantis eis scilicet Rex injuriatus fuisset, & quid ipsi in contrarium attentassent, & quomodo causam suam cum Rege discutendam iudicio obtulissent, nec admissi fuissent. Ad quæ omnia Commendator & Kröpelin respondentes, quasi interloquendo & exhortando suaserunt, attentanda esse aliqua apta & convenientia media concordiae ineundæ, potiusque iudiciale examen, & juris ordinem subeundum. Tunc Sveci ad utrumque se paratos & benevolos exhibentes, desiderabant saltem aliquam viam pacis & concordiae attentari. Illi igitur mediatores se fideles in hac causa spondentes, promiserunt se velle Regem accedere, & serio pro concordia laborare. Tunc datis eis ab Engelberto viris, qui eos salvos & securos per regnum usque in Daciam perducerent, iter aggressi sunt, & accedentes Regem cum Consiliariis congregatis, intentionem Svecorum per articulos explicuerunt. Quibus propositis & auditis, Rex traxit Consiliarios in partem, ad habendum mysterium consilii sui cum illis. Inventum igitur est per eos celebrandam esse Dietam Halmstadii, ad quam tam Sveci quam Daci Regis nomine conveniunt. Vbi factâ congregatione, deliberatum est Regem debere redire Holmiam ad festum S. Olai, & ibi causas singulas, hoc negotium concernentes, sine debito terminandas. Iam enim redierat Archiepiscopus Olaus, quem Rex nullatenus volebat admittere, quem etiam innumeris injuriis lacessiverat. Hic accedens cum aliis sibi adjunctis ad Dietam Halmstadensem, pro Rege fidelissime laborabat, nec omnino volebat admittere, quod ei reverentia & potestas reges sublevareretur. Unde suâ inductione decretum est, ut haberetur pro rege Sueciæ quoad viveret; Unde in eadem Dieta Engelbertus & cæteri Sveci, restituerunt manus Regis Hallaudiam cum civitatibus & castris:

Acta hæc sunt anno Dn. MCDXXXV. circa Inventionem S. Crucis. Interim Engelbertus fecit fodi circa Telgas, pro navibus reducendis, foveam. Adveniente autem termino, quo juxta condita Rex debuerat Holmiæ adesse, Sveci properanter accedunt, sed quia Rex non ad terminum statutum venerat, clamor attolitur contra eum. Sed ad Dacorum Holmiæ repositorum instantiam, prolongatus est terminus præfixus ad festum Nativitatis Mariæ. Veniente igitur Rege ad terminum illum & Holmiæ pausante, congregati sunt Sveci, & in Lungfruhampn eligunt stationem. Die ergo Nativitatis Mariæ, certos de parte sua cum pleno mandato deputant procuratores, mittentes eos ad monasterium S. Claræ. Deinde domus S. Spiritus, locus colloquendi & placitandi eligitur. Eratque prima & tota instantia Svecorum, ut permitterentur in libertate sua, juxta Leges patriæ antiquas & approbatas, uti bonis suis; & quod deputarentur qui regnicolis justitiam administrarent, juxta quod Rex juraverat tempore coronationis suæ. Rex autem, cui ista gravia erant ad audiendum, multa quærebat diverticula & anfractus. Erat enim tota intentio sua, auferre à regno Sveciæ nomen regni, & eo uti juxta libitum suæ voluntatis, reputans nullos esse debere Consiliarios hujus miserabilis regionis, sicut Romani abstulerunt à Iudæa nomen regni. In causis enim & negotiis Daciæ utebatur consilio Majorum, & ibi Consiliarios habebat; in negotiis vero & causis Sveciæ, non Svecos sed Dacos, & Alemannos Consiliarios habebat. Cumque Sveci ad suas cavillationes & evasiones, Leges apertas & juramenta sua publica in contrarium objecissent, versutâ suâ amplius eos deridens, rogabat eos ut saltem tria castia, scilicet Stedhelm / Calmar / Nydpyng / quibus vellet, cum permitterent assignare. Quod illi putantes cum petisse ex animo & sine fraude, humiliter annuerunt, petentes & ipsi suppliciter, ut ipse eis omnem displicentiam remitteret & rancorem, quod & ipse se facere simulabat. Rogant insuper ut duos eis officiales regno omnino necessarios deputeret, Dapiferum scilicet & Marschalcum, ne regnum staret sine justitia & ordine convendit tunc mimice, ludicre & joculariter instituit Dominum Christiernum Nilsen Dapiferum, dans ei gladiolum quasi vero; Carolum vero Snusen fecit Marschalcum, dans e-

bacu

baculum album, cum dictum ei fuisset, quod Marschalcus
 esset per anulum aureum pendentem in baculo creandus at-
 que instituendus, ut essent quasi principes in ludo Schacco-
 rum. Quibus gestis regnum restituerunt manibus Regis, cum
 castris, civitatibus & munitionibus universis, pro quibus
 Engelbertus impenderat tot labores. & ex utraque parte jura-
 tum est, quod omnia essent utrinque pacata, omnes neglectæ
 injuriæ, omnia damna remissa, exceptâ captivacione Sveco-
 rum per Lubecenses in Grefund/ & ratiocinio Præfectorum,
 sicque omnia in statum pristinum redierunt. Sed factus est
 novissimus error pejor priore. Mox enim ut regnum ad suam
 obædientiam reassumpsit, amoris Præfectis à castris quos in-
 stituerat Engelbertus, Consiliariis irrequisitis, tradidit ea ri-
 baldis, piratis, infamibusque alienigenis, pejoribus his qui ob
 suam tyrannidem erant per Engelberti industriam depulsi.
 Quo viso, intelligentes Sueci se esse per Regem illusos, roga-
 bant Consiliarios Daciæ tunc præsentis, ut suaderent regiæ
 Majestati manere in pactis, ad quæ erat tantâ difficultate de-
 ventum. Illi autem, ut voluerunt, negotium Regi indicarunt.
 De quo Sueci minus bene contenti, cum in persona propria
 accesserunt, quid erat eis animo indicantes. Quibus ille in-
 dignanter respondens adjunxit: *Edher Ia HËrre wil jagh
 icke wata; (I. e. Vobis assentiri pro vestro arbitrio nolo.)* Et adje-
 cit in properium in hunc modum: *Nunquam Engelbertus hæc
 mihi damna fecisset, nisi à vobis ad ea indultus fuisset, vos estis qui
 hæc omnia perpetrastis.* Ex quibus verbis patenter potuit elici,
 quantum illorum consilia æstimabat, & quomodo omnem
 displicentiam remisisset. Amoto igitur Iohanne Kræpelin à
 castro Holmensi, quem Suecis novit rationabiliter inclina-
 tum, tradidit illud cuidam Erico Nilsson de Iuthia, datis sibi
 de familia propria D. armatis. Sicque discessit ab Holmis,
 transiens juxta litora Suecorum, & castra regni tradens manibus,
 ut supra dictum est, tyrannorum. Omnes vero quos de regni-
 colis attingere potuit, spoliavit, combusto etiam oppido mo-
 nasterij Vastensis veneruntque taliter spoliati ad præsen-
 tiam Engelberti, suam nudtatem & injuriam flebiliter ex-
 ponentes. Famaque divulgata per regnum, Regis continua-
 tam & augmentatam malitiam publicavit, statueruntque con-
 venire Arbogix, anno Domini MCDXXXVI. die Fabiani.

Et factò ibidem colloquio, scripserunt Regi quod usque ad Carnispiritivum, vellent expectare responsa super certificatione de servandis promissis, & damnis post pacta illatis plenarie reparandis; Alioquin sciret se finaliter excludendum à regno, omni homagio, fidelitate & obœdientiâ posthabitâ & subtractâ. Audierant enim quod glacie resolutâ venturus esset Holmiam, cum Duce Bugislavo de Pomerania, ut eum regem institueret, sicut & in Dacia attentavit. Interim Sueci cives Holmenses sollicitabant Engelbertum per nuncios occulte destinatos ad ipsum, quatenus manum opponeret pro Holmensi oppido acquirendo. Vehementer enim suspicabantur Sueci Holmiæ habitantes, ne eis accideret, quod rege Alberto captivato, accidit concrematis. Verum Engelbertus majus aliquid in hoc facto perpendens, suavit & mandavit omnibus congregatis Arbogiz, quod abinde non dividerent, sed ex eadem congregatione transirent Holmiam, ad intelligendum intentum Dacorum illic remanentium, qui fuerant intermedij & quasi internuncij in tractatu novissimo cum Rege recessuro celebrato. Considerabat enim quod rem grandem & plenam periculis attentarent, dum Regi per scripta sua homagium & obœdientiam subtrahebant, Daci verò oppidum & castrum munitissimum regni ad manus regias observabant; unde curandum putabat, ne eâ parte ingrueret eis bellum. Venerunt ergo per modum exercitus, quotquot Arbogiz in Dieta fuerunt congregati, ante portas oppidi Holmensis, quorum dum cives sentirent adventum, clauserunt portas, & cucurrerunt ad arma. Quo stupefacti qui advenerunt, & vehementer admirati, jusserunt certis ex eis propius accedere, & causam huius eorum exclusionis investigare; Tunc quatuor principales eorum, videlicet Engelbertus, Carolus Knutsen Marschaleus, Dominus Gustavus Bencksen / & Ioan Karlsen / signo pacis erecto, accesserunt ad portam, petentes ad se evocari Proconsules civitatis. Ad quos egressi duo Proconsules Alemanni, & interrogati cur eos à loco excluderent, cum cives eorum liberi, quo vellent, per regnum discurrerent? Responderunt se colloqui velle desuper cum Domino Enco Mussen / qui castrum nomine Regis habebat. Inde reversi duo, rogabant eos

pau-

paulisper tardare , eo quod expectarent adventum Iohannis Kræveln / dicentes quod D. Ericus Nissen nihil , nisi in ejus presentia , vellet tractare cum Suecis. Proconsules igitur iterum ingressi , longos inter se fecere tractatus , Sveci vero exclusi se fidentes in equis , multas molestias tempestuosi aëris sustinebant. Egressi autem Rroconsules tertiâ vice , dixerunt se nullam habere commissionem à Rege de eis intromitendis. Interrogati tamen denuo , an eis liceret intrare ? Responderunt quod hac vice non forent admittendi. Tunc callide signo pacis suppresso , quia promissum erat Proconsulibus exire , & ad suam securitatem redire , ad quam binâ vice redire permissi fuerunt , iterumque sine nova assecuratione egressi , apprehensi sunt & captivi abducti. Miles autem ille Ericus Nissen portas faciens obserari , festinavit ad castrum , turribus munitis præsidio satellitum Danicorum , qui magnos exinde in Svecos faciebant insultus. Accurrentes autem ad portas quidam civium , securibus & clavis ferax confregere portarum. Tum quia illud videbatur indignum , quod sine civium scitu aut consensu , Daci excluderent Svecos à civitate Svecana , maxime Consiliarios regni , & eos , quibus Rex commiserat regnum in sui absentia gubernandum ; tum quia non aliud eis constabat , quam quod omnia essent in optimis punctis inter Regem & Consiliarios antedictos : tum forte quia justo metu in constantem virum cadente impulsus , cogebantur vitæ suæ sospitati providere , ne quod prius Suecis in eo loco contigerat , extraneis prævalentibus , eis etiam inferretur. Et Nobiles qui advenerant , de sua exclusione commoti , impetum faciebant in portas , & hac violentiâ contrafractione potenter intrabant , non obstantibus crebris ictibus lapidum , & sagittarum à turribus emissarum. Tunc crectis velis in foro , jubent cives convenire in unum. Qui ab eis interrogati , utrum vellent cum regno manus dare ? Omnesque id una voce affirmant. Dato igitur mandato , ne quis civibus molestias præsumat inferre , Dacos ejiciunt à turribus civitatis. Necessarii igitur præsidii per oppidum universum firmatis , Capitaneo castris Domino Erico Nissen Daco dirigunt scripta sua , interrogantes in eis ex eos venientes ictibus balistarum ,

& bombardarum exceperit, cum ipsi ob nihil aliud venerint, quam ad conferendum & conquerendum de non servatis per Regem articulis, in quibus concipiendis, proponendis & stabilendis, ipse cum cæteris Dacis fuerat mediator. Receptis autem scriptis hujusmodi, idem Ericus Dalsen cum Dacis sibi adjunctis, nihil rationabile respondere curabat, sed distidatoria scripta comminationibus plena mittebat, protestans expresse quod ubicunque posset Svecis damna inferre, diu noctuque curaret. Audientes ergo Sveci illos contra se in malitia oblinatos, statuerunt in oppido remanere, & castrum oblidione ligare. Div sis igitur turmis, ante mœnia castri machinas & cætera instrumenta bellica paraverunt. Erant autem duo quibus tota cura oblidionis, ex aliorum commissione, incubuit, scilicet Carolus Canuti & Ericus Puke militaris, vir strenuus, quorum unus ab occidente, alius à meridie impugnabat. Erat etiam in eo loco Dominus Olaus Archiepiscopus Vbsalensis, cum egregia turma satellitum pugnatorum, quos referunt fuisse CCC. quorum Capitaneus erat Darolus Magnuson Miles, multaque & magnifica isti dicuntur egisse. Engelbertus autem curam gerens principaliter Reipublicæ, regnum circumivit, & sicut prius castra regni, quæ Consiliarij Regi restituerant, recuperare curavit; eo quod contra juramenta sua Rex tradidisset ea alienigenis, sine consilio & consensu Consiliariorum regni, & nequioribus tyrannis, quam unquam ante hæc tempora fuerant assignata. Egressus ergo Engelbertus cum exercitu de Holmis, accessit Nycorsiam, & convocatis illic Sudermannis, castru fecit per eos datis principibus, firmissime obsideri. Vbi præcipuus erat Hermannus Barnim / animosus, sed minus circumspectus. Inde transiens Engelbertus Sudercopiam, convocat illic Ostrogothos, faciens per eos obsideri Stetebergh / præsidente quodam Frengis lone; Stetehelm verò obsident Tiustboenses, principe Börtio Knusen. Progressus inde ad Calmariam, negato sibi introitu, posuit custodes in Kleckenbåra / Nicoluum Stensen / M. Godscalcum Barchsen / & D. Gustavum Larenzen. Interim vero servi Nicolai Stensen callide obtinuerunt castrum Vrumshuus. Inde progressus Engelbertus intravit Blekingiam, & cum venissent ad pontem Sillebro / observabant meatum & pontem Blekingenses,

gentes, & cives de Røneby. Visâ autem potentiâ Engelberti cæperunt pontem diruere. sed equites Engelberti præcipitanter accurrentes, ne pontem tolleient, prohibebant. Transgressus autem pontem, cum hostes fugerent, signo pacis erecto, revocat fugientes, & facto colloquio, omnes ei obadi-
entiam præstiterunt. Intrans ergo oppidum Røneby, brevi
pausâ factâ ibidem, præfecit oppido Capitaneum quendam
Claudium seng / indeque progressus transiit ad Lagahelm/
ubi convenerunt in unum Snialandenses & Vestgothi. Fir-
matâ igitur obsidione castri illius, principibus Boero Milne,
& Svenone constitutis, assumpto exercitu reliquo ad subji-
ciendam Scaniam properabat. Sed congregatis in prælium
Scanensibus, ductor eorum Petrus Oxe Engelberti impetum
arcere conatus est. Vterque igitur exercitus ad transitum
communem, qui erat per pontem Rynebro, festinabat. Dum
autem equites præcursores exercitus utriusque, juxta pontem
præfatum sibi invicem occurrissent, veriti sunt servi Petri
Oxe à facie servorum Engelberti, atque in fugam versi, ad
Dominum suum præcipientes pervenerunt. Captivatus autem
unus eorum nomine Canutus Saxtorp, certificavit Engelber-
tum de grandi exercitu Petri Oxe. Quo intellecto Engelber-
tus suum retraxit exercitum, & per pontem retroire manda-
vit, pontemque post transitum dissolvere. Quod cum audisset
Petrus Oxe, conversus inde cum suis festinabat ad Tranarpar-
wad. Quod & Engelbertus suspicabatur, & præveniens illum
vadum præoccupans observabat. Ab utraque igitur ripa flu-
minis, exercitus duo è regione pausabant. Firmatis igitur
treugis inter Sveciam & Scaniam, hoc quoque in pactum ad-
ductum, ut nisi Engelbertus ante vigiliam Paschæ obtineret
castrum Lagahelm / ex tunc dissolveret obsidionem & castrum
dimitteret inturbatum. Die igitur Cænæ Dimini dum litteræ
pacis conficerentur, Engelbertus transiit ad Lagahelm / & eo
obtentio reversus est. Tunc divertit ad Halmstad / & oppido
accepto, transiit ad Wårdbergh / & eo obsessio, & capitaneo
Domino Brodero Swenssen ibidem constituto, tendebat ad
Elsfjæberg / ubi hoc cum p. æfecto, dicto Matthia Kåle tunc
actum est, ut ille nihil acciperet de redditibus consuetis nec de
scudo se intromitteret, aut aliquid acciperet nomine & ra-
tione tributi. Post hæc descendit ad Hylmars / & obedit illud,
ibique

ibique decedit in lectum ægritudinis, eratque languor fortissimus, propter quem, ut potuit, inde ad Oerebro decessus est. Erat etiam in regno Miles quidam Dominus Benedictus Stenfon/adversus quem Engelbertus indignationem conceperat, pro quadam, ut creditur, perfidia in regni negotio, habens filum nomine Magnum Benschsen. Hic comperto quod Engelbertus esset infirmus, & quod venisset ad Oerebro in ægritudine constitutus, cum haberet Curiam non longe distantem ab Oerebro, dictam Stedstholm/ accessit ad eum in dolo, vocans eum de castro in oppidum Oerebrogentse, & interrogans utrumne posset securus in regno subsistere, asserens se velle coram Consiliariis regni juri stare, & ad omnem justitiam respondere? At Engelbertus virum commendat, suique amorem spondet, invitat & amanter pertractat, sicque in bona concordia ab invicem separantur. Et cum Engelbertus à Consiliariis vocatus iturus esset Stocholmiam, dicunt quidam eundem Benedictum suasisse ut navigio iret, cum haberet ille suam Curiam secus stagnum. Delatus ergo Engelbertus ad navim, applicuit pro quiete nocturna in insulam non longe distantem a Stedstholm / & continuo supervenit in insulam Magnus Benschsen, filius ejusdem Domini Benedicti cum suis. Quem Engelbertus benigne suscepit, stans innixus baculo. Ille vero filius Belial, ut lupus in agnum foxicus, securi eum appetiit præcutâ. Cum vero ille bacum objiceret, abscidit ei tres digitos. Avertente autem se ab eo Engelberto, securus est eum cum securi, dirum vulnus collo ejus infligens. Cum vero ad ictum hujusmodi rueret Engelbertus, caput ejus lapidi illatum est, quod ille multis ictibus & transfusionibus comminuit super lapidem, quasi in mola, ac deinde sicut erinacium, sic eum sagittis implevit. Occisum autem inhumanissime spoliavit, uxorem & servos quos secum habebat, captos incarceration & tormentis affligit. Quendam autem eorum dictum Albertum Pecchara, coëgit secum adire castrum Oerebro, ut per eum, & quasi nomine & in negotio Engelberti in tenebris intromissum etiam fornicitium illud, quod solum de omnibus castis regni, quæ recuperaverat Engelbertus à tyrannis, usibus suis deputavit, homicida ille, imo & parricida, qui regni fidellissimum patrem tam truculenter occidit, nec dum

dum sanguine satius & rebus fortissimi viri, fraudulenter invaderet. Frustratus autem intentione per prudentiam custodis castris, intravit oppidum Ocrebro, omnia quæ Engelberti essent, & servorum ejus quæ reperire poterat, auferendo, & cum patre suo hujus tanti flagitij confatore, ad castrum Hingsstadelm fugiendo. Sicque ille vir strenuissimus, animoque fortissimus, & regno Sveciæ fidelissimus, qui erat semper paratus mori pro civibus, à civibus est occisus. Mirum autem quod paucis inde elapsis diebus, Carolus Knutsen Marschalcus, qui regnum post eum gubernabat, per omnes regni provincias scripta direxerit & mandata, ne quis inquietaret Magnum Wendsen qui Engelbertum occiderat, non defamaret, aut eidem detraheret, aut mortem Engelberti quomodolibet imputaret; Cum omnes haberent pro certo, nunquam illum posse supervivere, qui talem Principem abstulisset à vita, per quem tantum utilitatis & libertatis tam Nobiles quam Plebei omnesque regni incolæ affecuti fuissent. Anno autem Domini MCDXXXVI. feriâ VI. ante Inventionem S. Crucis occisus est Engelbertus. Post mortem Engelberti, assumptus est in generalem & unicum provisorem & gubernatorem regni Carolus Knutsen Marschalcus, qui etiam vivente Engelberto cum eo caperat, ex Nobilium electione ipso consentiente, regnare. Hic acceptâ regnandi occasione, secutus est Erici regis antedictas astutias proverbio usitato: *Vltra mensuram lodicis non rege suram*. Cæpit enim pro se quidem prudenter agere, & ad suimet ipsius conservationem & profectum temporalem animum dare, proventus quidem & obventiones regni pareissime distribuebat, omnia penæ, quæ tributis ratione provenire poterant, suis usibus reservando. Hoc enim modo se potentem faciebat, dum omnes satellites, clientes, stipendiarii, propugnatores, & quorum officia Principibus sunt necessaria, ad eum confugerent qui potens esset eis largiri stipendia. Sed & veredarii constituti sunt, qui occulte svaderent aliorum clientibus Dominorum, ut ad Marschalcum confugerent, qui plenâ manu stipendia tribuebat, relictis his, qui etiam pro seipsis cogebantur mendicare. Sic per omnem regionem discurrentes, & magnificentiam gloriæ hujus Principis

cipis prædicantes, attraxerunt multitudinem copiosam, ut Ericus Puke diceret ei in faciem: *Carll Knutsen / kalla heim tina sifffuare / the loca bert alla minethuinare.* (I. e. *Carole Canuti revoca domum tuos exploratores, qui à me seducunt omnes meos ministros.*) Cum autem majores & superiores Milites regni, conquererentur se non sufficere providere clientibus, & sustentare familiares suos, eo quod modicum, aut nihil haberet in auxilium de Corona; prudenti sed versuto respondit consilio, quod plures non assumerent, quam sustentare valerent. Idcirco multi cœperunt se ei opponere, & etiam publice adversari. Et primo quidem præfatus Ericus Puke, qui Engelberto fuerat familiaris, prædilectus & in societatem conjuratus. Hic fecit occulte rusticos sollicitari, ut ipsi in sublimationem & principatum ipsius unanimiter acclamarent. Finaliter autem accessit in Valles, & inde aliqualem eduxit exercitum, cum eo perveniens usque ad sylvam quæ dicitur Hellesteag. Vbi eidem occurrit Carolus Knutsen Marchaleus, cum exercitu educto de Holmis, ex civitatibus & familiaribus Episcoporum, & Nobilium collecto. Et bello ibidem commisso, & Caroli exercitu paulum retracto, de pace tractatum est, ut Ericus Puke veniret Arosiam, cum Marchaleo & Consiliariis regni locuturus, de ejus securitate quibusdam Episcopis & aliis magnis viris fidem facientibus, & cum certum reddentibus de reversione salva & indubitata ad suos. Svadentibus autem familiaribus & amicis, ne se crederet manibus amulorum, non acquievit eorum consiliis, asserens se non posse nisi inter Nobiles & Dominos regni honorifice conversari. Confidens ergo in his quæ dicta sunt ei, accessit cum paucis Arosiam. Venit autem cum eo Iohannes Martini, qui quasi Collega suus, vehementer sollicitabat indigenas in favorem & partem Erici. Conveniunt igitur ad tractandum de pace in stuba Conventus Prædicatorum. Attento autem quod Ericus Puke animose & incaute loqueretur, ut capi posset in sermone, factus est in stuba ipsa sumus nocivus, quem sustinere non possent. Unde placuit Majoribus inde recedere, & in castro reliquum habere tractatum. Quod Ericus non perpendens, loquebatur ut prius, ex animo etlandens quod habebat in corde, & sermonis audaciam non refrenans. Accepta ergo

ex verbis ejus occasione, captus est & missus Holmiam Dapifero Domino Christierno Nissen / & ab eodem capite est truncatus. Ferunt autem tam in ejus captivazione, quam decapitatione, Dominum Archiepiscopum Olavum expressum præstitisse consensum, & utrumque suavissime. Propter quod toto tempore, quo supervixit, quod & breve erat, abstinuit à mysterio altaris, mittens ad Dominum Apostolicum Dominum Marinum Ströper pro restitutione aut dispensatione. Quem ante mortem Domini Archiepiscopi puto non fuisse reversum. Captus est etiam cum eodem Erico præfatus Iohannes Martini & apud castrum Arosiense rotatus. Dominus autem Thomas Episcopus Stregnensis, quæ unus erat fide iustorum, totâ vita sua affligebatur animo, & vehementer indoluit, seque velut infamen habebat, pro eo quod ita deceptus est, pro quo, ne ille deciperetur, fidem fecit. Eo tempore captus est Jöffe Erichsen in claustro Vadstienensi, à rusticis de contracta Nissebäräd / & in Placito Motalensi morti adjudicatus, & securi decapitatus. Propter quod Marschaleus rusticos illos immittissime talliavit, non quia mortem doluit sic desinetti, sed ut timorum incuteret faciendi talia. Nihilominus Vermelandenses & Vallenges, quosdam Præfectos Marschalci eo tempore occiderunt, quorum unus erat Benedictus Gunnari. Alij similiter rustici minaciter contra Dominos insistentes, multum contumaciter se gesserunt: Sed Marschaleus eorum audaciam & præsumptionem sagaciter reprimebat, in eos, qui deliquerant, pœnis debitis vindicando, licet multi Consiliatorum cum ab hoc avertere niterentur; quorum erat præcipuus Dominus Christiernus Dapifer, cui vulgi communitatem sibi putabat velle attrahere, & Marschaleo principatum auferre. Multo tamen tempore sub specie amicitie sunt ad invicem conversati Dapifero vocante Marschaleum filium, & tanquam juniore consilia in singulis dante, licet forte minus expedientia. Ille autem eum petrem vocans, & nihilominus sentiens ad quem finem tenderent data sibi per eum consilia, caute dissimulabat. Intellecto tandem quod Dapifer Christiernus, cum quibusdam alijs, Regi vellent assilientiam facere & homagium prestare, aut quæ erat alia causa non adverteo, cum esset Dominus Christiernus in curia sua Skewelsbädh / toto festo Natalis Domini

constitutus, circa Octavam Epiphaniæ misit satellites suos Marchaleus capitaneo quodam Claudio Lang constituto, ad Dapiferum captivandum. Scripsit autem ei epistolam hujus effectus: *Dilecte Pater noveritis me esse in Skeninge, aut in tali loco. Si autem vobis aliquid acciderit, ibi me invenietis. Lator vero hujusmodi litterarum, armatos prædictos modico intervallo præveniens, & scripta Marchalci horâ electâ præsentens, mansit in Curia Xewellstadh usque ad noctis tenebras, & usque adventum se sequentium armatorum, observans ne portæ clauderentur, aut clausæ in eorum adventu aperirentur. Ingressi igitur, clanculo divisi per turmas, accurrunt velocius ad locum, ubi Dominus Christiernus ipsâ horâ cum uxore se collocaverat dormiturum, nudum eum capientes de lecto, & spoliatum rebus & pecuniâ apud eum repertis, in vehiculum semi nudum detruserunt. Alij vero festinantes ad flubam, invenerunt familiares ejus ducentes in bonis, more talium, dies suos, ebrietati & erapulæ canticis intendentes, & nec suspicantes quidquam aduersi, aut aliquid sinistri. Quos ad manus Marchalci captivantes, quosdam etiam occiderunt, quorum erat unus Torstlanus Ioannis vir nobilis & procerus, & magnæ inter Aulicos honestatis. Captivatum ergo Dominum Christiernum, & vincitum duxerunt festinanter Arosiam, & consequenter ad Oerebro, ubi occurrens Marchaleus, interrogabat an vellet ei tradere castra que habebat? Ille vero malorum hujusmodi inexpertus, respondit se nedum castra traditurum, sed omnem voluntatem ejus in omnibus impleturum. Statim ergo Marchaleus Nycopiam properavit, vincitum suum pariter secum ducens, evocatisque ad se uxore & filio Domini Christierni, sic actum est, ut die sequenti castrum traderent exigenti. Castrum autem Boberg permisit eum retinere ad tempus, quod etiam tenuit pene usque ad mortem, & facti sunt amici Dapifer & Marchaleus. Tertius erat quidam Nicolaus Stenson, gener ipsius Marchalci, sororem ejus habens uxorem, qui eidem Marchalco multum infestus, eum, ut potuit, impugnavit. Habebat autem castrum Stekeborg, faciens inde spolia, latrocinia & violentias infinitas. Sæpius vero mediantibus Nobilibus regni, ad amicitiam Marchalci & concordiam revocatus, nullam fidem aut promissa servavit. Multis in suis tractatibus placitando illius,*

scripsi-

sapissimèque perjuravit, & coactus tandem firmissimâ ob-
 sitione, egressus regnum festinavit ad Regem in Gotlandia
 constitutum. Atque ab eo creatus per regnum Sueorum
 Marschalcus, accepitque ab eo CC. armatos, cum quibus in
 regnum reversus, deserebat ubique vexillum Danorum Da-
 nabroka, & per totam penè Ostrogothiam consuetam vio-
 lentiam faciebat. Continuatis igitur huiusmodi violen-
 tiis & rapinis novem hebdomadis, misit Marschalcus expe-
 ditos vernaculos suos ad tyrannos illos compescendos.
 Qui eos aggressi in ponte quodam inter Sudercopiam &
 Norcopiam, fugientes insequuti sunt usque in proximio-
 rem villam. Vbi facto conflictu, captus est Nicolaus Sten-
 son cum suis, & delatus Norcopiam dieque tertiâ expi-
 ravit. Familiars autem sui Sudercopiæ quàm plurimi sunt
 capite truncati. Hoc tempore Norici ad scripta Regis con-
 derunt Elmberg / ducibus Olao Bock, & Iohanne Wyn-
 raje. Sed accidente Marschalcum Turone fratre suo, qui
 castrum Elmberg habebat in custodia, datisque sibi
 CC. maris cum auxilio VVestgothorum, ita sunt Bag-
 gones ab obsidione fugati, ut non invenirentur duo pa-
 riter, nullus illorum occisis, & plurimis captivatis. Frat
 hoc tempore Miles in Suecia quidam egregius, stren-
 uus, elegans, procerus, & in rebus bellicis & actibus
 militaribus peritissimus, nomine Broderus Swensson; qui
 in divisione & distributione feudorum, castrorum & re-
 dituum, proventuumque Coronæ neglectus & exclusus, æ-
 griè tulit se esse despectum. Habebat autem familiam multam,
 & viros in sua familia bellicosos, multosque labores impen-
 derat in obsidione castrorum ad imperium Engelberti, spem
 habens promissionis & prævisionis à regno. Quem puto hac
 de causa à promissionis gratia derelictum, ut defectu neces-
 sariorum vitæ & præ inopia familiam dimittere cogeretur,
 sicque minus à Principante in regno timeretur. Hic egressus
 Sudercopia post celebratam ibidem dietam, iussit suos se ex-
 pectare in campo, ut ipse interim rediret in locum, & Mar-
 schalco quidpiam loqueretur. Reversus est itaque, & inveni-
 ens Marschalcum cum quibusdam potioribus regni collo-
 quentem, verbis quibusdam minacibus dixit Marschalcum,
 quòd distribuisset feuda regni juxta favorè & acceptationem

personarum, statimque ad suggestionem cuiusdam apprehendit eum Marchaleus, & die sequenti summo mane facit eum decapitari. Dum autem ea, quæ præmissa sunt, agerentur in regno, multa sunt in diversis locis celebratæ diætæ, & plurimi tractatus in causâ Regis & regni, tum inter regnicolas, tum cum Dacis, & Legatis civitatum Stagnalium, tum cum privatis nunciis nunciis ad Regem directis, & ab eo receptis. Nec poterat ipse Rex mediis quibuscunque ad hoc trahi, vel modis aliquibus inclinari, ut regnum Suecorum, & incolas in suis iuribus & legibus sineret gubernari. Nilhilque aliud poterat ab eo precibus obtineri, intercessionibus impetrari, aut minis extorqueri, quam quod regnum per tyrannos extraneos gubernaret. Laborabat nihilominus D. Olaus Archiepiscopus Vbsaliensis pro viribus extremis, ut rex Ericus quoad viveret honoraretur pro rege, & ei tanquam vero regi obædientia servaretur. Ad quod rationibus, monitis & minis, Nobiles & regni Consiliarios efficacius inducebat. Propter quod, adjunctis sibi quibusdam Episcopis & Militibus, transiit usque Lundiam eâ intentione, ut Regem secum adduceret in regnum, & restitueret in pristinum gradum & regium principatum, contentum de eorum comitiva, & Suecorum in regno sanulatu. Pausantes ergo longo tempore Lundis, miserunt ad Regem honorabiles nuncios & solennēs, Dominum Magnum Episcopum Aboensem, & Iohannem Siæpelm / virum fidelissimum Regi ipsi, significantes ei per ipsos propositum quod habebant; Sed nihil responsi accipientes ab eo, audita ejus tyrannide, quâ etiam tunc in Dacia cepit insanire, recedentes à Lundis, velociter ad patriam sunt reversi. Introduxit enim in Daciam Ducem Bugislaum de Pomerania, cum quibusdam aliis Alemannis, ut faceret eum regem. Putabat enim se posse eum regem constituere trium regnorum, sicut ipse fuerat per reginam Margaretam institutus. Unde receptis quibusdam castis in Dacia de manibus Dacorum, assignavit ea eidem Bugislavo, multam in Dacos, ut prius in Suecos, tyrannidem exercens. Propter quod Sueci statuerunt finaliter ab eo recedere, & nunquam ei obædientiam & reverentiam regi debitam, exhibere, citantes eum in diætâ Tegelensi ad Merasten sub termino XII. hebdomadarum, literasque citationis hujusmodi per manus fidelium

delium nunciorum ad ejus aspectum venire fecerunt. Finaliter autem quia Archiepiscopus mirè se exposuit pro Rege, omnia remissa sunt & suspensa ad dietam Calmaricensem. Quam & Rex, & Sueci & Daci celebrandam statuerunt, decreverunt, & elegerunt quasi œcumenicum concilium in negotio tuum regnorum, & regis Erici. Consiliarij ergo Sueciæ, tempore statuto se disponentes ad iter, illuc ire ceperunt, & aliqui pertigerunt. Archiepiscopus enim illuc iurus, obiit Nycopiæ intoxicatus in lacte amygdalarum, sibi à quodam principante in regno seriâ sexta pro ferculo precioso transmissio. De Dacia vero pauci venerunt, id solum in commissis habentes, ut Sueci desisterent à petitis a Rege, & cum, sicut olim, in Dominum retinerent, nec sperarent suis aliunde se libertatibus, juribus aut legibus gavissuros. Illi vero responderunt se libenter illum habituros pro rege, si apud eos manere eligeret, & eis in regno alienigenas non præferret. Sicque inde divisi infecto negotio, singuli in suam reversi sunt regionem. Aliquanto autem inde elapso tempore, Rex venit ad Ståfæbörgh / multis scriptis & uunciis Marschaleum ad se vocare pertentans; Sed ille Nycopiam accedens, astute declinavit assutias, significans se nihil posse tractare cum Rege, eoque regni Consiliarij non adessent. Quo in loco Rege paulante, venerunt ei scripta Dacorum de homagio & obedientia finaliter & ultimate subtrahitis. Iam enim omnem thesaurum à Dacia exportaverat, & regnum exposuerat tyrannidi, & vastatori Bugislavo. Tunc rex in Gothlandiam seclinavit, & pirata factus ex rege, multo tempore latrocinia exercens, regnum Suecorum gravissime affligebat. Mirum autem, quod cum idem rex Lituas, multorum annorum curiculis regna ista gubernasset, & multa mala multitudine perpetrasset, nunquam à sua deciderit potestate, donec Ecclesiam Vbsalensem suâ iniustitiâ molestasset, & eligendi Archiepiscopum impedivisset, & quendam indignum Archiepiscopali nomine intrusisset. Mortuo enim Domino Johanne Haquini Archiepiscopo Vbsalensi, qui obiit anno Domini MCDXX XI. electus est canonicè, ritè, concorditer, & omni juris ordine servato, Magister Olaus Laurentij Præpositus Vbsalensis in Archiepiscopatu Vbsalensem. Sed rex Ericus huic electioni: & huic edi

Archiepiscopi promotioni in tantum se opposuit, ut clamor in cœlum posset attonari. Nec solum sub hoc venerandissimo patre Archiepiscopo, Ecclesiam Vbsalensem inhumanissime perturbavit, sed & sub toto decursu regiminis sui, eam quantum potuit humiliavit, & suo jure ac libertate privavit. Post obitum enim Domini Henrici Archiepiscopi Vbsalensis, quem regina Margareta viventem more suo diligere videbatur, sed mortuum spoliavit, electus est canonicè Dominus Andreas Præpositus Vbsalensis. Sed cum Rex adhuc esset novellus in regno, & apertè contra justitiam & Ecclesiasticam libertatem, mox in introitu facere verteretur, Regina suâ versutia supplevit, quod ille publicè timuit attentare. Blandimentis enim suis hunc Electum circumveniens, intrusit eum in Ecclesiam Stregnensem. Cui illusioni & intrusioni ille consentiens, dictus est Andreas Smeek. Sicut rex ille, quem pater hujus Reginae de Scania, Gothlandia Oelandia, & de litteris, de matrimonio filii, & de relegatione Consiliariorum regni, & de cæteris sui pessimi regimenti, callidissime circumvenit. Unde facta sunt in Ecclesia Stregnensi, imò tota Suecana Ecclesia scandala gravissima. Resistente enim Capitulo Stregnensi cum eorum Electo, huic intrusioni & intrusio, facta sunt bella dissensionis & scandala supra modum. Dum verò hæc agerentur cum eodem Smeekone, non dormitavit hæc Regina & nepos suus Rex præfatus, in promotione sui Daci a se electi, ad Vbsalensem Metropolim. Quem ad hanc dignitatem à Domino Gregorio XII, paucis diebus postquam Domini Cardinales ab eo in civitate Lucana recesserant, provehi impetrarunt. Hic factus hoc modo Archiepiscopus Vbsalensis, tanquam Tractatus Regis ita sese de temporalibus intromissu, regalia tributa colligens & extorquens, cleroque suæ diocesis, & colonis Ecclesiarum & clericorum gravis & importabilis erat, nimia hospitalitate & exactiōe. Capitulares suos contemptui & vilipensioni habuit, tam in consiliis, quàm conversatione & allocutione. Cum mulieribus nobilibus multam conversationem & familiaritatem habuit, proptereaque gravissime inamatus. Hunc Domini Capitulares tam scriptis, quam vivæ vocis oraculo multipliciter & multotiens avizabant, & paternaliter ac fraternaliter,

& filia-

& filialiter sapius informabant, ut patet in multis eorum missivis ad eum directis. Ex quibus etiam perspicuum esse potest, quantum Capitulum Vblalsense pro clero suæ diocesis laborabat. Ortâ tandem contra eum gravi infamiâ, Regis quoque contra eum animus vehementer accensus est, & displicentia magna. Vnde tam per Regem, quàm per Capitulum impetratus est in causâ sua iudex delegatus Archiepiscopus Rigenfis. Qui propterea veniens Holmiam, & causâ examinator eandem, legitimè processit, & causâ relatâ ad Papam, prius est idem Dominus Iohannes Gerekini Archiepiscopatu Vblalsensi, & in carcerem Regis intrusus. Elapsus autem è carcere venit in Islandiam, factusque Episcopus Scalatensis, ubi à rusticis diocesis ejusdem fuit crudelissimè interemptus. Quo autem deposito à sede Metropolitana, electus fuit per Capitulum Dn. Iohannes Haquini de Vastenis, Ordinis S. Salvatoris, eò quòd esset Confessor & pater spiritualis ejusdem Domini Regis, & ab eo multum dilectus. Quem non elegisset Capitulum Vblalsense, si eligendi potestatem liberam habuisset. Sciebant enim Regis animum, hujus Domini Iohannis promotionem immodicè anhélare. Vnde hoc modo vexationem suam redimentes, cum dies mali essent, Ecclesiæ consuluerunt indemnitati, & regiæ satis fecerunt voluntati. Erat enim ille devotus, modestus, & prudens, morosus quidem in factis suis, sed & sani consilii ad omnia occurrentia, sciens invenire responsa & consilia opportuna, qui & Regem tempore suo pro magna parte consiliis dirigebat. Hic de mandato Apostolico, mutato habitu ordinis, portavit habitum Canonicorum Regularium; Erat enim ordinis S. Birgittæ Vastensis. Ipse edificavit Vblalsiæ domum lapideam novam in Curia Archiepiscopali & tandem morbo lepræ confectus, obiit quasi subito in officio visitationis, anno Domini M C D X X X I. V. idus Feb. Defuncto autem Iohanne Haquini Archiepiscopo Vblalsensi, electus est concorditer, ritè & canonicè Dominus M. Olavus Laurentii Præpositus Vblalsensis, homo seriosus, juris peritus & magnæ prudentiæ. Hunc rex Ericus in tantum persequabatur, ut quandiu Rex haberet obædientiam in regno, nullâ viâ posset Archiepiscopus egressus, licet confirmatus, & in causâ sua iustissimus, in regnum

redire. Persequebatur enim eum in Romana Curia, & in sacro generali Concilio, quotidie contra eum scribendo, & aliorum scripta, puta Imperatoris, Regum, Principum, & omnium Episcoporum trium regnorum suorum, & inferiorum Prælatorum, & Capitulorum incessanter contra eum dirigi procurando, cogendo, præcipiendo, & infinita mendacia in eum dicendo, ita quod vix vitium, vel audium fuerit, contra alicujus Archiepiscopi electionem aut confirmationem, aut promotionem tot adversarios concursisse. Unde & Apostolicus tot pulsatus instantiis, tentavit eundem Archiepiscopatum ad alium quamvis Ecclesiam promovere. Sed & penè totum Collegium Cardinalium, excepto Domino Navarrensi, cum adversariis sentiebat. Sed ille, ut Deo confidens, absque terrore erat; nullis enim minis, nullis promissionibus, persuasionibus, cavillationibus, vel inducimentibus flecti, poterat a iustitia & jure suo. Prosequebatur etiam eum in patria, & omnes suos, maxime venerabile Capitulum Vbientem, & ipsam Ecclesiam Metropolitani, invadens in Archiepiscopatum quendam Arnoldum Clementem, & omnes Curias, cum juribus, redditibus, obventionibus, ceterisque ad incrementum, & Architectoniarum spectantibus violenter attingens, & hoc intusio infestabiliter defuncto, & divinam ultionem patenter experto, non destitit Rex à tyrannide & persecutione injusta. Adiecit etiam & alium quendam Torlacum intrudere, qui aliquanto tempore Regis exequens tyrannicè voluntatem, contra diffinitionem in regno suam paravit. Fugitive autem ablatore pollice S. Erici, temporaria viisimâ diutissime arrestatus, reatum cognoscens sacras remisit cum honore Reliquias. & mox, quo voluit, permissus est navigare. Et hic quidem Berigis à mercatoribus est occisus. Hic Dominus Olaus, die qua electus est, iter arripuit pro sua confirmatione obtinenda, transiens per Finlandiam & Livoniam, per multa viarum discrimina. Et obtentâ Romæ confirmatione & Palio, reversus ad Lubeck, intelligensque obitinatissimam regis voluntatem, acceptisque à Domino Magno Episcopo Aboënsi C. nobilibus Anglicanis munus, regressus est ad Vibem, suam causam & iustitiam defensurus. Quam adeo strenue defendit, ut ne in minimo quidem declinaverit, agente Rege

& omni.

& omnibus qui suo intuitu cogebantur & volebant facere, juxta ultimum posse suum.

Tribulavit interim Rex Ecclesiam Vbsalensem, Capitulum & clerum, & quidquid ad Vbsalensem Metropolim pertinebat, scriptis minacibus, tyrannorum suorum, interusionibus, reddituum exactiōibus, mandatis intolerabilibus, & aliis vexationibus infinitis. Littera vero Capituli facta ad Regem de electione Domini Olavi ejusmodi est.

Qvår edminsta tianst / och innerlige Bøner tilförenne: Nåd
dugæ Herre / och Høghberen Gørste / kungdrom wy Ederes Nåd /
at wår wålduge Herre och Gader Erkebyskep Jens ar affsiden /
Gudh hans Stal nåde: Och effter thet wy effta aff benom
færdt haffuem / at Eder Nåd haffde benom lossuat / så han
sine Byskops Messesång når Eder Nåd / at når han affskildes /
så wille; enre bøndra hans willia i Kyrtione försörtelse: Och
nultet för ånban affled / så sode han thet samma / oc befalte ef
Kyrtione sereke / och wåla then som eff ryette kyrtione nyttogæ
wara: Så haffuer Kyrtione försærdt och wåldt wår Domprest
M. Olaf Laurensen hans slædt: En sundem wy til Ederes
Nåd wår Deten och Herra Nictus Niswardiman Samtanick /
med thetta försærdt sine årende / bediandes Ederæ Nåd med alla
edminstæ / at i fere Gudstul / G. Enkz oc kyrtione bystænd
ynnen thet ul wæd som ærdet år: Och heppas at thet år Gudh
tact / och prædikes til Eder Nåd wåltædies / når i Mannen
væbrønt: Wy wærom at Eder Nåd haan for i alre dæ væbrønt
haffuen: Han haffde alærna sielf til Ederes Nåd farit / utban
han wæddt at Gienfælle farløsh warda / och oseligare ån ban nu
år / En saan han effuer til Pærens gård / treflænde wpa thet
Ederes Nåd lof uet hode wærem ældnom fader. Hæ m; bes
falten wy / æ. Scriptum Sabbatho, &c. anno &c. LXX.

Rex verò infra quadriduum certificatus aliunde de morte Archiepiscopi, rogavit per secreta postulari in Archiepiscopum, Dominum Thomam Episcopum Stregentem, adjungens quòd si quem eligerent, aut reciperent præter velle ipsius, scirent cum sibi, & Ecclesiæ ubilibet adversari. Retinset autem Capitulum, quòd cum aliàs fama fuisset, Dominum Archiepiscopum Iohannem esse defunctum, & mentio fieret de Domino Thoma Episcopo in Archiepiscopum assumendo, evidenter apparuit cum nunquam ad hoc

tantum consensum præbitorum. Receptis igitur his litteris Capituli cum prioribus, Rex cœpit, sicut promiserat, Electo & eligentibus, & Ecclesiæ Vbsalensi multipliciter ad-
 versari, sicut in multis litteris hinc inde directis, & ab
 utraque parte receptis, & in multis instrumentis & pro-
 cessibus apparet luculenter. Nec fuit via aut modus, ut
 Olaus Archiepiscopus ad Ecclesiam suam Vbsalensem posset
 habere regressum, nisi quem Dominus dignatus est aper-
 rere, ut suscitato eidem Regi adversario in regno, ac sic de-
 mum superbissimo Principe humiliato, Archiepiscopum
 admitteret vel invitus. Idem tamen Archiepiscopus cum
 regnum intrasset, & ad suam Ecclesiam rediisset, exposuit
 se pro Rege plusquam credi posset, & pro ejus restitu-
 tione & perpetuatione in regno, usque ad mortem fide-
 lissimè laborabat, sicut partim in superioribus est expres-
 sum. Postquam verò rex Ericus corripisset etiam Dacis et-
 se molestus, & attentasset intrudere pro rege Ducem Ba-
 gislaum Pomeranum, nepotem suum ex fratre, & ipse
 egressus in Daciam, omnem thesaurum trium regnorum
 apud Dacos depositum exportasset. Daci eo repudiato, scrip-
 serunt, & per solennes nuncios, quasi in persona Consiliari-
 orum trium regnorum, vocaverunt Christophorum Ducem
 Bavariz nepotem Erici ex sorore, ad suscipiendam Coro-
 nam, Sceptrum & principatum trium regnorum, quæ guber-
 naverat rex Ericus. Hæc autem scripserunt Daci, & tracta-
 verunt cum Duce Christophoro, ignorantibus & irrequisitis
 Consiliariis regni Sueciæ, promittentes nihilominus eidem
 tria regna indubiè assignanda, rogantesque ut indilate & in
 potentia properaret in Daniam, opem, si opus esset, contra
 Erici regis laturus insultus. Ille verò suis rebus præcipitanter
 ad hæc ordinatis, cum multo Bavarorum, comminatu Dano-
 rum pervenit in fines, ad dignitatem quidem regiam, & regni
 administrationem mox admisit. Coronatio autem ejus tri-
 ennio est dilata, donec scilicet à Suecis & Noricis susceptus
 pariter esset in regem, ut eo ipso daretur intelligi, adeo alia
 duo regna Daciæ esse connexa, ut nisi illa simul haberentur,
 tanquam nondum assecutus plenum & totum dominium, ad
 quod per Dacos assumptus fuerat, non deberet Iustus co-
 rum coronari in regem. Sueci autem semper illusi a rege

Erico,

Frico, depressi atque contempti, adhuc eum triennio expectabant, vocabant, citabant, & modis omnibus, ut eis tanquam Rex & Dominus præesse dignaretur, & iustias patriæ leges conservari pateretur, litteris & nunciis supplicabant. Ille autem non se Regem, sed latronem & piratam eis exhibuit, quoad vixit. Mortuo interim Domino Olavo Archiepiscopo Vbsalensi, modo quo præmittitur, postulatus est in Archiepiscopum venerabilis pater & Dominus Nicolaus Ragualdi, Episcopus Vexionensis, vir multæ discretionis, experientiæ & scientiæ, in omnibus factis suis mansuetus, benignus, longanimitis & discretus. Qui in consilio Basiliensi, nomine regis Erici, pro tribus his regnis incorporatus, in multa veneratione habitus, & laudem adeptus; Plurima operatus est laude digna, deque ortu Gothorum, progressu, victoria & virtute autenticè peroravit, exinde deducens, quoddam in catalogo Regum & principum congregationibus, sessionibus, conciliis & tractationibus, Rex Gothorum non immeritò sibi vendicet primum locum. Huius, validissimi & venerandissimi patres & Principes in Basiliensi concilio congregati, virtutem experti, cum ad id tenderet sacri Concilii intentio principaliter, ut Ecclesiam Dei reformarent in capite & in membris, ut hæreses & schismata extirparent, & ut pacem in Ecclesia Dei ubique terrarum servari procurarent, vetus illud inplacabile iurgium, guerram & odium, quod eo tempore inter Regem Franciæ & Ducem Burgundiæ versabatur, tollere cupientes, ipsum cum Archiepiscopo Nicosiensi de Cypro, in tam ardua & difficili causa destinarunt. Qui & rem ipsam utiliter gerens & perfectibiliter terminans, à Principibus ipsis donis magnificentissimis est respectus. Hic verò venerabilis pater factus Archiepiscopus Vbsalensis, providâ deliberatione considerans, regnum non posse sine autoritate regia diu stare, simulque pendens, quod multa malitia esset in terra, cum quibusdam aliis ad hoc animum dedit, ut Dux Christophorus sicut in Dacia, sic & in Suecia assumeretur in regem. Constitutâ itaque dieta Calmariae, ut Rex susciperetur & reinduceretur, si redire voluisset, confluerunt ad locum eundem Episcopi & Nobiles cum Marschalco, & civitatum Procuratores. Non destitit autem Christophorus Procuratores

& Ambasiatores illius etiam destinare, qui causam suam in negotio regni efficaciter promoverent &c. Erant autem eorum præcipui, Archiepiscopus Lundensis, & Miles quidam Claudius Nicolai, gener scilicet Caroli Knutson Marchalci Sueciæ; qui idcirco præ aliis ad hoc sunt electus negotium, ut tanquam amicus suadere posset Marchaleo, in regem Christopherum consentire. Hi ergo Calmariam venientes, tanto præconio sui Christopheri aures omnium repleverunt, ut capere vix possent humani auditus tantæ gloriæ celebratum, post etiam subjungentes: *Si lingue centum resonarent, oraque centum ferret, Christopheri laudes vox dicere nescit.* Quæ omnia postquam in ora populi immo eloquio diffusissent, assumpto Marchaleo Sacorum Carolo Knutson, & in partem tracto, tantæ gloriæ prærogativâ præcommendatum Christopherum super astra ferentes extollunt, ut omnia præ-narrata de eo, horum comparatione nihil esse viderentur. Deinde quanta gloria, excellentia, sublimitas, prærogativa, dignitas & felicitas ipsi Marchaleo accrescerent, si hunc tantum Principem assumi & præfici consentiret, multo efficaciori quam antè sermone confirmavit. Nec dubitaret ipse Marchaleus, regnum ipsum ad nutum sui per omnia tumultatum, & ipsum inde habiturum per omnia quicquid vellet. Dummodò Christopherus fornicetur nomen regium & Coronam. Super quibus omnibus literas regias, die quo vellet habere, se procuraturos & daturos quam facillimè promiserunt. Quibus ille patienter auditus, & quasi vera esse crederet, simulatò commendabat, laudabat, probabat, & nihil rationabilius esse, quam ut talis in regem susciperetur, modis omnibus affirmabat. Sed eâ vice fieri non posse, eo quod pauci eorum, quorum intererat, esset in oppido congregati. Dissoluto igitur Nobilium conventu, recessit Marchaleum quandam inclusum consuluisse Monialem, quæ respondit eum regem futurum; ita cum ille responderet, *Consilios contrahat, & in regem Christopherum consentire, illa subiunxit, propterea tres plagas feriantur in regnum, scilicet quæ ræ, carissimi possidensiam eo carissimam gratioriam, quibus omnia transierentur a regno, si Marchaleum astantem mox in regem, & cum nihilominus suo tempore regiam dignitatem adeptum.* Dicunt etiam in antiquum quendam in monasterio VVale-

nensi clamasse, & matri suæ dixisse, in capite Marschali cor-
ron: in auream se videre. Celebrata exindè dieta Arbogix, in
qua ille surgens in medium, peroravit in hunc modum:
Nobis (inquit) in quantis angustiis regnum erat constitutum eo
tempore, dum me gubernatorem fieri voluisti. Nunc autem meâ in-
dignè à & labore, sed & multiplici periculo & sudore factum est
pro fœdum & tranquillum. Rogo igitur sic meos labores respicere &
prospicere velitis, ne cogar cum meis, quod vixero, mendicare, as-
serens se multa & importabilia munera regni debita contraxisse, sic-
que discessit: Consilarii autem congregati, directo ad eum
internuncio, inquiri iusserunt, quid sibi vellet pro tanto labore
restituere? At ille obtabat Finlandiam pro tempore vitæ suæ;
Oelandiam verò pro se & hæredibus suis, ut ab eis redima-
tur X L. millibus marcarum. Quod & illi dicuntur gratui-
to adanuisse & annuisse. Omnium igitur unanimi consensu
litteræ diriguntur ad regem Christopherum, super privilegiis
& ceteris articulis sigillandis. Quibus si annueret, promittunt
se in proximo festo S. Iohannis Baptistæ ei occurrere, & in
regem Succix acceptate, loco conventionis Calmarix depu-
tato. Scripsit & Marschaleus singulariter pro se, signifi-
cans quòd de his & illis territoriis, esset ei pro suo labore
per Consiliarios proximum, rogans & ipse quæ hæc & quæ-
dam alia sibi desiderata darentur. Fiunt ex templo cuncta petita,
& longe & maiora promittuntur. Sed & si sidera petita fuiss-
sent, momentanter fuissent à Rege promissa. Verum circa
Marschaleum, qui regnum cum castris tenebat in manibus,
ante hos exiit laborum. Hunc enim rex Christopherus
duobus nunciis litteris, & amicissimis nunciis vocavit ad Halm-
stad, ubi tanta dilectio & gloria fuit ei promissa, quòd non
sit facile enarrare, dum in patrem eligitur à Rege cum iura-
mento. Adventante v. festo S. Iohannis Baptistæ, ad lo-
cum prædictum, Calmariam videlicet Consilarii Suecorum
accedunt, regem Christopherum susceperunt. Sed impetratus
hæc quòd in rusticos Iuthones admisit, ubi magnam stra-
gem faciebat ex illis, litteris suis significavit se venturum ad
Adum assumptionis Virginis gloriosæ. Permanserunt ergò
Calmarix Dñs Archiepiscopus, & cæteri Consiliorum
usque ad adventum Regis, qui circa festum Nativitatis Ma-
rie portui applicuit Calmarienti, Marschaleus autem festi-

navit

navit Holmiam. Mox igitur venientem Regem cum processione reverenter excipiunt, de Ecclesia in castrum perducunt, & in continenti versus Holmiam accelerant. Occurrit autem Regi Marschaleus in Herstât / & cuncta ei necessaria in victualib. administrat. Quievit autem duabus noctibus in Walmarsbôn / deinde applicans in Sudermalm / inde processionaliter excipitur, & cum canticis in oppidum Holmense, in Ecclesiam & castrum deducitur, Archiepiscopo & Marschalco hinc inde eum ducentibus. Vox autem vulgi insonuit, *Marschalcum digniorem imperio & coronâ.* Quâ vox continuo pulsavit Regis auditum, hoc efficiens quod vox illa dicentium; Percussit Saul mille, & David X. millia. Mox autem cum Prælati & tota militia Rex accessit Vbsaliam, & in profesto Exaltationis S. Crucis, apud Morasteen ab omnibus regnicolis in regem unanimiter acceptatur, factis consuetis à Rege & populo iuramentis, ut fieri est consuetum. Die verò S. Crucis more & honore regis coronatur, creatis LXX. Militibus Suecis, Dacis & Bavaris: quorum primus erat Carolus Knutson Marschaleus. Rege verò deinde reverso Holmiam, oritur adversus Marschalcum gravis molestia & querela à Domino Christierni, dudum ab eo iniuste, ut asseruit, captivato, cœpitque Rex exinde Marschalco plurimum esse molestus, & diversas contra eum occasiones quærere, causasque pendere, quas ille multa cautela, & fidelium familiarium assilientia declinavit. Hic Christophorus regno Suecorum multarum calamitatum occasionem induxit; Quam citò enim potens factus esset in regno, ipso dissimulante & annuente, rex Ericus partes maritimas regni, multis latrocinis, incendiis & spoliis asilgens, in magna parte patriam reddidit desolatam, omnesque transeuntes navigio, mira tyrannide & rapina, vel timore & aggresflu prædonico molestavit. Quanta autem bona de oppido Holmensi evecta surripuit, non facile est aestimare. Rex verò Christophorus ista per diversas querelas intelligens, respondit avunculum suum vita necessariis indigere, nec vitam posse agere absque congruis alimentis. Considerans autem Suecorum abusum, quo se nituntur invicem plerumque supplantare, usus est eorum abusu in gravissimum exterminium, dispen-

66.
Chri-
stophe-
rus.

dispendium & ruinam totius Sueticæ nationis. Adveniens enim quod avidi essent, & importuni ad petenda sibi feuda, & bona tributaria de Corona, nec mutuo sibi deferrent, quin sibi conferri deposcerent quod alteri erat jam collatum, detractiones multiplicantes alter alterius supra dorsum, simulque considerans sibi plurimum esse proficuum, si dissensiones & jurgia essent inter illos, hanc sibi statuit in feudis largiendis censuram, ut cuilibet petenti statim conferret quod ille rogaret, dummodo pecuniam haberet in promptu, quâ de Cancellario super concessione feudi litteram reddimeret sigillatam; super quo in ipso mox petitionis principio Rex interrogare consuevit. Consuevit autem littera huiusmodi de Cancellario Regis extrahi XX. nobulis Anglicanis, de qua pecunia ex pacto & conventionē, Rex medietatem accepit. Feudi verò possessio tam diu duravit in manibus, & potestate cujuslibet sic ementis, donec veniret alius qui idem feudum vellet optare. Quod quibusdam quinque erat dierum, vel quinque hebdomadarum, magnum autem si & unius mensis, ita ut infra unius anni circulum, octo vel decem unum feudum taliter comparassent, & vix unus eorum inde tributa recepit. In hunc ergo modum omne aurum erasit à regno, & per suos Bavaros in patriam suam, per summas multas & maximas destinavit. Aded enim erant Sueci sua ambitione & mutua invidia excecati, ut in tantis suis dispendiis non perciperent se illusos. Duxit autem Christopherus uxorem, quandam Dorotheam filiam Margravii de Brandenburg, quam nec maritali dilexit affectu, nec liberos ex ea suscepit. Erat enim ipse Rex incontinentiæ abominandæ, propter quam venit ira Dei in filios dissidentiarum. Vnde putabant quidam ob ejus lasciviam, regnum fuisse plagatum caristia illa diutina, quæ sub ejus principatu duravit. In Anglicos etiam latrocinia exercuit, quorum naves multas & magnas arripuit, bonis inestimabilibus oneratas. Civitates deinde Alemannorum maximas diu quidem exagitatas, semel autem, sed frustra attentata versutia sibi subjugare conatus est. Convenerat enim cum Principibus Alemannorum, præcipuè superioris Alemanniæ, quod concorditer & simul, sed occulta fraude, & quasi subito super civitatem Lubecensem irruerent, qua

habitu facile fuisset etiam alias subjugare. Res autem sic disposita erat : Die enim inter eos dicta contulerunt se ad urbem Lubecensem Principes colligantia supradicta, arma sua secum ducentes in valis magnis, quasi vinum pro longa sua sustentatione ferentes ; Rex autem his diebus exercitu numerofo collecto, & in magna classe circa litora civitatum stagnalium pervagatus, simulabat se ad VVilsnack, devotionis & peregrinationis gratia profecturum. Petit autem primum à Lubecensibus, quotenus ei liceret per civitatem eorum cum quinque M. armatorum transire, & votum peregrinationis, quo sacrum cuorem in VVilsnack visitare tenebatur, ex voto perficere sineretur, causam assignans quare in tanta multitudine gradiretur ; quia cum alias hanc viam incedere attentasset cum paucis, Principes quidam vicinarum & intermediarum regionum insidias ei, ut eum possent captivare, parabant. Lubecensibus autem introitum ac transitum per eos illi negantibus, VVismarienses, ut per eos transire posset, attentavit, similiter & Sundenses. Sed negatim per utrosque recepta, Roslochienses super eodem scribendo pulsabat ; quibus transitum concedentibus, misit ad eos duos Milites, ut electis eorum domibus pro Regis hospitio, pararent sibi congruas mansiones. Iam igitur erat in Roslock quodidie Regem venturum ad locum. Sed non erat ejus intentio alia in hoc facto, quam credibile facere eum iturum ad VVilsnack, & ne qua esset suspicio, cur extra portum Lubecensem, & vicinarum civitatum tandem gyrovagus ferebatur. Accidit verò interim nocte quadam in civitate Lubecensi domum quandam casu incendi, & dato signo & orto clamore totam urbem ad succurrendum vocari. Tunc Principes & Nobiles, qui de superioribus partibus Alemanniae advenerant, & aliquandiu jam in Lubeca Regis adventum expectarant, putantes Regem adventisse, & per injectionem ignis incendium hujusmodi proemisse, & impetu facto pro impugnatione civitatis aliquid attentati, præcipitanter ad arma prosiliunt, armatique ad portas civitatis accelerant, ut eas aperiri vel frangi procurarent. De præhensi ergo & interrogati cur arma adduxissent ? Responderunt se ea pro exercendis hastiludiis, aliisque militibus studiis adduxisse, nec aliud quam civitati succurrere intendisse. Tunc

tamen

tamen sunt continuò civitatem egredi, & in loco alio, si placeret, sua militaria studia exercere. Rex verò his auditis, in Daciam cum suo exercitu se retraxit, multisque instantiis & lacrymis Suecorum, per regem Ericum continuò spoliatorum fatigatus, accessit Gothlandiam quasi vindicaturus, aut pacem procuraturus, & rogatus ne cum rege Erico singulari & privato conferret colloquio iniuriis omnibus qui aderant ex Suecis, longum cum eo soliloquium tenebat. Et continuata ejusdem regis Erici spolia ostentabant, qualiter in suo soliloquio conspiciabant. Egressus verò de Gothlandia, Calmariam navigaturus, impexit navi in lapidem, aut quodvis aliud offendiculum. Erat enim communis navium transitus, ubi nemo noverat navigandi impedimentum. Et fractâ navî statimque submersâ cum multis Nobilibus & plebeis, Rex cum multâ difficultate in cymba ad litus perductus. Cum autem Sueci, præ cæteris sibi subiectis, odio haberentur, & continuè ab eo oppressionibus vexarentur, etiam Dani minus quàm extranei, præcipuè Bavari, curabantur. Convenientes igitur Sueci & Daci potiores, rogaverunt Regem, omninò volentes, & seriose subjungentes quòd Bavaros suos à se remitteret, & faceret in terram suam repatriando redire. Quod rex valdè moleste ferens & ægrè suscipiens, mores conversandi mutavit & jocos, ac hilaritatem consuetam in vultum nubilum ac distortum convertit; cœpitque disquirere quonam modo hanc suam displicentiam in Suecos, ut assolet, retorqueret. Iussit igitur circa festum Natalis Domini, Nobiles omnes potentiores de Suecia Ienecopiarum convenire, & illic se, donec venire posset, congregatos expectare. Sunt qui referunt Regis intentionem fuisse, multos Suecorum vitâ privare voluisse, aliosque diversis suppliciis & servitutibus humiliare; Sed qui remedium appositum, aliud cogitavit. Iturus enim Christophorus ad Suecos Ienecopiarum congregatos, in Helsingborg diem clausit extremum in festo Epiphaniæ, anno MCDXI VIII. sepultusque est Roschildis in Ecclesia S. Lucii. Omnium autem quæ possedit, navium, equorum, auri & argenti, & omnis pecuniæ de Suecia exportatæ remansit copia apud Dacos. Cujus morte perceptâ, Dominus Nicolaus Archiepiscopus Vbsalensis, lachrymatus est, moxque in lectum ægritudinis decedit,

decidit, & paucis inde diebus elapsis vitam finivit temporalem. Tunc convenerunt in unum majores natum cum Episcopis & Prælati, duos ordinaverunt gubernatores regni, videlicet Dominum Benedictum Iunson, & fratrem ejus Nicolaum Iunson. Marchaleus enim Carolus Knutson non erat cum eis, in castro V Viburgenti eminus residens. Electus est etiam in Archiepiscopum Vbsalensem venerabilis Magister Iohannes de Saletha, Decretorum Baccalaureus; filius præfati Domini Benedicti Iunson. Et quia eo tempore schisma erat in Ecclesia, vigente Concilio Basiliensi, cum Papa Felice, & electo Romæ Papa Nicolao, cui ubique obsequentia servabatur, licet Ecclesia Suecana usque ad mortem Nicolai Archiepiscopi Concilio firmiter adhaesisset, multi sunt solennes nunci de Capitulo Vbsalensi pro confirmatione & Pallio eorum Electi, & plures numero cum hujusmodi mandato, ut ab invicem divisi, per diversas transirent nationes, diligenter inquisituri, quis haberetur pro indubitato Apostolico generali pro tempore. Et quem cognoscerent pro vero Apostolico recognosci, ab illo impetrarent confirmationem, & Pallium obtinerent. Transcuntis igitur per Daciam, & partes Alemanniae inferioris, audierunt Iohannes Nicolao obadiantiam ubique servari. Nihilominus deliberaverunt Basileam adire, & quid ibi per Concilium ageretur, agnoscere. Ita quidam eorum per partes Rhenum ascenderent; Alii vero per Saxoniam, Misnam, Turingiam & Sueviam. Deinde apud Argentinam pariter omnes conveniunt, ut quid utrinque in suo itinere cognovissent, coram aliis aperient, & sic collatione facta, se summariè super processu negotii informarent. Erat in hac comitiva quidam M. Carolus Ingevvalli Canonicus Vbsalensis. qui parum contempro præcepto à quibus natus fuerat, pactoque refuso cum sociis inito, Basileam præcipitante & furtivè, hoc est clam sociis, sine dilatione accessit. Et quia decretum electionis ipse portabat, cepit negotium agitare, & Ecclesiam præfatam obtinuit confirmari, sibi que ibidem Præpositum Vbsalensem, quam Electus tenuerat, impetravit. Supervenientibus igitur sociis, & vix tandem cum invenientibus, dixit omnia feliciter esse & perfectibiliter expedita, nihilque restare, nisi ut iter arriperent, in patriam redeundo. Tunc

disfca-

diffensione gravissimâ inter eos ortâ, ab invicem discesserunt, ipso Magistro Carolo cum quibusdam eorum ad patriam divertente, aliis iter assumptum versus Romanam Curiam continuantibus. Erat tunc temporis Romæ quidam Birgerus Magni de Holmis, tunc, vel certè statim post Decretorum Doctor effectus, qui cognito tali processu, ad audientiam Nicolai Papæ illam rem detulit, & Præposituram impetravit. Electus autem Vbsalensis, Magistro Carolo reverso, de confirmatione Concilii contentus, munus consecrationis accepit. Sed non longè post coactus est à summo Romano Pontifice, veram confirmationem petere, & Pallium recipere; Scripsit enim Papa Nicolaus in hunc modum.

Nicolaus &c. dilecto filio Ioanni Benedicti Præposito Ecclesiæ Vbsalensis, ad eandem Ecclesiam per Capitulum electo salutem. Veniens ad Romanam Curiam & præsentiam nostram dilectus filius Canutus April, Canonicus Vbsalensis, artium Magister, procurator tuus, exposuit nobis quomodo dudum vacante Ecclesiâ Vbsalensi, per obitum quondam Nicolai ipsius Ecclesiæ Vbsalensis Archiepiscopi, Capitulum ipsius Ecclesiæ te in eorum Archiepiscopum concorditer elegerat, quod quo tu pro confirmatione & provisione super hoc obtinenda, tuos procuratores cum aliquibus aliis eis adjunctis, constituisti Carolum Ingevvasti, & dictum Canutum Canonicos dictæ Ecclesiæ qui deberent accedere pro confirmatione huiusmodi ad eum, pro quo major pars Germaniæ se declinasset. Et cum certum esset eis nationem Germaniæ ferè totam, nos verum Christi vicarium Romanum pontificem recognoscere, & nobis obædientiam præstitisse, dictus Carolus nequitia & malignitatis spiritu ductus, ad damnatam Basiliense conventiculum pro huiusmodi confirmatione accessit, ac super hac eorum litteras impetravit. Quapropter ipse Canutus; videns se deceptum & de hoc ipse & socii cæteri pessimè contenti, ad Romanam Curiam accesserunt, nobis hæc prout acta erant exponentes. Nos igitur commendantes dicti Canuti & sociorum ejus probitatem & devotionem, ac præfati Caroli nequitiam & perfidiam reprobantes, tibi scribendum duximus, nos esse dispositos recipere te ad gremium Ecclesiæ, & habere loco

boni filii nostri, ac providere de præfata Ecclesia personæ tuæ, dummodo damnes & improbes prælatum conventiculum, & eorum damnandas litteras & provisiones rejicias & asperneris, neque illis utaris quoquo modo; sed nos pro summo Pontifice & vero Christi vicario, & Romanam Ecclesiam tuam matrem, & magistram sincero animo recognosceas, ac ad nos destines pro tuæ electionis confirmatione & provisione. Quod libenter faciemus, si volueris filius esse devotionis: Nos enim ita erimus favorabiles, & grati tibi circa debitum Cameræ Apostolicæ, & aliis rebus quibuscunque, ut de nobis debeas merito esse contentus. Dictum verò Canutum cum sibi adjunctis, qui honorem tuum & statum diligunt, suscipies cum omni favore recommissos. Datum Romæ apud S. Petrum &c.

LIBER SEXTVS

HISTORIÆ SUECORUM
GOTHORUMQUE.

VAcante regno Suecorum per mortem regis Christophori, cum multi essent in regno Milites divites & potentes, multi erant qui ad coronam regni & dignitatem Regiam aspirabant, suæ conditionis immemores & malorum instantium inexperti; Gubernatorum tamen decreto, & aliorum accedente consensu, statutus est terminus, & litteris intimatus, quod ad tractandum de provisione regni, omnes quorum intereat, deberent in loco ad hoc negotium congruo convenire. Anno ergo quo defunctus est Christophorus, scilicet anno Domini MCDXLVIII. ad oppidum Stocholmentè, circa festum Corporis Christi congregari iubentur universi. Tempore igitur præfato accedunt ad locum Episcopi, Prælati, Milites, & Liberti, ac rusticorum & civitatum Nuncii speciales. Tunc advenit de Viborg Carolus Knutson Marschaleus regni, & quondam gubernator, in multa familiarium comitiva, acceptis melioribus & fortioribus domibus oppidi Stocholmentis & hospitibus

hospitiis pro loco manendi; cum gubernator regni Benedictus Iunson castrum haberet pro se & suis. Convenientes igitur loco in uno ad tractandum de futura provisione & gubernaculo regni, nulla poterant ratione animis convenire. Volebat enim una pars statim esse procedendum illo in loco, & his diebus ad electionem Regis; altera verò dicebat nullatenus expedire, nec id fieri posse aliquatenus cum honore, quin potius electionem differendam esse, & suspendendam usque ad dietam aliquam, cum Consiliariis regnorum Daciæ & Norvegiæ celebrandam; maxime propter colligantiam regnorum, tam solenniter & notorie factam, & ut pax ac tranquillitas esse posset inter regna, aliis etiam caussis & rationibus introductis. Dato etiam quoddam prætermisso tractatu cum Consiliariis duorum regnorum distorum, & colligatione recisâ, videretur pro eo tempore ad Regis electionem procedendum; nihilominus non posset honestè fieri tam subito & festinè, quod oporteret rem huiusmodi per regnum pronunciari, & die præfigendâ in loco antiquitus observato, cum solennitate debita attentari. Pars autem contraria rationes contrarias adducebat, atque in hunc modum multis diebus contentiosè & scandalosè invicem altercantes, etiam ad pugnam pedestrem in campo se provocabant; tandem tamen prævaluit pars illa quæ Regem asserebat continuò eligendum. Consedentibus igitur cunctis, qui vocem in electione Regis habere putabantur, non tamen secundum formam Legisterii, datis scrutatoribus, duobus scilicet Episcopis, & duobus Militibus, tres electi fuerunt. Sed majore votorum numero circa Carolum Knutson concurrente, assumptus est in regem, & cum hymno: Te Deum laudamus &c. in Ecclesiam introductus. Post hæc accessit Vbsaliam, & in vigilia Apostolorum Petri & Pauli apud Morasteen, vulgari accedente consensu, rex Sueorum & Gothorum est publicè proclamatus. Die verò Sanctorum Apostolorum diademate coronatus; Regiæ autem coronatio in diem Visitationis Mariæ dilata est, ut ab Archiepiscopo coronaretur, qui eo die munus consecrationis accepit. Rex igitur Carolus scepro regali cum honore taliter insignitus, manum misit ad fortia. Nam mox regressus Holmiam ad debellandum regem Ericum, qui

67.
Caro-
lus
Canu-
ti.

Gothlandiam, partem scilicet non modicam regni, per violentiam occupabat, & gravissima inde damna regnicolis inferebat, expeditionem dirigit sub manu Militum, Magni Gren, & Birgeri Trolle, cum cæteris aliis Militibus simul adjunctis. Habebant autem circiter II. M. armatorum, & in primo aggressu portum intrantes Flenavvick, ascenderunt in terram Gothlandiæ cum triumpho. Accurrens igitur exercitus regis Erici faciliter est repulsus. Mox ergo qui advenerunt, ad civitatis Visby mœnia admoventes, obsidionem firmaverunt. Duravit autem obsidio civitatis usque ad festum Barbaræ, in cujus nocte scalis longis & fortissimis erectis, muri altitudinem ascenderunt, & civitatem quasi latenter obtinuerunt. Obtinuisent & castrum, si prudentius & maturius se gessissent. Non habebat enim Rex victualia in castris, circumvenit ideò eos suis promissionibus & viis fallacibus. Et quibusdam munusculis deceptivis, & datis induciis, providit sibi de necessariis abundanter, tenuitque castrum usque ad adventum Danorum, quos occultè vocavit, & eis castrum assignavit. Audientes enim Daci quæ gesta erant in Suecia de electione Regis, & obsidione Gothlandiæ, miserunt ad regem Carolum existentem in Oelandia, qui dicerent ei quòd revocaret gentem suam de Gothlandia, eò quòd esset de atinentiis Daciæ. Ille verò asserens Gothlandiam ad Sueciam pertinere respondit se nolle inde retrahere gentem suam. Vnde reversi, cœperunt etiam de conservatione suorum prætenforum jurium cogitare. Dicunt autem quidam, quòd cum audissent Carolum Knutson electum fuisse in regem, nimio cœperint terrore tabescere, æstimantes eum venturum in Oeresund, & regnum Daciæ suo subjugaturum imperio. Aut saltem multiplicem injuriam, quam illi regno Suconum intulerant, vindicaturum, & pecuniam, quam illi longo tempore de Suecia exportaverant, repetiturum. Audientes verò quòd non ad eos, sed ad Gothlandiam divertisset, plaudentes manibus gravi sunt valde, quòd providendi sibi dilatio esset data. Tunc cum Duce Holfatiæ de assumendo Domicello Christierno in regem efficaciter tractaverunt, quòd aliàs non fecissent. Quid autem causæ fuerit, quòd rex Ericus Dacis potius, quàm Suecis, castrum Visborg cum Gothlandia voluerit assignare, diversi

diverſa

diversa sentiunt, quibusdam asserentibus regem Carolum fuisse in culpa. Tum quia non volebat permittere regem Ericum rebus suis salvis castrum resignare, & quò vellet transire. Verùm mandasse dicitur principibus exercitus sui, quòd castrum cum clenodiis Erici regis obtinere curarent. Tum quod promisso sibi castro Borcholm cum Oelandia in recompensationem Gothlandiæ, cum quosdam de suis ad Oelandiam direxisset ad acceptandum castrum Borcholm, aut saltem ad intelligendum utrùm veraciter sibi pateret ingressus ad illud, gener regis Caroli Ericus Erici de Iuthia, qui castrum ipsum eo tempore occupavit, eosdem familiares regis Erici dicitur captivasse, & càrceri intrussisse. Alii autem dicunt, hanc fuisse iuveteratam invidiam & continuatam ejus displicentiam in Suecos, & in personam regis Caroli; quoniam eum novit suæ eminentiæ successisse, vel hoc modo voluit Suecos & Dacos ad jurgium comportare, & ad bellum continuum incitare. Contemptis igitur, & illud foris despectis quæ ei à rege Carolo fuerunt oblata, ad Dacos se convertit. Qui venientes in potentia circa festum Paschæ, intrabant portum, circa castrum cum suis navibus applicantes, Regemque cum omnibus, quæ tum tollere vellet, suscipientes ad naves, castrum pariter de suis manibus susceperunt. De Gothlandia igitur navigantes cum Rege, circa Borgundaholm diebus aliquibus pausaverunt, ubi rex Ericus furtivè ab eis separatus, divertit in Pomeraniam, & in castro Ryenvold annis plurimis vitam duxit, ibique vitam finivit. Dicunt verò quidam regem Ericum, cum Dacis in Gothlandia taliter convenisse, quod cum eis intraret Daciam cum thesauro quem habebat, terram Getzör habiturus ad vitam; sed circa Hammershus, ut præmittitur, recessisse. Alii volunt Dacos cum ad castrum Ryenvold honorificè deportasse. Postquam autem Daci castrum Visborg, ut præmittitur, suscepissent, Sueci nihilominus civitatem & terram Gothlandiæ retinebant; & obsidionem castri continuabant; multo tempore multisque laboribus & expensis rege Carolo necessaria in victualibus & pugnantioribus ministrante. Tunc Domicellus Christiernus in regem Danorum assumptus, & regni administrationem adeptus, de toto regno Daciæ collegit exercitum, Sed & de

Holsatia & Alemannia stipendiarios multos assumpsit, & cum classe C. C. navium, ut famabatur, ad acquirendam Gothlandiam navigavit. Præmisit autem quendam Olavum Axelson Militem, ut Succos, qui nomine regis Caroli civitatem & Gothlandiam occupabant, modis & mediis quibus posset circumveniret, falleret & deciperet, aut regi Christierno inclinaret. Qui iussa Regis sui humiliter executus, applicuit in portu, aut loco Væstergarn, illic vocans ad colloquium sui quosdam principiores de gente regis Caroli, quorum unus & præcipuus erat Magnus Græ præfatus. Qui cum præfato Olao Axelson ita dicitur convenisse, ut Daci castrum pacificè retinerent, Sueci civitatem & terram. Tunc præfatus Olavus Axelson cum toto exercitu, quem ducebat, applicuit in portum civitatis, & usque ad muros castri, & omnia quæcunque voluit, de navibus fecit apportari in castrum. Deinde omnes munitiones, quas Sueci fecerunt ante castrum, & quæ erant præsidio civitati, fecit estringi, & totaliter auferri, dicens nihil opus esse talibus, cum omnia essent pacificè concordata, Magno Græ idipsum affirmante & approbante. His peractis, præfatus Olavus Axelson nuncios direxit ad regem Christiernum, ut classè & exercitu suo navali secutus procederet, & usque ad castri latera applicaret. Venit ergo festinus & intravit securus, omnisque exercitus ejus in terram prosilivit armatus. Quo viso, Sueci miserabiliter circumventi, ad regem Christiernum nuncios direxerunt, interrogaturos utrumnè servare vellent, quod per Olavum Axelson cum eis tractatum fuerat & promissum? At ille respondit se velle servare. Vix ille verba finierat, & Daci in omnem angulum, ubi commodè poterant, ignem subijciunt. Sueci verò concurrentes, domos aliquas civitatis elegerunt, in quibus se defensionis gratiâ receperunt. De quibus tantum in Dacos fecerunt insulsum. ut circiter D. C. stipendiarios & alios occiderent in plateis. Videntes igitur Daci Succos se viriliter & animosè defendere, nec posse sine magna strage & ruina suorum Succos erui à domibus taliter occupatis, ceperunt cum eis tractare de pace & treugis inter regna firmandis, ab eo die usque ad festum Apostolorum Philippi & Iacobi, actaque sunt hæc in præfesto S. Olavi, anno Domini M C D X I. I X.

sicque

sicque amissâ Gothlandiâ Sueci in patriam sunt reversi. Post hæc circa festum Michaëlis transiit rex Carolus in Norvegiam, & se fecit in regem nominari, & Nidrosiâ coronari, positisque duobus gubernatoribus regni, scilicet Aslacho Tureson, & Evaro Floga, in Sueciam continuò est reversus. Deinde congregatione factâ Arbogiæ, deputati sunt XII. ituri ad Halmstadh, ubi tractatus cum Danis initus nullo modo placuit regi Carolo; quem tamen sui promiserant observandum sub pœna captivitatis. Dicebat enim rex Carolus, callidissimè ibi excogitatum esse modum tam per Dacos, quam per Suecos excludendi eum ab regno. Ipse tamen invenit modum hanc decipulam evadendi. Deinde juxta condita ad celebrandam dietam apud Calmariam, rex Carolus illuc accessit cum Consiliariis, exclusis tamen illis qui Halmstadji fuerunt in tractatu. Rex verò Christiernus se recepit in Rotnaby, sed nihil rationabile aut firmum conclusum est. Daci enim ad nihil aliud tendebant, nisi ut regem Carolum regno Suecorum privarent, ac regem Christiernum inducerent. Rex autem Carolus ad hoc laborabat, ut pacificus staret in regno. Quòd igitur Daci aliquando treugas inierunt, eâ intentione faciebant, ut ijs interim liceret facere quod volebant. Post hæc circa festum Natalis Domini, egressi de Dacia & Gothlandia satellites regis Christierni, & Olaf Axelson, & intrarunt Sueciam circa Stekelholm, & multos ibi captivantes & spoliantes, multas parochias incendi vastaverunt. Propter quod rex Carolus cum multo exercitu intravit Scaniam, & egit ibi similiter, & tantò ampliùs, quò majorem illuc exercitum introduxit. Hoc tempore rex Christiernus cum multis Principibus Alemanniæ convenerat in Vilsnack, quos omnes in sui adjutorium adversus regem Carolum invitabat. Sequenti ergò æstate rex Christiernus cum grandi exercitu intravit Vestgotiam, & ingressus Ludosiam, fortificavit eâ fossatis & mœnibus, & aliquanto tempore ibi moram ducens, tractatus habuit occultos cum his, qui castra regis Caroli nomine occupabant, ut postquam terram totam, aut partem aliquam notabilem obtinuisset, liberum haberet ingressum in castra. Sic magna pars Vestgothiæ ei cepit homagio adherere. Rex v. Carolus eidem, ut pretendere videbatur, occursum circa silvam Tyvved mutato consilio retrocessit.

Audierat enim quod unus Dacorum exercitus ad oppidum applicuerat Stocholmenſe, unde feſtinabat loco ſuccurrere principali. Daci igitur quorum duces & principes erant Olaus Axelfon, & Magnus Green; qui ad Regem transfugerant ab oppido Stocholmenſi, bellandi virtute repulſi, audito Caroli regis adventu, longius ab oppido receſſerunt. Expedito igitur per Regem navali de Holmſ exercitu, lento diſceſſu hoſtes paulatim & moroſe verſus mare ſe conſecerunt. Suecorum enim exercitus pugnans, quaſi vincere volens, habens Dacos Capitaneos, jaſtis ancoris lignis dimicabat, & pila mittebat in auras. Rex vero Chriſtiernus aliquantulum in Veſtgothia commoratus, Ienecopiam adiit, ſilvam Holevved cum exercitu tranſiturus. Præmiſit autem partem exercitus cum certis Capitaneis, ut viam ſibi ſecuram facerent. Quibus occurrens in eadem ſilva Ericus Nypert cum parva potentia ruſticorum, occidit circiter CCC. ex eis, & quosdam nobiles captivavit, unde mericæ vulgatum.

Complures *Helveſed* de Dacis fuſſe iſſeda nedi. Dat tunc rixæ Dacis, then *Sweniſte Helſpe*.

Tunc rex Carolus animoſior factus, acceſſit Vaſſenas, & inde miſit pro Capitaneo Tordonem Bondæ, cum electa familia ſua propria in Veſtgothiam, ut ſi quomodo fieri poſſet. Ludoſiam reduceret ad obadientiam & homagium, & cætera quæ expedire videbantur, ſuo nomine attentaret. Ille vero ingreſſus Veſtgothiam ſummo diſiculo, cum adhuc tenebræ eſſent irruit in Ludoſiam, & Dacos pro cuſtodia loci relictos, circiter L. X. adhuc ſemivigiles captivavit, ac eorum ſpolia diviſit cum ſociis. Reducto igitur oppido ad Caroli regis homagium, etiam caſtrum Axevvald cum aſtutia aſcendens, ad manus regis Caroli revocavit. Tendens deinde rex Carolus in Veſtrogothiam, caſtra quadam recuperavit, quæ transfugæ commiſerant ad manus regis Chriſtierni firmâ cuſtodiam obſervari. Erat quippe rex Carolus homo proceræ & elegantis ſtaturæ, pulchræ faciei, & per omnia corporis organa regiæ dignitatis ſpeciem prætendebat. Erat & homo callidi & ſagacis ingenii, prudentis eloquii, & cautus in reſponſis. In rebus vero bellicis minus, quàm tali officio expediebat, inſtructus, meticuloſus & timidus, & ad congregandam pecuniam & ſibi pro-

viden-

videndum plurimum ingeniosus. Vnde totum regnum, & omnes obventiones & redditus suis usibus deputavit, feuda & castra paucis de militia concedendo, propter quod minus quam necesse est à Nobilibus amabatur. Scientes igitur Daci, & omnes hostes sui, hæc quæ dicta sunt ita se habere, bellis eum continuis fatigarunt, incessanter regnum suum bellicis incurfibus tribulando, ut tandem timore & laboribus attædiatus, cederet; vel propter eum incolis regni tam continuò & multipliciter tribulatis, oriretur contra eum indignatio, tædium & invidia subditorum. Vix enim erat annus aliquis sub suo principatu, quin oporteret ter, aut quater, aut pluries in anno civitatenſes & rusticos, cum Militantibus & ingenuis ad defensionem regni sui vocari & exercitum expediri, unde tam Nobiles quam plebei ad ultimam redacti sunt paupertatem. Vñ sunt autem hostes ejus hac versutiâ & cautelâ, ut etiamsi nullam irruptionem in regnum facere cogitarent, simulabant tamen & effingebant se adversus Regem in grandi exercitu & potentia incurſuros, ut ille de extremis regni sui rusticos, & alios in auxilium evocaret, & tam imple expeditos ad bellum, quam incolas, per quos transitus erat, nimiam vexatione gravaret. Hoc autem per singulos scilicet menses, illusoriè quidem per hostes, sed frustratoriè & damnosè per incolas agebatur. Erat autem miseria grandis in regno dum supra numerum multiplicarentur, qui rusticos tribularent, & nemo succurreret, ab hostibus defendendo. Habebat enim rex Garolus præfectos nequissimos, & ad extorquendam ultimam, quam rustici habebant pecuniam, callidissimi & peritissimi, qui sub specie justitiæ conservandæ, & injustitiæ puniendæ, erant in Legisterio doctissimi. In tantum autem Legisterium practitabant, ut vix inveniretur in regno unus rusticus, qui non esset à Præfecto suo in pecunia, & rebus aliis talliatus. Hi omnes de pauperibus divites facti, cum regnum turbaretur ab hostibus in Contractis sibi concessis, quieti & liberi remanserunt. Rustici verò tam multipliciter & graviter talliati, mittebantur ad hostes, & cum tam dilecti fuissent à Principe, & tam gloriosi per eum, & propter eum effecti, dum esset in angustia constitutus, non erat vel unus eorum, qui ad succurrendum ei vel manum moveret aut pedem. Cum

enim æmuli Regis contra eum in regno insurgerent, iste se spontè captivandos obtulerunt, ut in nullo periculo esset pecunia eorum grandis, quam ob sui magnitudinem erat difficile custodire. Insuper & equi Regis continuè ferebantur per regnum, à rusticis jam penè fame extinctis pinguissimè pabulandi. Quorum ductores & ascensores mirà impietate miseros tribulabant, nunquàm contenti de his, quæ pauperes juxta posse suum ultimum offerebant. Hi igitur officiales & servi Regis virtuosì, in tantum eum reddiderant odiosum regnicolis, ut tandem contra eum arma sumentes & bella moventes, exturbarent regno. Erat autem & à principio creationis Domini Caroli Knutson in regem, & multo tempore prius, quædam displicentia & mentalis saltem dissensio inter ipsum Dominum Carolum, & Dominum Iohannem Benedicti Archiepiscopum Vbsalensem; tum quia Dominus Carolus, cum esset Marschaleus & gubernator regni, inhumaniter & tyrannicè tractaverat Christiernum Nilson, avum ejusdem Domini Archiepiscopi, patrem scilicet matris ejus, ipsum captivando, & castris quibusdam & feudis spoliando; tum quia frater Domini Archiepiscopi, post mortem regis Christopheri electus esset in gubernatorem regni, & nullo modo consentiret electionem regis fieri, illà vice Dominus Carolus, omnibus modis & viis & mediis procuravit electionem fieri, per quam & in qua ipse pervenit ad Coronam; Quod non placuit Archiepiscopo, nec patri ejus cæterisque amicis, Episcopo Stregnensi D. Erico Scyrtatori extremè pro Domino Carolo laborante, & Domino Archiepiscopo tunc quidem electo, sed nondum confirmato, minus decenter, minusque reverenter respondendo, in omnibus obfistente. Vnde factà electione regis Caroli Dominus Electus præfatus adiit Vbsaliam, ipso insalutato. Sed suadente & penè cogente Capitulo reversus est, & homagium fecit regi Carolo tunc electo. Consequenter in tractatibus & negotiis regni, hæ duæ partes plurimum dissenserunt. Vnde etiam propter conclusa Halmstadi, ubi intererat Dominus Nicolaus Iunson patruus Archiepiscopi, privavit rex eundem Nicolaum castro Oerebrogensi, quod tradiderat ei post ablatum sibi per astutias castrum Nicopense. Adauxit etiam causas dissensionis & suspicionis, quòd fieret Archiepiscopi

Chri-

Christi
Magni
quam
erat &
nus Arc
bilitate,
excular
yam Ep
multis
Rex fe
rum, A
petuler
navium
dente
digne
rens, c
eos. C
indign
inde d
post h
ditis an
am, q
sterni
pedito
profic
ribus
cepta,
van te
duci a
ro sed
dem B
per o
Tunc
Regis
endo,
do, &
de gess
Nyrop
Prun

Christiernus Benchtson, duxit in uxorem filiam Domini Magni Green, præsentem & consentientem Archiepiscopo, postquam à regno discesserat, & regi Christierno homagium fecerat & præstiterat. Vnde ex eo tempore semper erat Dominus Archiepiscopus regi Carolo suspectus, quamvis rationabiliter, ut videbatur, & approbantibus multis, se de omnibus excusaret. Anno autem Domini MCDLVII. circa octavam Epiphaniæ Domini, vocatus est Archiepiscopus, cum multis aliis Nobilibus à Rege ad castrum Stocholmenſe, ubi Rex fecit nuptias celebrari. Finitâ ergo solennitate nuptiarum, Archiepiscopus petiit à Rege sibi refundi damna, quæ pertulerat in captivatione servorum suorum, & amissione navium, & armorum, in æstate præterita proximè præcedente sibi per manum hostium sublatorum. Rex autem indignè hæc ferens, & se ad hæc solvenda non obligari asserens, constituit iudices qui quid juris esset discernere inter eos. Qui cum pro Archiepiscopo tulissent sententiam, Rex indignatus & vehementer iratus, iudices arguebat, atque ita inde discesserunt minùs benè contenti de Rege. Paucis autem post hæc elapsis diebus, Rex fecit edictum generale, ut expeditis armatis illum comitarentur, ad recuperandam Oelandiam, quam Magnus Green invaserat, & nomine regis Christierni tenuit occupatam. Cum igitur omnis multitudo expeditorum armatorum, de diocæssi Vbsalensi iter arripuit proficiscendi ad Regem, ut suam impleret de fugandis hostibus voluntatem, Dominus Archiepiscopus occasione acceptâ, circa festum Conversionis B. Pauli Apostoli, captivari fecit præfectum regis quendam Haquinum Suenson, & duci ad Curiam Salestad carceri mancipandum. Die vero sequenti intimavit in valvis Ecclesiæ Vbsalensis, se eidem Regi, homagio & obædientiâ subtraclis, velle per omnia adversari, ipsum multipliciter infamando. Tunc cives Vbsalenses, & rusticos qui advenerunt, à Regis obædientia abstrahendo, & in partem suam alliciendo, transiit ad Enecopiam & Arosiam, similiter faciendo, & castrum Arosiæ obsidendo. Rex igitur per amicos de gestis Archiepiscopi avizatus, ascendat de Ostrogothia ad Nycopiam, captivando ibidem Ericum Absalonis, qui castrum habebat. Et occurrentibus ei Holmenſibus armatis, conse-

consequenter ascendit ad Stregnees, ut deinde veniens Arosiam, Archiepiscopum debellaret. Sed præveniens Archiepiscopus cum adhuc Strengis esset, affuit summo manè. Facto autem brevi & subitaneo congressu, Rex fugam arripuit, licet optimos haberet bellatores, & multitudinem copiosam, eò quòd non esset qui ordinem daret, aut modum pugnandi, venitque præcipitanter Holmiam. Quem Archiepiscopus à pede secutus, oppidum Stocholmense firmâ obsidione ligavit. Aliquandiu igitur pugnatum est obsidione durante, nec de amicis, aut præfectis regis Caroli aliquis appropinquavit, qui auxilium ferret incluso. Sentiens igitur rex Carolus Archiepiscopum cum sibi adjunctis obstinato animo, & implicabili odio contra salutem ejus unanimiter conspirasse; & metuens ne cives Holmenses sibi fideliter non assisterent, rebus suis ordinatis, & thesauro, quem nimis magnum habebat, locis congruis, ut credidit, deputato, nocturno tempore clam effugit, & in Prussiam divertens, mansit in exilio septem annis, in civitate Gedanensium moram ducens. Redeunt ergò in patriam, qui sub ejus principatu transigerunt ad regem Christiernum, Magnus Green, Turo Tureson, Episcopus Scarensis Benedictus, Gustavus Laurensen, & alii valde multi. Postquam verò rex Carolus, ut præmittitur, aufugisset, faciliter Archiepiscopo, & qui cum eo oppidum Holmense obsederant, patebat ingressus. Die enim Cathedralis S. Petri, quem tunc solenniter celebrandum instituit, portis civitatis apertis, Archiepiscopus cum eo, quem habuit exercitum, introivit, & intra mensem castrum illud tantæ firmitatis sibi obtinuit assignari. Vide quanti animi, quantæque fidelitatis sunt Sueci, aut potius Sueciæ inhabitatores in conservanda fide Principibus & Dominis suis, Dominis Suecis. Quondam enim capto rege Alberto, cum pugnarent adversus oppidum Holmense tria regna, septem annorum obsidione non est victum, neque sequentis temporis decursu, donec Regem suum haberet à captivitate, & grandi summâ pecuniæ liberatum. Quid dicam de civitatibus aliis & castris, quæ à fidelibus civibus & servis, etiam cum extrema famis angustia, suorum Dominorum usui multorum annorum curriculum fideliter conservarentur. Sed hæc est conditio civitatis con-

venarum.

venarum. Acquisitis igitur oppido Stocholmensi & castro, & opatâ tranquillitate possessis, mittuntur ad regem Christiernum solennes nuncii, qui cum lætificent, & nuncient statum & ordinem rei gestæ. Erant autem missi qui bona sua vendiderant regi Carolo, ut eo excluso daretur eis fiducia obtinendi ad ea recursum. Circa festum igitur Pentecostes, nulla facta fuerat de rege Christierno mentio, quod in regem Sueciæ assumendus, eò quod esset regni gravissimus hostis, & præcipuus inimicus. Et ecce subito visus est cum magna classe navium, circa extrema rupium portus Holmensis anchoras fixisse, & stationem firmasse. Quod cum jam latere non posset, directis nunciis & litteris Holmiam, dicebat se certâ & fide dignâ relatione cognovisse, quod rex Carolus ingentem de Prussia parasset exercitum, & intenderet regnum Sueciæ manu hostili, igne vastare & gladio, seque ob nihil aliud venisse, quàm ut hanc tantam rabiem & tyrannidem à regno Sueorum avertat, & ab omni hostili conservet incursum. Tunc qui per ejus adventum se sperabant in melius proficere, cæperunt de ejus assumptione tractare, & de facili concludendo inferre, quod syllogizaverunt in occulto. Mittuntur igitur ad eum per nuncios honoratos articuli sigillandi, quos si vellet inconcusse servare, sciret se indubie assumendum in regem. Sed quales ei possent offerri articuli, quos se non promitteret observare, & consentiret continuò sigillare, ut rex fieret, dum neque Deus, neque judicium ejus, neque metus gehennæ haberentur præ oculis! Accelerantur ergo omnia, sigillantur, promittuntur, jurantur omnia antequam nominantur, & cum jubilo introducitur in oppidum Stocholmense. Daci autem qui cum eo advenerunt, maledixerunt his qui castrum Holmense Archiepiscopo tradiderunt, ut non ipsi illam gloriam consequerentur, quod ipsum victorialiter acquisissent, & spolia divisissent. Amare irridebantur ab eis omnes, qui putabantur in expulsionem regis Caroli præstitisse consilium, auxilium vel favorem. Tunc enim parebatur Archiepiscopo, ne quid ei hujusmodi imputaretur ab eis. Sed subdola irrisione laudabantur Prælati, & Canonici Ecclesiæ Vbsalensis, quos contigit cum eis aliquando conversari, dicentibus illis quod rem magnificam operati fuissent, talem & tantam, consiliis, auxiliis,

auxiliis, prudentiâ, &c. excludendo & fugando. Ac si eorum consilio & cooperatione Archiepiscopus talia attentasset, & ut hæc eorum subsannatio & ironica laudatio traditorie actionis in Archiepiscopum redundaret. Prælati verò qui talia audierunt, spretâ & repullâ laudatione hujusmodi ironicâ & dolosâ, hoc opus affirmabant ad Capitulum minime pertinere, nec tanquàm de Capituli consensu, aut consilio processisse. Procedente verò tempore qualem laudem, & qualem titulum exinde Archiepiscopo tribuebant, testis est retributio subsequuta. Non longè enim ex post, contententi cuidam Episcopo Daciæ adversus Principem, comminativè & impropèrativè objectum est: *Nunquid & tu sceleris es sicut Episcopus Vbsalensis?* Nolente illo Archiepiscopum nominare. Annis autem duobus, aut tribus ante captivationem Archiepiscopi, invaluit contra eum clamor detestandæ proditionis, ab his quorum intuitu & amore, ea quæ præmissa sunt contra regem Carolum fuerunt attentata. It ed æstate qua captus est, innumerabiles libelli famosi scripti, & in plateis undique & cœmiteriis, & in Ecclesiis Holmenfis oppidi sparsi fuerunt, continentes: *Archiepiscopus est traditor*, & alia similia. Hoc autem majoris est ponderis, quod cum Archiepiscopus esset captus, & in captivitate detentus, & mentio fieret de interdicto servando, ad obstruendum ora Capitularium Vbsalensium, & aliorum servare volentium interdictum, compositi sunt, & tandem in congregatione cleri & Nobilium, Regisque præsentia recitati Articuli quidam difficiles & prægnantes, personam Archiepiscopi tangentes captivati. Qui omnes fundati erant in facto Archiepiscopi contra regem Carolum attentato, cum nihil inveniretur cum eo, quod contra regem Christiernum vel in minimo attentasset. Sed nec idcirco apud eum ejus conditio erat melior, sicque verificatum est illud: *Cujus amore Deus contemnitur, ejus persecutione contemnitur punitur.* Quod ergo in regem Carolum Archiepiscopus deliquit, rex Christiernus, cujus hæc amore fecerat, vitam, famam, corpus & animum, amicos, consanguineos, Ecclesiam & clerum extremo & ultimo periculo exposuerat, exquisitissimè puniebat. Et quod deliquit in Archiepiscopum rex Christiernus, & si non alius, ipse puniebat, dicente Augustino: *Iussisti Domine, & iussisti, ut*

pœna sit sibi quisque peccator ; dum illum abstulit, qui cum conseruabat in regno, cuius industriâ, cuiusque labore multiplici regnum Sueorum adeptus est, seipsum abstulit à potestate regnandi, regnumque sibi consequenter ademit. Cumque ergo rex Christiernus sceptrum, coronam, principatum & administrationem regni Sueciæ accepisset, tota Monarchia hujus vastæ regionis mirum in modum, & supra spem multorum, cum castris & munitionibus ejus manibus se subiecit. Et eo tempore Rex ipse multis in locis & terris fuit incredibiliter prosperatus. Tunc post tria regna Holsatiam & Stormariam acquisiuit, & in omnibus ei mundana prosperitas arridebat. Reposuerat rex Carolus tempore sui recessus ab Holmia, grandem thesaurum in auro & argento apud fratres Prædicatores, & Minores oppidi Stocholmensis, quem Archiepiscopus post exitum regis Caroli, instantissimè perquirebat, sed minimè obtinebat. Rege verò Christierno coronato, Monachi, qui hujusmodi thesauri custodes derelicti fuerunt, favorem regium, & nescio si quid amplius lucraturi, motu proprio, spontè & irrequisiti accesserunt, & hunc se thesaurum habere non modicum gloriati, regis Christierni manibus assignarunt. Quem rex Christiernus, cum esset utique thesaurus regni Sueciæ, ad futuras regni necessitates reservandus, & fidei ac tutæ custodiæ deputandus, septem (ut dicebatur) magnis vasis inclusum mox transmisit in Daciam. Sicut & cistas illas, quas pecuniis repletas acceptâ Oelandiâ pariter accepit. Sed dispar erat ratio utriusque. Tunc enim hostis erat regni, & contra regnum bella fovebat apertè; nunc autem rex effectus, tenebatur ex juramento & debito regalis officii, non solum regni jura integraliter & fideliter, in profectum & incrementum patriæ conservare; sed & seipsum ubi opus esset, tanquàm Princeps fidelis exponere pro Republica promovenda, conservanda & augmentanda. Mirum autem quòd regi Carolo de Prussia reuerso, principalis custos hujus thesauri, scilicet Doctor Petrus Laurentii, rege intrante in regnum, & Holmense oppidum intraturo, diem clausurit extremum, quasi potestatem habuisset ponendi animam suam, & iterum resumendi. Sed & Monetarius, qui in magna summa pecunie tenebatur, ipso intrante defunctus est. Cognito autem Caroli

regis

regis reditu de Prussia, rex Christiernus Archiepiscopum à vinculis relaxavit, & ad Sedem suam redire permisit, cuius contrarium iuramentis plurimis fuerat protestatus. Sed non propter Iesum tantum, sed hac, ut creditur intentione, ut iterum regem Carolum debellaret, & à regno denuò exturbaret. Sciebat enim Archiepiscopum, & regem Carolum non posse se in uno regno compati, nec posse ullatenus concordari. Valde autem mirabile erat, quod Dominus Archiepiscopus post tantam suam vilipensionem, dejectionem & infamationem factam à Dacis, tanto glutino charitatis illis adhæserit, ut iterum non semel tantum, sed pluries regem Carolum molestaverit, expellendo, & ad restituendum regem Christiernum ad possessionem regni, tanta postea bella gesserit, & pugnauerit ante Holmiam, tanta sustinuerit, tanta fecerit, ut sui amore in exilio moreretur.

Postquàm autem rex Christiernus per Archiepiscopum laboraverat multisariè, multisque modis ad regnum Suecorum restitui, ipso defuncto, per ejus consanguineos & amicos, aliosque quos regi Carolo putabat infestos, regnum recuperare multipliciter attentavit, nunc guerris, nunc bellis, nunc tractatibus & dictis.

Sed in vanum laboraverunt, quotquot ad hanc iniquitatem extendunt manus suas.

CHRISTIANUS
VNI^{VS} IACELL^{VS}
CRACOVIE^{NSIS}

JOH.

JOH. LOCCENII
 N O T Æ
 I N
 ERICI UPSAL.
 HISTORIAM
 SUECICAM.

In Lib. I.

ACILE videbit Lector, Scriptorem nostrum, qui ante ducentos & quadraginta annos vixit, pro seculi sui genio sæpe verbis Latino-barbaris uti: quæ longum & tediosum esset singula interpretari. Qui volet, eorum explicationem ex accurato Vossij opere de Vitiis sermonis petere poterit. Nobis satis erit, minus obvia juventuti, & Lectoribus Suetica lingua, ex qua sæpe quadam admiscet Ericus, ignavis explicare.

Famosius] fama notius, celebrius. Sic Lib. III. *Qua* in eorum absentia famabantur, pro famâ spargebantur

Incolatus] pro inhabitatione. Voss. de Vit. Sermon. III, 16.

Curia] pro aula & conventu, sæpe. De qua voce alibi plura.

Felles pro foderatura aptissima] Foderatura i. e. qua vestis suffulcitur, a Sueco Germanico *Foder* & inde barbaris *Foderase*. Vid. Voss. de Vit. Sermon. II, 6. in *Foderatura*.

Contralla] & alibi, pars territorii. Vid. Voss. in *Comrada*.

Susciam suam Mosam, quasi minorem *Scythiam* vocaverunt] *Moetiam* Pannonia vicinam confundit cum Suecia.

Swerike / hoc est duo regna] Rectius scribitur *Suerige* / quasi Sueonum regnum, de quo plura lib. i. Antiq. Suco-
goth. cap. i. *Civitas principalis smtensum vocatur Swerike / i. e.*
duo regna, & Latine Turegum] Hoc falsum. Tigurum *Surit* /
non *Swerike* / vocatur. Et Germanicum a Latino detortum est,
ut *Sähe* nā Tabernis.

Vontes Swerike] Hic Austriam cum Helvetia confundit, &
cum ea Sueviam.

S. Olavus dicitur fugisse ad Ducem Austriae, quia fugit ad Regem
Rusie] Glossema ex occasione mentionis Austriae adjectum.
Ruslia veteribus *Ostrogard* dicebatur, ratione situs, quod res-
pectu Sueciae versus orientem sita erat. Vnde Ericus Vpsal.
lib. i. Hist. Succ. *Termin Sueciae secundum latitudinem sunt Rus-*
sia ad orientem &c. (ad autem etiam pro regione vel urbe)
accipiebatur. Inde & *Chungard*, quasi *Hungard*, quod ibi
Hannorum sedes fuerit. Vid. Helmold. Chronic. Slavorum
Lib. i. cap. i. Chronicon S. Olai Ms. & Stephan. in Saxonis
Lib. VII. Hist. Dan. pag. 185.

Ribaldos] nebulones *Ribaldi* enim vox pro vili, ne-
quam, fugitivo Francis, Germanis, Belgis & Svecis acce-
pta. Vid. Voss. de Vit. Serim. Lib. i. cap. xv. in *Ribaldus*.
Nostrates Sueci adhuc *ertonem* & fugitivum *Nabale* vocant.

Principabantur] regebantur. Principari, pro regnare. Voss.
De Vit. Serim. i. v. 17. pag. 725.

Querrarum] *Guerrarum*, bellorum.

Iste Ericus circa tempora natiuitatis Christi regni Suecorum governa-
cula tenuerit] Iohannes Magnus Lib. i. v. Hist. Succ. cap. xxxi.
& ex eo Iacobus Gislonis in Chronologia sua testantur Eri-
cum cognomine *Disertum* regnare coepisse triginta quatuor
annis ante natum Christum.

Vexorem regem A. opti] mox. *Vexorem* appellat. Iornan-
des de reb. Ger. *Vesorem* vocat. In Iustini libris impressis est
Vexores.

Orosius] lib. i. cap. xiv.

Gerotico Toletano] Ita in Messenii editione. Leg. *Roderico*
Toletano. Vid. Ioh. Mag. praef. cap. vii.

Dan Daciam gubernaret] Dan, unde Dania primum no-
men habuit, non *Vroari*, sed *Humeli*, vel *Humbli* filius
fuit.

Enolm] vel *Siolmus*. Iohannes Magnus Lib. vii. cap. xvii.
Siolmum vocat.

Quod genus Sueco nomine Mara dicitur] Ita incubum vulgò
dicunt.

Barneuh] quasi armorum *vadum*

Odesund] *Othesund* proprie dicitur ab *Orthonis* Imp. istuc
accessu. & ita Ioh. Magn. G. s. *Othasund*, sive *Othum sinus*. Potius
Orthonis sinus.

Limo-

Limofund] Lymicus sinus. Vid. Sax. Lib. x. pag.

182.

Egil, cognomento *Vendelstrata*] Chronicon Norweg. Snorronis Sturlæ F. pag. m. 22. vocat *Ottarum Vendelbokrauca* Egilli fil. & refert, inde sic cognominatum: quod occisi à Norvegis hujus Regis cadaveri apposuerint corvos, & deinde corvum ligneum ad Suecos miserint, significandi animo, ab hujusmodi volucris Ottarum consumtum esse. Sed alii aliter.

Lagenod] Ioh. Magnus Lib. viii. cap. xxi v. *In insula Balthici maris, quam Lingam vocant Langelandiam signare videtur.*

Ingemar] Post Ingemarum inserit Iohannes Magnus Lib. viii. cap. xxv. & seqq. usque ad finem libri octa iseriem viginti unius regum internorum Sueciæ, de quibus nihil Ericus Vpsal.

Höghaberd] Campi editiores. *Campos crectos* vocat Ioh. Magnus Lib. xvii. cap. xii.

Bidfaren] Longè peregrinatus.

Eher a stonnet] quali tributarius Rex. De istius cognominis ratione plura dixi in ejus Regis vita.

Steno hin rife / snut hin rife] Sigris & Canutus divites ab opibus cognominati.

In Lib. II.

Olaus *Öhotta Ronung* ponatur primus Rex Christianus in Suecia] Non quod primus esset, qui fuit Bero 111. sed ob constantiam ejus in religione & propagationem Christianæ fidei. Vide me in Vita hujus regis pag. 14. 15.

Nescio qua ex causa combustus est Upsalia] Causam attuli ex Snorronis Chronico Norveg. in Hist. Suec. Lib. i. pag. 16. circa fin.

Regem Suenonem multipliciter infumarent &c] Aliter hæc refert Ericus Vpsal. & ex eo Iohannes Magnus 17, 17. aliter Chronicon Norvegic. ut pluribus observavi in Historia mea.

Talliantur] tributis onerantur. Sic Lib. iv. *Tallas gravissimas imponebant. pro exactione* & g Vid. Voss. in Append. de Vit. Serm. pag. 812.

In quadam invitata] In quodam convivio, ut videtur.

Ulpho Sprafteleg] Ita cognominatus, quod esset impeditæ linguæ.

Amundus Rølebrenna] Carbonarius cognominatus; unde dixi in ejus vita Lib. i. Hist. Suec. pag. 25.

Bumentanis] malè. emenda: *Beneventanis.*

Quod ille intelligens] Præter alios lege Camerax. Cent. 111.
Meditat. Hist. cap. Lxv.

In Lib. III.

Contigit in Lenum, duo Danske lupo sör enom
[i. e. duos Danos fugabat unus]
Aff Suensköm Suenom togo dorsum verbera plenum.
[i. e. à Succis juvenibus]

{	capiebant	{	d. v. p.
	auferebant		

Pontanus hos versus Lib. vi. Hist. Danic. pag. 301. sic expressit:

*Contigit in Lana, Thus Iutta Lepa forena,
For Suenskå Söna, rhoga dorfa verbera plena.*
Sed priores, lingua Suetica genio magis conveniunt.
Baronia] Sæpe, pro ordine equestri. Vide meas Antiquitat.
Suegoth. Lib. 2. cap. 2.
Domicellus] Quem vulgò vocant Junsher.
Rotatus] Pro rotâ fractus.
Droffatus regni] Princeps Senatus, de quo alibi plura.
Carissia] Caritas annonæ. Vid. Voss. de Vit. Serim 3. 3.
pag. 372. & in Append. 317.
Cruciata] Historia de cruce Christi, ut videtur.
Rex Birgerus Militem fecit] Militem, id est Equitem. De
qua voce plura Reineccius ad Anonymi Lib. i v. Annal. Ca-
roli Magni p. m. 50.
Ingriam & Valandiam] Ioh. Magnus Lib. x x. Hist. Succ. cap.
xii. habet Nigram & Vutlandiam. Sed ex Erico emenda:
Ingriam e. v.

Literas hujus continentia] pro hujus tenoris.
Hyposarcha, vulgariter Schiorbiurg] Latin. Oscedo, Græc.
Στομαργικη, si os, Σηλοτύπβη; si crura infestet, dicitur.
Itaque in Historia mea Suecica pag. 61. malim pro *sieloty ben osced-*
idinem vel *stomacacen* reponi.
Suum] pro eius, & *eum* pro se, non semel.
Keslebotare] cacaborum reparatorem.
Ingt] hominem nihili.

In Lib. IV.

Irruunt in subam] in hypocaustum. Vid. Voss. de Vit. Serim.
2. 17. pag. 288.
Treuga] induciæ.
Passagium] iter, transitus.
Salam] pro coenaculo.
Cederos in singultum] in luctum.

Dietam celebrantes] comitia, conventum c.
Super effo baldeckm] stragula. *Qell* vulgò vocamus;
Ehet tynste rhom Herrom Aelowe wata &c.] h. e. Videbatur da-
 minis deridiculo effo.

Cum rustici accedentes cum sua querela ite alloquerentur Regem:

Benignissime Domine Rex administra nobis justitiam.

Rex autem respondit: Non possum emendare mi cliens.

X X X M. nobilorum] Rolatos nobiles, ut vulgò vocant;
 intelligit.

in monasterio Drobranensi.] Ita in priori editione. Emendan-
 dum: *Dobranensi.* Dobran est monasterium in Ducatu Mechla-
 burgensi.

Bondabergh vel Skadabergh] Rusticorum mons vel damnosus
 mons ab eventu, clade dictus.

Hättebröder] ciliellati fratres.

Usque ad finem completorii] complementi sacrorum, Vid. Voss,
 de Vir. Sermon. 3, 26. in *Completorium.*

Traditores] proditores.

In Lib. V.

I *Niranei*] indigenæ.

Civitates Stoguales] pro maritimis.

Imbriani] leg. *Cymbriam* vel *Fimbriam* quam vulgò *Gernern* vo-
 cant.

Unam marcatam terra] *Mars* landh nostrates vocant, Fundi
 enim & agri ex prisco instituto secundum marcas & asses distin-
 guuntur, ut pluribus notavi in Antiquit. Suegothic. Lib. II.
 cap. XI X.

Valles & inde Vallenses, ut vocat, sunt *Dalii* vel *Dalecarli.*

Fra] domina.

Grefwe Hans] comes Iohannes.

Stumpesiat] iumentum pro caudis jumentorum imposi-
 tum.

Drotninga mare] Regina marca.

Querige siat edder scla &c.] Horum verborum sententia
 jam ab ipso autore expressa est. Hoc autem dictum alii referunt
 ad Margaretam Reginam, quasi illud intullarit Erico. Noster au-
 thor Christophoro Regi dictum scribit, quod temporis rationi
 non satis convenit: quum illa ante hujus imperium jam de-
 cesserit.

Rodenses] sunt Roslagii. Nam *Nodarste* dicitur jus Rosla-
 giorum in cap. 13. Ling. Vpl.

Commendator de Prussia] Magister ordinis Teutonici.

Junostubamph] quasi virginis portus.

Eder Da herre viljard iste wata] Ad verbum: Vester domi-
 nus, qui in omnibus annuat, vel assentiatur, esse nolo.

Baggones] sunt Norvegi. Ita enim & nostratibus vulgò appellantur *Nordbagger* / à *Nord* & *Bagg* quod in *Boream* situ *postro* semoti agant, ut vult Pontanus in *descript.* *Daniz* pag. 690. Alias *Bygge* absolute, proprie *arietem* significat. an inde Norvagi denominatione metaphorica ob pugnacitatem? an verò à *Bagge* puero vel juvene, vel milite, ut quidam volunt. Alii quati *Nor bygge* habitatores *Aquilonares*, à *bez* *bua* habitare. De quibus fusè ad me in suis literis *Stiernh.* Imius.

Etóssuare] sunt proprie *canes sagaces & venatici*, sed metaphorice *exploratores*, ut verti

Tanta gloria celibatum pro celebrationem, ut videretur.

Subeimalin] *suburbium australe*.

Apostolicus generalis] pro Pontifice vel Papa.

Complures Hølewedy de Dacis *Fugio dōda nedh* /

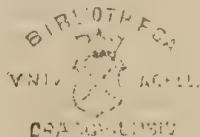
Dat finem rixa Dacis then *Stenste Hølyxe*.

h. c. Complures in sylva Hølewedy dicit à de Danis occumbebant.

Dat finem rixa Danis Suetica securis.

Est enim *Høalhyxa* securis major & latior, ita dicta à *secandis pulis*; cuius usus olim etiam fuit in *præliis*: de quo in *Antiquit. Sueo-goth.* 3, 2. plura.

Wår ödmåtta tånst &c.] *Epistola Capituli vj sal. Sueticæ scripta ad Ericum R. pro electione Olai ad Archiepiscopatum Vpsl.* ita Latine versa sonat: *Humilia nostra officia & internas preces. Clementiss. Domine & Celsissime Princeps, si nescimus T. C. quod reverendus noster dominus & pater Archiepiscopus Ioannes decesserit. Deus sit propitijs ejus animæ. Et quia sæpe audivimus ex e, quod C. T. ei voluntatem impedire in Ecclesiæ cura & provisione & paulo ante excessum suum idem repetebat, & nos jubebat Ecclesiæ providere, & eligere utilem Ecclesiæ virum; itaque Ecclesiæ eie. it nstrum Templi I omnicant. Præpositum M. Olaium Laurentij in esu locum. Vnde ad C. T. mittimus nstrum Diaconum & Canonum Dm. Nicolaum Rigwardi, um præscripto negotio, rogantes C. T. cum omni humilitate, ut Dei causis, in d. Erici & Ecclesiæ præsidium, permutat C. T. & ratum habeat quod factum est. Speramus hoc Deo & C. T. gratum fore. cum ulterius inquisierit de viro, ut jam capit. Libenter ipsi ad C. T. profectus fuisset, n si periculum insula glaciei maris reformidasset. Itaque abiit ad Pontificis seculum, sed in pollicitis antecessoris suo factis. His commendamus &c.*

ERRATA

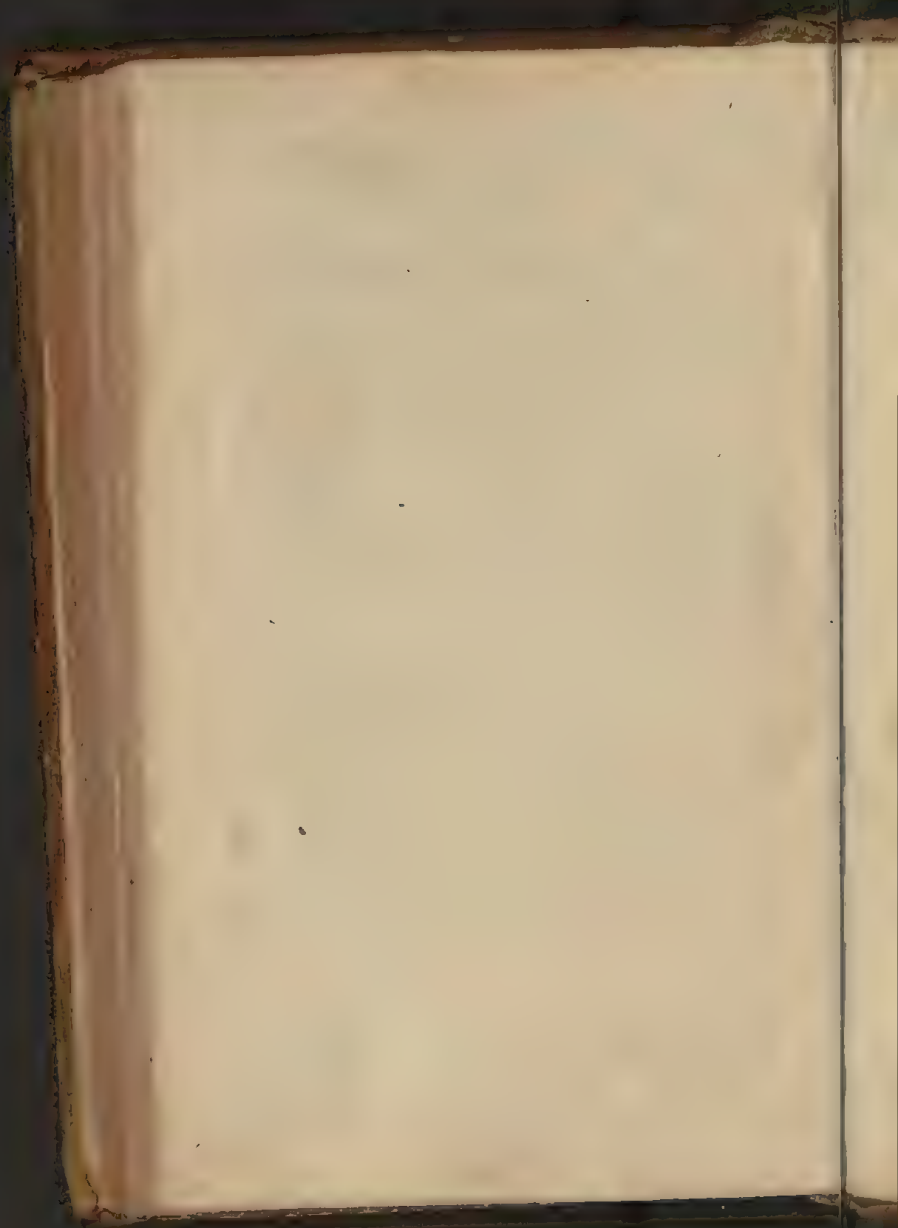
ERRATA

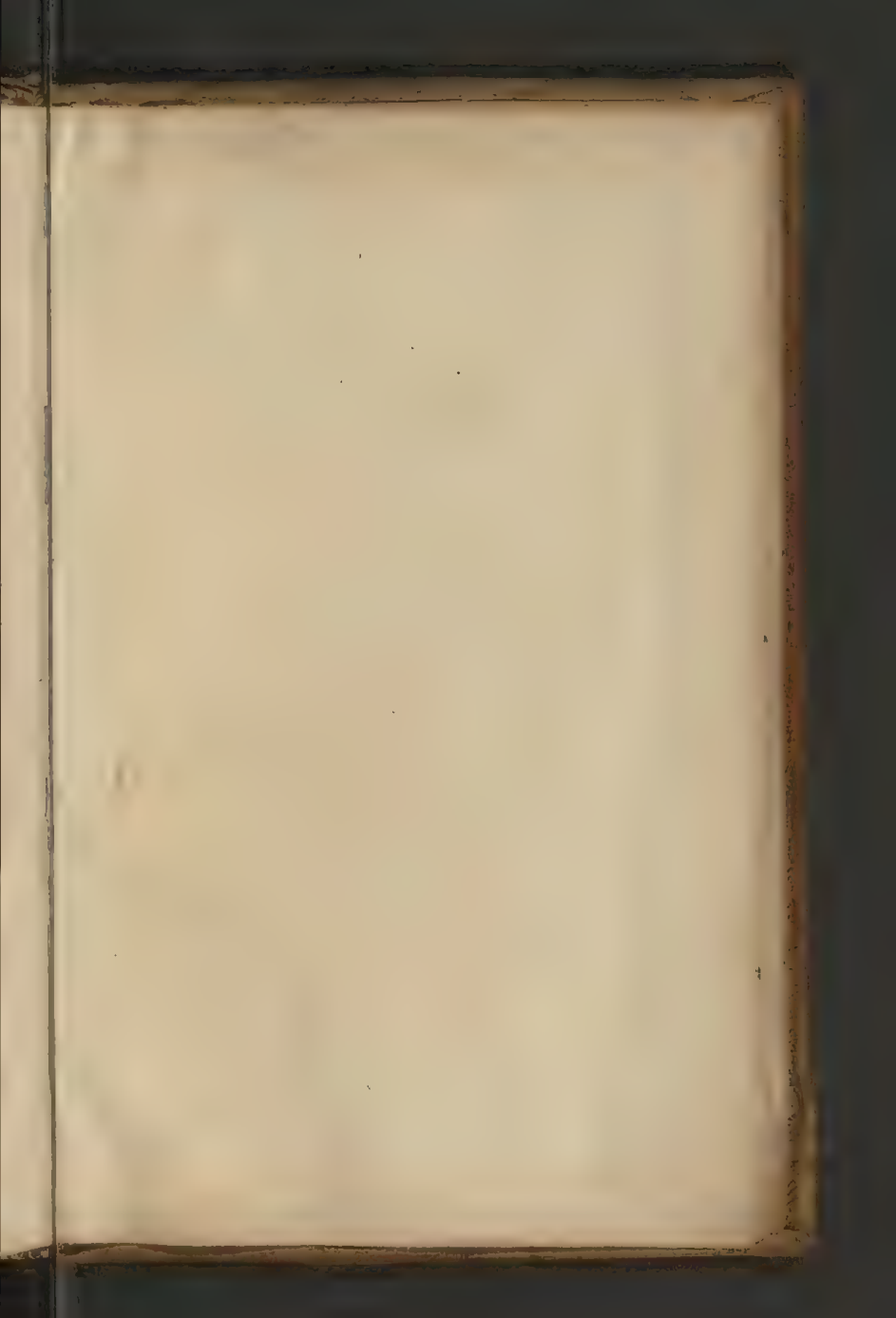
SIC EMENDANDA.

P Ag. 3, lin. 7. *catholica*. 6, 35. *nihilominus Sueci*. 10, 21. *sciens-*
que. 20, 32. *apertè non*. 24, 32. *ad credulitatem induxit*. 26, 39.
mentio. 29, 38. *de foffo meatu*. 37, 35. *pinguius*. 38, 26. *villa Lioni*
vel Lifueni. 39, 11. *Crædè quod*. ib. 22. *suscepit*. 44, 29. *filium Erici*
R. 47, 31. *vocavit Canutum*. 59, 36. *sed quod*. 76, 8. *absque emenda-*
tioue. 79, 18. *Rösl*. 81, 35. *ipse pleno*. 86, 13. *debita*. 87, 14. *bellato-*
rum, *Sueci*. 89, 9. *ad claudendum*. 90, 30. *Natalis* 91, 32. *expunge*
labore. 100, 13. *qua Daci via*. 109, 9. *die ex loco*. 110, 16. *Torcerus*.
ib. 30. *emergentibus*. 112, 1. *dele qua*. 114, 35. *strinxisset*. 118, 28.
portabant. 122, 20. *Dominos, in filios*. 137, 19. *de venerit*. 139, 29. *nolle*
dimittere. 142, 36. *intra*. 143, 33. *civitates*. 144, 5. *paufantes*. 149,
36. *labia stillantia*. 153, 29. *dele manibus*. 156, 19. *consuetas*. 162,
2. *post festum dele*. *Ve*. 163, 12. *Vadstenis*. 164, 29. *de treugis*. 172,
25. *baculum*. 179, 36. *vita necessarii*. 193, 31. *damnatum*. 199, 25.
incendio vastaverunt. 200, 23. *feri posset*, *Ludofiam*. 203, 37. *ascendit*.
Reliquis levioribus veniam dabit lector.

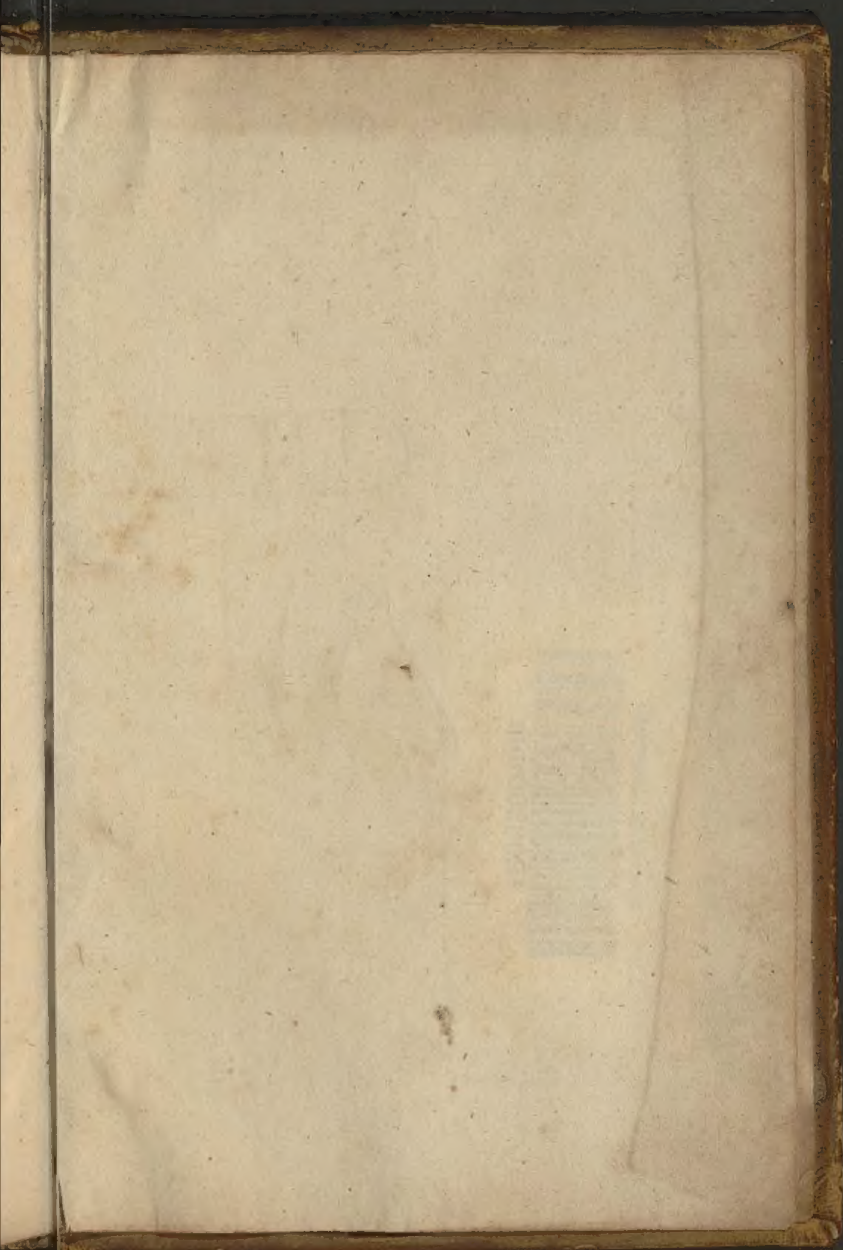
F I N I S.

BIBLIOTHECA
UNIVERSITATIS
CRACOVENSIS

M

645

